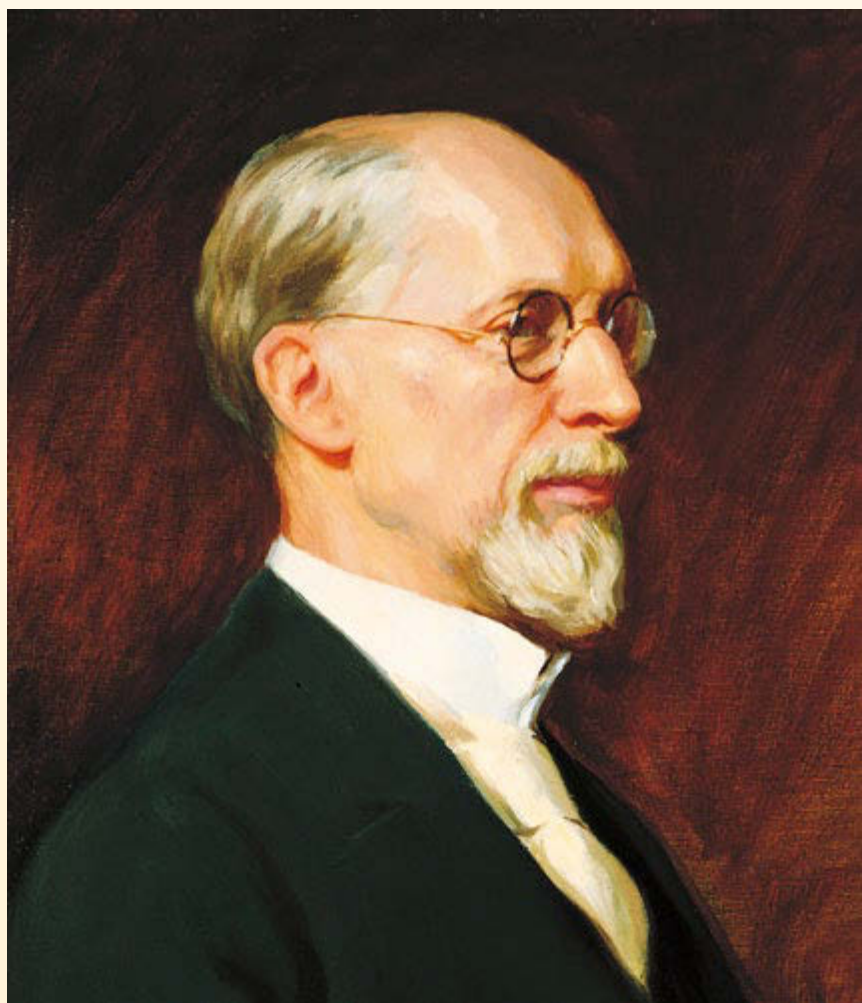

**KIRIKU PRESIDENTIDE
ÕPETUSED**

GEORGE ALBERT SMITH

KIRIKU PRESIDENTIDE ÕPETUSED
GEORGE ALBERT SMITH

Välja andnud
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
Salt Lake City, Ameerika Ühendriigid

Raamatud sarjas „Kiriku presidentide õpetused”

„Kiriku presidentide õpetused: Joseph Smith” (36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

„Kiriku presidentide õpetused: George Albert Smith” (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Raamatute tellimiseks külastage kohalikku jaotuskeskust või veebilehte store.lds.org.

Teie märkused ja soovitused raamatu kohta on oodatud aadressil: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA;

või e-posti aadressil: cur-development@ldschurch.org

Palun pange kirja oma nimi, aadress, kogudus ja vai. Ärge unustage märkida käsiraamatu pealkirja. Seejärel lisage oma märkused käsiraamatu tugevate külgede kohta ja soovitusel, millistes valdkondades midagi paremini saaks teha.

© 2011

Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve, Inc-le.

Trükitud Ameerika Ühendriikides

Inglisekeelse originaali heakskiit: 8/02

Tõlke heakskiit: 8/02

Originaali pealkiri: *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith.

Estonian.

36786 124

Sisukord

Pealkiri	Lehekülg
Sissejuhatus	V
Kokkuvõtte ajaloost	VIII
George Albert Smithi elu ja teenimistöö	XI
1 Usk tegudes	1
2 „Armasta oma ligimest nagu iseennast!”	11
3 Meie tunnistus Jeesusest Kristusest	21
4 Prohvet Joseph Smith, Jumala töövahend tõe taastamisel	31
5 Püha preesterlus – Jumala laste õnnistamiseks	43
6 Nende toetamine, keda toetab Issand	53
7 Hinge surematus	63
8 Templiõnnistused meile ja meie esivanematele	73
9 Avage oma hing Issandale palves	85
10 Pühakirjad – maailma hinnalisim raamatukogu	95
11 Jumala ilmutus oma lastele	103
12 Innukus evangeeliumi jagamisel	113
13 Oma osa täitmine evangeeliumi jagamisel	125
14 Mõjuvõimas evangeeliumi jagamine	136
15 Issanda töö edendamine	147
16 „Ohverda oma sakramendid minu pühal päeval”	157
17 Usu tugevdav vägi	167
18 Püsige Issanda poolel	177
19 Tarkuse Sõna ajalikud ja vaimsed õnnistused	187
20 Iseenda ja teiste ajalik päästmine	197
21 Heasüdamlikkuse vägi	209
22 Laste kasvatamine valguses ja tões	217
23 „Teilt nõutakse, et te andestaksite”	229
24 Õigemeelne elu hädaohtlikel aegadel	239
Pildid	248
Sisuregister	249

Les Albert Smith

Sissejuhatus

Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum on hakanud välja andma „Kiriku presidentide õpetuste” sarja, et aidata teil süvendada arusaamist taastatud evangeeliumist ning saada Jumalaga lähedasemaks viimse aja prohvetite õpetuste kaudu. Raamatute lisandudes sellele Kiriku sarjale saate te endale koju evangeeliumi teatmekirjanduse kogumiku. Sarja raamatud on mõeldud iseseisvaks uurimiseks ja pühapäevaste õppetundide tarbeks. Samuti võib neist abi leida muude õpetuste või kõnede ettevalmistamisel ning vastuste leidmisel Kiriku õpetust puudutavate küsimuste kohta.

Käesolev raamat kajastab president George Albert Smithi õpetusi, kes teenis Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendina 21. maist 1945 kuni 4. aprillini 1951.

Iseseisev uurimine

Uurides president George Albert Smithi õpetusi, otsige palvemeelselt Vaimu inspiratsiooni. Küsimused iga peatüki lõpus aitavad teil president Smithi õpetusi mõista ja neid ellu rakendada. Mõtisklege neid õpetusi uurides, kuidas õpetada neid oma pereliikmetele ja sõpradele. See aitab teil loetut paremini mõista.

Raamatu kasutamine õpetamisel

Raamatut võib kasutada nii kodus kui kirikus õpetamisel. Seejuures võib olla abi järgmistest juhistest.

Valmistuge õpetama

Otsige õpetamiseks valmistumisel Püha Vaimu juhatust. Uurige peatükki palvemeelselt, et veenduda, et president Smithi õpetused on teile arusaadavad. Teie õpetus on siiram ja vägevam, kui tema sõnad on teile isiklikult mõju avaldanud (vt ÕL 11:21).

Kui õpetate Melkisedeki preesterluse või Abiühingu õppetundi, ei peaks te seda raamatut kõrvale lükkama ega valmistama õpetust ette muude materjalide alusel. Valige palvemeelselt peatükist õpetused, millest teie arvates neile, keda te õpetate, kõige suurem abi on. Mõnes peatükis on rohkem materjali, kui tunni aeg läbi võtta võimaldab. Lubage headel aruteludel jätkuda, selle asemel et püüda kõiki õpetusi läbi võtta.

Innustage tunnis osalejaid uurima peatükki enne tundi ja raamat tundi kaasa võtma. Seda tehes on nad paremini valmis vestluses osalema ja üksteist õpetama.

Tutvustage õppetundi

Püüdke luua peatükki tutvustades ja kogu õpetuse jooksul õhkkond, kus Vaim saab liigutada nende südant ja meelt, keda te õpetate. Alustage tundi sellega, et aitate neil, keda õpetate, keskenduda peatüki õpetustele. Selleks võiksite te teha järgmist:

- Lugege ja arutage peatüki algusosa pealkirjaga „George Albert Smithi elust”.
- Vestelge peatükis toodud pildist või pühakirjakohast.
- Laulge õpetusega seotud kirikulaulu.
- Jagage lühidalt teemaga seotud isiklikku kogemust.

Juhatage vestlust president Smithi õpetustest

Kui õpetate selle raamatu järgi, paluge teistel jagada oma mõtteid, esitada küsimusi ja õpetada üksteist. Nad õpivad kõige paremini aktiivselt osaledes. See on samuti üks hea moodus, kuidas aidata neil saada isiklikku ilmutust. Arutelu soodustamiseks esitage peatüki lõpus toodud küsimusi. Viited küsimustele on peatükis läbivalt ära toodud, näitamaks, millise osa kohta need käivad. Võite vastavalt osalejate vajadustele ka ise küsimusi välja mõelda. Näiteks võiksite küsida tunnis osalejatelt, kuidas nad saavad rakendada president Smithi õpetusi oma kohustuste täitmisel lapsevanemate või kodu- ja külastusõpetajatena.

Täiendavate mõtete leidmiseks võite saada abi järgmistest valikuvõimalustest:

- Küsige tunnis osalejatelt, mida nad on õppinud peatükki iseseisvalt uurides. Abiks võib olla see, kui võtate mõne tunnis osalejaga nädala jooksul ühendust ja palute tal valmistuda õpitud jagama.
- Andke tunnis osalejatele ülesandeks lugeda teatud küsimusi peatüki lõpust (omaette või väikeste rühmadena). Paluge neil otsida peatükist küsimustega seotud õpetusi. Seejärel paluge neil jagada oma mõtteid ja arusaamu ülejäänud rühmaga.
- Lugege üheskoos valikuliselt president Smithi avaldusi käsitletava peatükis. Paluge tunnis osajatel tuua näiteid pühakirjadest ja oma kogemustest, mis president Smithi õpetusi illustreerivad.
- Paluge tunnis osajatel valida mõni osa, mis neile huvi pakub, ja seda vaikselt lugeda. Paluge neil moodustada sama osa valinutest kahe või kolme inimesega rühmad ja õpitu üle arutada.

Lõpetage vestlus

Tehke õpetusest lühikokkuvõtte või paluge seda teha ühel või kahel tunnis osajal. Julgustage neid, keda te õpetate, jagama president Smithi õpetustest õpitud teistega. Tunnistage arutlemisele tulnud õpetustest. Võite paluda tunnistust jagada ka teistel.

Allikmaterjale puudutav teave

President Smithi õpetused käesolevas raamatus on sõnasõnalised väljavõtted erinevatest allikatest. Õigekiri, lõikude asetus ning kirjavahemärkide ja suurtähe kasutamine väljavõtetes vastab originaalile, kui toimetajapoolsed või tüpograafilised muudatused pole loetavuse parandamiseks vajalikuks osutunud. Sel põhjusel võib märgata tekstis väikeseid erinevusi. Näiteks on sõna *evangeelium* mõnes tsitaadis väikese ja mõnes suure algustähega.

Lisaks sellele kasutas president Smith sageli selliseid sõnu nagu *mehed*, *mees* või *inimkond*, et viidata kõikidele inimestele, nii meestele kui naistele. Tema eluajal oli selline kõnekasutus üldlevinud. Vaatamata erinevustele toonases ja kaasaegses kõnekasutuses on president Smithi õpetused mõeldud nii naistele kui meestele.

Kokkuvõte ajaloost

Järgnev kronoloogia annab ajaloolise lühiülevaate seoses käesolevas raamatus käsitletavate president George Albert Smithi õpetustega.

1870, 4. aprill	Sündis Ameerika Ühendriikides Utah's Salt Lake Citys John Henry ja Sarah Farr Smithile.
1874–1875	Tema isa John Henry Smith teenib misjonil Suurbritannias. Kui isa misjonile läheb, on George Albert nelja-aastane.
1880, 27. oktoober	John Henry Smith pühitsetakse apostliks.
1882–1885	John Henry Smith teenib Euroopa misjoni juhatajana.
1883	George Albert Smith alustab 13-aastasena tööd rõivavabrikus.
1888	Alustab tööd raudtee-ettevõttes. Töö pärast saavad tema silmad jäädavalt kahjustada.
1891, september – november	Teenib Noorte Meeste Vastastikuse Edu Seltsi misjonil Utah' osariigi lõunaosas.
1892, 25. mai	Abiellub Lucy Emily Woodruffiga Manti templis Ameerika Ühendriikides.
1892–1894	Läheb vaid mõned nädalad pärast abiellumist misjonile Ameerika Ühendriikide lõunaosariikidesse. Lucy liitub temaga nelja kuu pärast.
1903, 8. oktoober	Pühitsetakse apostliks. Pühitsejaks president Joseph F. Smith.

- 1904 Paneb kirja oma tõekspidamised – üks-teist ideaali, mille järgi elama kohustub (vt käesolev raamat, lk 1–2).
- 1909–1912 Teda vaevavad tõsised terviseprobleemid.
- 1919–1921 Juhib Euroopa misjonit.
- 1921–1935 Teenib Noorte Meeste Vastastikuse Edu Seltsi peajärelevaatajana.
- 1922 Valitakse Riikliku Ameerika Revolutsiooni Poegade ühingu asepresidendiks. Teenib selles ametis kuni 1925. aastani ning seejärel aastatel 1944–1946.
- 1930, september Aitab asutada Utah' Teerajajate Radade ja Tähiste ühingu Kiriku ajalooliste paikade kindlakstegemiseks ja märgistamiseks. Valitakse selle rühma esimeheks juhatajaks.
- 1933, 27. juuli Temast saab Utah's Pimedate Abistamise ühingu juhataja.
- 1934, 31. mai Saab Ameerika Skaudiorganisatsiooni kõrgeima auhinna – hõbepiisoni.
- 1935–1936 On ülevaatajaks Mormoni Raamatu avaldamisel pimedate kirjas.
- 1937, 5. november Lucy sureb pärast pikemaajalist haigust 68 aasta vanusena.
- 1938, jaanuar – juuli Külastab Kiriku misjoneid Vaikse ookeani lõunaosas, peatudes Havail, Samoal, Tongal, Tahitil, Uus-Meremaal ja Austraalias.
- 1943, juuli Asetatakse Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatajaks.
- 1945, 21. mai Asetatakse Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendiks.

- 1945, 23. september Pühitseb Idaho Fallsi templi Ameerika Ühendriikides.
- 1945, 2. november Kohtub Ameerika Ühendriikide presidendi Harry S. Trumaniga, arutamaks abi saatmist Euroopasse pärast Teist maailmasõda.
- 1946, mai Külastab esimese Kiriku presidendina kirikuliikmeid Mehhikos. Kingib Mormoni Raamatu Mehhiko presidendile Manuel Camachole.
- 1947, 24. juuli Pühitseb ausamba „See on see koht” ja tähistab teerajajate Soolajärve orgu saabumise sajandat aastapäeva.
- 1947 Kiriku liikmearv jõuab ühe miljonini.
- 1949, 30. september – 2. oktoober Osaleb esmakordselt televisiooni vahendusel üle kantud üldkonverentsil.
- 1951, 4. aprill Sureb Utah’ osariigis Salt Lake Citys oma 81. sünnipäeval.

George Albert Smithi elu ja teenimistöö

Kui George Albert Smith teenis Kiriku presidendina, saadeti talle ühel päeval foto koos järgmise kirjaga: „Saadan teile selle pildi, sest see on kujukas näide mehest, kes te meie arvates olete.” Pildil kõneles president Smith ema ja tema nelja väikese lapsega. Tol konkreetsel päeval kiirustas president Smith parasjagu rongi peale, kui see ema ta kinni pidas, lootes, et ta lapsed saavad Jumala prohvetiga kätt suruda. Üks pealtnägija oli selle hetke fotole jäädvustanud.

Kiri jätkus: „Põhjus, miks me [seda pilti] kalliks peame, on see, et kuigi teil oli kiire, kuigi teid kiirustati auto peale ja rong juba ootas, leidsite te ikkagi aega, et igal lapsel selles peres kätt suruda.”¹

Sellised heated olid George Albert Smithi elule ja teenimistööle iseloomulikud. Ükskõik kas ta näitas üles armastust mõne ligimese vastu ja julgustas teda, kui tal usuga raskusi oli, või tegi tohutuid korraldusi sotsiaalabi vallas tuhandete inimeste toitmiseks, elas George Albert Smith Päästja käsu järgi: „Armasta oma ligimest nagu iseennast” (Mk 12:31).

Lapsepõlv, 1870–1890

*Ümber
nelja-aastane*

George Albert Smith sündis 4. aprillil 1870. a John Henry ja Sarah Farr Smithile nende tagasihoidlikus kodus Salt Lake Citys. Smithide peres kandus põlvest põlve edasi Jumala kuningriigis teenimise pärand. George Alberti isa teenis hiljem Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis ja Esimeses Presidentkonnas. Tema vanaisa ja nimekaim George A. Smith oli prohvet Joseph Smithi onu-poeg ning üks neist esimestest teerajajatest, kes 1847. aastal Soolajärve orgu saabusid. George A.

Smith oli samuti apostel ning president Brigham Youngi nõuandja. George Alberti vanavanaisa John Smith teenis Kiriku patriarhina ja oli Salt Lake Citys esimene vaiajuhataja. Tema emapoolne vanaisa Lorin Farr oli Utah' osariigis Ogdenis esimene linnaeape ning samas linnas esimene vaiajuhataja.

John Henry Smith

George Albert Smith armastas ja imetles oma vanemaid. Ta avaldas isale tunnustust, et isa oli õpetanud teda abivajajatele sõbrakätt usaldama,² ja kiitis oma ema ohverduste eest, mida ta tegi, et oma peret evangeeliumis kasvatada. „Kuigi me olime väga vaesed,” meenutas ta, „ja mu isa oli misjonil, kui olin viie-aastane, ei mäleta ma, et oleksin iial kuulnud oma ema nurisemas, ega näinud, et ta oleks kunagi ümbritseva olukorra pärast ühtegi pisarat valanud. Ta oskas ühte dollarit paremini ära kasutada kui keegi teine, keda ma eales tundnud olen. ...

... Kui isa kodunt ära misjonil oli, asus ema tema asemele ja oli isa eemaloleku ajal tõeline perepea. Me tegime oma palveid ja õnnistasime toitu ning kui keegi haigeks jäi, kutsus ta kohale vanemad, sest tal oli suur usk evangeeliumi talitustesse. Ema on alati täpselt kümnist maksnud ja niipalju, kui mul on õnnestunud teada saada, pole talle iial pähe turgatanud, et ehk on tegemist eksitusega ja „mormoonlus” polegi õige. Ta usub seda kogu hingest.”³

Sarah Farr Smith

George Albert Smith mäletab eriti, kuidas ta ema õpetas teda palvetama ja usaldama, et Jumal vastab: „Mõeldes mõjule, mis ema mulle avaldas, kui olin väike [poiss], tunnen aupaklikkust ja olen pisarateni liigutatud. ... Mäletan, otsekui olnuks see eile, kui ta mul käest võttis ja me trepist üles teisele korrusele läksime. Seal laskusin ma ema ette põlvili ja hoidsin tal käest, kui ta mind palvetama õpetas. Jumal olgu tänatud emade eest, kelle südames on Evangeeliumi vaim ja soov õnnistada. Võiksin seda palvet praegugi korrata ja sellest on möödas tubli hulk aastaid, kui selle selgeks sain. See kinnitas mulle, et mul on Taevane Isa, ning andis mulle teada, et Ta kuuleb ja vastab palvetele.

Vanemaks saanud, elasime ikka veel kahekorruselises talumajas ja kui tuul kõvasti puhus, hakkas see õõtsuma, otsekui kukuks upakile. Vahel ei julgenud ma magamagi jääda. Mu voodi oli omaette väikses toas ja nii mõnigi öö ronisin ma voodist välja, laskusin põlvili ja palusin oma Taevaisal maja eest hoolt kanda, hoida seda tükkideks lagunemast ning läksin oma väiksesse voodisse tagasi just niisama kindlana, et olen kurja eest kaitstud, otsekui Isal käest kinni hoides.”⁴

Oma lapsepõlvele pilku heites ütles George Albert Smith:

„Mu vanemad elasid väga tagasihoidlikes oludes, aga ma ülistan oma Loojat ja tänan teda kogu südamest, et ta saatis mind nende kodusse.

... Sain teada, et see on Jumala töö, kui olin alles poisike. Sain teada, et maa peal elavad prohvetid. Sain teada, et Kõigeväelise inspiratsioon mõjutab neid, kes elavad vääriiselt, et sellest elus rõõmu tunda.

... Olen tänulik võimaluse eest sündida, tänulik vanemate eest, kes õpetasid mulle Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja olid kodus eeskujuks.”⁵

George Albertit teati väiksenäna kui ühte rõõmsat, lustakat poissi. Sõpradele meeldis tema rõõmsameelsus ja temale meeldis nende meelt lahutada suupilli, bandžo, kitarri ja terve rea lõbusate lauludega. Kuid tal oli ka kogemusi, mis aitasid temas areneda tugeval vastutustundel, mis oli tema noore ea kohta tähelepanuväärne. Kui George Albert oli kaheteistkümneaastane, õppis ta Brigham Youngi Akadeemias, kus saadud nõuanded tema elus sügavat mõju avaldasid. Ta meenutas hiljem:

„Mul õnnestus saada osa õpetusest dr Karl G. Maeseri, tolle väljapaistva õpetaja käe all, kes oli meie suurepärase Kiriku koolide esimene ülesehitaja. ... Ma ei mäleta eriti, mida minu seal oldud aasta jooksul räägiti, kuid üht ei unusta ma ilmselt iial. Olen seda palju korranud. ... Dr Maeser tõusis üks päev püsti ja ütles:

„Teid ei peeta vastutavateks mitte üksnes nende asjade eest, mida te teete, vaid teid peetakse vastutavateks koguni mõtete eest, mida te mõtlete.”

John Henry ja Sarah Farr Smithi lapsed. George Albert Smith on vasakul.

Poisina, kellel polnud eriti tavaks oma mõtteid ohjeldada, oli see, mida ma tegema pidin, minu jaoks üpris mõistatuslik ja tegi mulle muret. See lausa rippus mu küljes nagu takjas. Nädala jagu või kümme päeva hiljem jõudis mulle äkitselt kohale, mida ta mõtles. Hakkasin siis mõistma seda filosoofiat. Hakkasin korraga mõistma tema sõnade tähendust: aga loomulikult peetakse teid teie mõtete eest vastutavateks, sest kui teie elu surelikkuses lõpule jõuab, on see teie mõtete kogusumma. See mõte on olnud mulle suureks õnnistuseks kogu mu elu ja on võimaldanud mul mitmel korral vältida kõlvatuid mõtteid, sest ma mõistan, et kui mu elutöö lõppeb, olen oma mõtete vili.”⁶

Lapsena jäid kodus George Alberti kanda suured kohustused, kui ta isa, kes oli kaks aastat Kaheteistkümne Kvoorumis teeninud, 1882. aastal Euroopa misjoni juhatajaks kutsuti. George Albert pidi aitama John Henry äraolekul pere eest hoolitseda. 13-aastasena soovis ta saada Salt Lake Citys tööd Kiriku vabrikus ja kaubamajas, kuid juhataja ütles, et neil pole võimalik kedagi palgata. George Albert vastas, et ta ei küsinud palka, vaid üksnes tööd. Ta lisas: „Tean, et kui ma midagi väärt olen, siis mulle ka makstakse.”⁷ Positiivse

hoiaku tõttu sai temast vabrikutöoline, kes teenis nädalas kaks ja pool USA dollarit, ning tema kõrge tööeetika aitas tal peagi jõuda ettevõttes parematele ametikohtadele.

18-aastasena leidis ta tööd raudtee mõõdistamisel. Seda tööd tehes kahjustas kõrbeliivadelt peegeldunud pimestav päikesevalgus tema silmi. Tema nägemine sai jäädavalt kahjustada, mis tõi kaasa lugemisraskused ja põhjustas kogu elu ebamugavusi.

Misjonitöö ja abielu, 1891–1894

1891. a septembris kutsus president Wilford Woodruff George Albert Smithi lühiajalisele misjonile Utah' osariigi lõunaossa. Tema konkreetseks ülesandeks oli töö Kiriku noortega tolles piirkonnas. Järgneva nelja kuu jooksul aitasid tema ja ta kaaslane seada sisse vaiades ja kogudustes noorteühinguid, nad kõnelesid lugematul arvul koosolekutel ja innustasid noori elama Kiriku käitumisnormide järgi.

Misjonilt naasnud, jätkas George Albert kohtamaskäimist oma lapseõlvkallima, president Wilford Woodruffi lapselapse Lucy Woodruffiga. Nad olid kasvanud üles naabritena ning Lucy pani tähele, millised iseloomuomadused George Albertis välja olid kujunenemas. Ta kirjutas oma imetlusest tema vastu oma päevikus: „Täna heidan ma magama tänuliku südamega Jumala ees ... ja palvetan, et ta võiks anda mulle jõudu olla rohkem selle noore mehe armastuse vääriline, kes on minu arvates kindlasti üks parimaid, kes eales maa peale pandud on. Tema lahkus ja heasüdamlikkus toovad mulle pisarad silma.”⁸

Kuid ka Lucy l endal oli palju austajaid ja mõned neist olid väga jõukad ning pakkusid talle erakordseid kingitusi. George Albert aga kütkestas Lucy t Issandale pühendumisega. Ta kirjutas Lucy le: „Kui soovid abielluda kellegagi raha pärast, siis mina ei sobi, sest otsustasin juba ammu mitte pühendada ennast, oma elu ega oma aega raha teenimisele, vaid Issanda teenimisele ja Tema laste aitamisele siin maailmas.”⁹ Lucy tegi oma valiku ja 25. mail 1892 abiellus ta George Albertiga Utah' osariigis Manti templis. Tseremoonia viis läbi George Alberti isa. Tol päeval andis Lucy oma abikaasale väikese medaljoni oma pildiga. George Albert hoidis medaljoni taskukella

Lucy Emily Woodruff Smith

keti küljes, kus see rippus tema südame lähedal, ning kandis seda peaaegu iga päev kogu ülejäänud elu.¹⁰

Värske abielupaar sai vähem kui kuu koos olla, kui George Albert läks järgmisele misjonile ülesandega jutlustada evangeeliumi Ameerika lõunaosariikides. Kuigi nad teadsid, et tal tuleb varsti lahkuda – kutse oli saabunud kolm nädalat enne nende abiellumist –, oli lahkumine ikkagi raske. Mõlemad olid üli-rõõmsad, kui Lucy kutsuti neli kuud hiljem teenima oma abi-

kaasa kõrval misjonikontoris, kuhu vanem Smith hiljuti misjoni sekretärina teenima oli määratud.

Lõunaosariikide misjoni juhataja oli J. Golden Kimball, kes teenis samal ajal Seitsmekümne liikmena. Vanem Smithi teenimise ajal pidi juhataja Kimball kaks korda misjonilt lahkuma, et tähtsate asjaajamiste pärast Salt Lake Citysse naasta – kord veidi pärast seda, kui vanem Smithist oli saanud misjoni sekretär ja siis uuesti umbes aasta pärast. Mõlemal korral jättis juhataja Kimball tohutu vastutuse seoses misjoni juhtimise ja haldamisega vanem Smithile, olles talle toeks ja andes nõu arvukates kirjades. Ühtekokku teenis vanem Smith misjoni tegevjuhina ligikaudu 16 kuud. Juhataja Kimball oli mures, et peab nii kaua ära olema, kuid usaldas oma noort asetäitjat. Ta kirjutas vanem Smithile: „Arvan, et oskan oma otsustusvõime ja arukuse juures, kuitahes piiratud see on, hinnata sinu ausameelsust ja väärtust ning kinnitan sulle, et pean neid kõrges hinnas.”¹¹ Ühes teises kirjas kirjutas ta järgmist: „Tea alati ennekõike, et ma pean lugu sinu töödest, innukusest ja positiivsest meelestatusest.”¹²

Juhataja Kimballil oli palju võimalusi olla vanem Smithi innukuse ja positiivse meelestatuse tunnistajaks. Kord olid nad koos reisile läinud ja said kutse väikeses palkmajas ööbida. George Albert Smith meenutas hiljem:

„Ärkasime kesköö paiku, kui õuest oli kosta kohutavat kisa ja karjumist. Meie kõrvu kostsid vandesõnad, kui voodis istuli tõusime, et end olukorraga kurssi viia. Oli hele kuuvalge öö ja nägime väljas palju inimesi. Juhataja Kimball hüppas voodist ja hakkas riietuma. Mehed prõmmisid vastu ust ja käskisid ropendades mormoonidel välja tulla, et nad siis maha lasta. Juhataja Kimball küsis minult, kas ma ei tõusegi üles ega pane riidesse, ja mina ütlesin talle ei, ma jään voodisse, olen kindel, et Issand hoolitseb meie eest. Vaid mõne sekundi pärast täitus tuba laskudega. Jõuk oli ilmselt nelja rühma jagunenud ning need tulistasid maja igast küljest. Üle meie peade lendas igas suunas pilpaid. Hetkeks saabus vaikus, seejärel lasti järgmine valang ja taas lendas pilpaid. Mul polnud vähimatki hirmu. Olin seal lamades väga rahulik, kui üks kõige kohutavamaid sündmusi mu elus aset leidis, kuid olin kindel, ... et Issand kaitseb mind, ja seda ta ka tegi.

Jõuk lõi ilmselt araks ja lahkus. Kui me järgmisel hommikul ukse avasime, oli seal tohtu kimp jämedaid hikkoripuu kaikaid, millistega märatsev rahvajõuk oli peksnud misjonäre lõunas.”¹³

Aastaid hiljem jutustas George Albert Smith sellest kogemusest oma lastelastele, et õpetada neid Issandat usaldama. „Tahan rõhutada teile,” ütles ta, „et Issand hoolitseb teie eest ohu käes, kui annate talle selleks võimaluse.”¹⁴

Pereelu

George Alberti ja Lucy misjon lõppes 1894. aasta juunis. Mõni kuu pärast Salt Lake Citysse naasmist sai Lucy oma vanaisalt, president Wilford Woodruffilt õnnistuse, milles talle lubati, et talle sünnivad lapsed. 19. novembril 1895 sündis talle tütar, kellele nad panid nimeks Emily, ning neli aastat hiljem sündis veel teinegi tütar, Edith. Nende viimane laps, George Albert noorem, sündis 1905. aastal.

George Albert Smith oli armastav isa, keda ka tema lapsed üli-väga armastasid. Edith kirjutas temast järgmist: „Minu arvates olid mu isal kõik need omadused, mis isa tütre jaoks kalliks teevad. Ta täitis kõik, mida ma temalt isana ootasin.” Lastele avaldas eriti muljet see, kuidas George Albert kohtles oma armsat abikaasat. „Seda oli ilus vaadata, kuidas isa ema armastas ja temast hoolis,” kirjutas

*Misjonärid Lõunaosariikide misjonil.
Äsja abiellunud Lucy (vasakult kolmas) ja George Albert Smith
(istub tema kõrval) teenisid üheskoos misjonikodus.*

Edith. „Ta ei jätnud kunagi võimalust kasutamata, et näidata, kuidas ta emast lugu peab. Pärast läbimõeldud plaane ja koostööd tegid nad kõike üheskoos. Ema oli isale kallis. ... Kuigi ema oli meile kõigile väga armas, olen ma kindel, et isa hoolivus ja õrnus ema vastu tegid ema meile, lastele, veelgi armsamaks.”¹⁵

Isana püüdis George Albert Smith tõsimeelselt aidata oma lastel tunda seda rõõmu, mida ta ise evangeeliumi järgi elades tundis. Ühel jõulupäeval, kui kingitused olid avatud, küsis ta oma väikestelt tüdardelt, mida nad arvavad mõne oma mänguasja andmisest lastele, kes ei saanud ühtegi jõulukingitust. Kuna tüdrukud olid just saanud uued mänguasjad, olid nad nõus mõned oma vanad lelud puuduses olevatele lastele andma.

„Kas te ei tahaks neile anda ka mõnda uut mänguasja?” soovitas George Albert hellalt.

Tütred kõhklesid, kuid olid lõpuks nõus ühe või kaks uut mänguasja ära andma. George Albert viis seejärel tüdrukud nende laste koju, keda ta oli silmas pidanud, ja nad andsid kingid üle. Kogemus oli nii meeltülendav, et üks tüdrukutest ütles lahkudes innukal häälel: „Lähme nüüd ja toome neile ka ülejäänud mänguasjad.”¹⁶

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum, 1903–1945

Teisipäeval, 6. oktoobril 1903 oli George Albert Smithil kiire tööpäev ning ta ei saanud minna sel päeval üldkonverentsi istungitele. Ajaks, mil ta kontorist lahkus, oli konverentsi pärastlõunane istung peaaegu läbi saamas ja nõnda seadis ta sammud kodu poole, plaanides oma lapsed laadale viia.

Koju jõudnud, leidis ta oma üllatuseks eest hulga külalisi. Üks neist astus ette ja soovis talle soojalt õnne.

„Milles asi?” küsis ta.

„Kas te siis ei tea?” vastas see naine.

„Mida te silmas peate?”

„Teid toetati Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liikmena,” hüüatas külaline.

„See ei saa õige olla,” vastas George Albert. „Tegu on ilmselt eksitusega.”

„Ma ise kuulsin,” vastas naine.

„Ilmselt on see mõni teine Smith,” ütles George Albert. „Mulle ei ole sellest sõnagi lausunud ja ma ei usu, et see olen mina.”

Külaline naasis hämmeldunult Tabernaakli juurde, et oma võimaliku eksimuse kohta järele uurida. Seal teatati talle, et tal oli olnud õigus – George Albert Smith oli Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi uusim liige.¹⁷

Ta tütar Emily meenutas hiljem Smithide kodus toimunut: „Näis, nagu voolanuks kogu Tabernaakel üle muruplatsi meie majja, nuttes ja emale suud andes. Kõik muudkui ütlesid, et isa on apostel, ja meie arvasime, et apostliks saamine on halvim, mis kellegagi juhtuda võib.”

Isegi pärast seda, kui see teade oli kinnitust leidnud, otsustas George Albert ikka oma tütreid, nagu lubatud sai, laadale viia, „kuigi ta ise sellest suurt ei näinud,” meenutas Emily. „Ta veetis kogu selle aja, selg seina vastas, inimestega juttu ajades.”¹⁸

Kaks päeva hiljem, 8. oktoobril 1903 pühitses president Joseph F. Smith George Albert Smithi Soolajärve templi ülemises ruumis apostliks. Pärast ametissepühitsemist paluti tal jagada oma tundeid pühitsemisel osalenud Kaheteistkümne Kvoorumi liikmetega. „Tunnen end nõrgana ja küpsemates aastates meestega võrreldes jääb mul puudu taibukusest,” ütles ta, „kuid mu süda on õiges kohas ja soovin siiralt, et Issanda töö edasi areneks. ... Mul on elav tunnistus selle töö jumalikkusest; tean, et evangeelium on tulnud maa peale Issanda enda juhatuse ja juhtimise all, ning et need, kes on valitud juhtima, olid ja on tõepoolest Tema teenijad. Ma soovin ja palvetan, et võiksin elada puhtalt ja alandlikult, et Vaimu õhutused ja manitsused võiksid mind kogu mu elu juhatada.”¹⁹

George Albert Smith teenis Kaheteistkümne Kvoorumis ligikaudu 42 aastat, neist 2 aastat Kvoorumi juhatajana. Selle aja jooksul täitis ta paljusid ülesandeid ja õnnistas rahvast arvukatel viisidel kõikjal maailmas.

Evangeeliumi jagamine ja Kirikule sõprade leidmine

Vanem Smithil oli loomulik anne inimesi rahustada ja vaenlased sõpradeks muuta. Üks kohalik ärimees, kes polnud Kiriku liige, ütles tema matustel järgmist: „Selle mehega oli kerge sõprust sobitada. Ta oli mees, kellega lihtsalt oli meeldiv tutvavaks saada. Tema sõbralik naeratus, südamlük käepigistus ja soe tervitus aitasid mul tunda enda sees, oma südames, tema siirast sõprust minu ja ta kaasainimeste vastu.”²⁰

See anne oli väärtuslik ajal, mil Kirik oli maailmas ikka veel suuremalt jaolt tundmatu ja paljude arvates kahtlane. Kord Lääne-Virginias ülesannet täites sai ta teada, et linnaametnikud olid ähvardanud vahistada igaühe, kes tabatakse mormoonlust jutlustamast. Vanem Smith kohtus linnasekretäri hr Engle'iga, püüdmaks seda reeglit muuta. Ta kirjutas hiljem päevikusse: „Kui ma esmalt hr Engle'i poole pöördusin, oli ta väga järsu olemisega ja teatas mulle pikema jututa, et meid sinna linna ei lubata. ... Ütlesin talle, et minu arvates

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum 1921. Seisjad vasakult: Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard ja John A. Widtsoe. Istujad vasakult: Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney ja David O. McKay.

oli ta halvasti informeeritud ning et tahaksin temaga maha istuda ja juttu ajada. ... Vestlesime mõnda aega mormoonlusest. Ta leebus märkimisväärselt, enne kui ma lahkusin, ning surus mul kätt ja andis mulle oma kaardi. Lahkusin kindlustundega, et olin suutnud mõningad eelarvamused eemaldada.”²¹ Kolm päeva hiljem külastas vanem Smith teda uuesti ja seekord jättis talle Mormoni Raamatu.²²

Vanem Smith otsis alati võimalusi inimestele Kirikust rääkida. Kui ta mõne ülesande tõttu reisima pidi, võttis ta alati kaasa Mormoni Raamatuid, Kiriku ajakirju ja muud Kiriku kirjandust, mida lootis ära anda. Kuna Mormoni Raamat tunnistab vägevalt Jeesusest Kristusest, pidas vanem Smith seda ideaalseks jõuluningiks ning saatis sageli raamatuid teist usku sõpradele ja koguni prominentidele, kellega ta polnud kunagi kohtunud.²³ Ühes kirjas, mille ta sellisele jõuluningile kaasa pani, seisis järgmine: „Mõne päeva pärast pühitseb kristlik

maailm Päästja sündi ja sel ajal on tavaks oma sõpru meeles pidada. Usun seega, et võtate minult vastu Mormoni Raamatu. ... Uskudes, et teil on hea meel seda raamatut oma raamatukogus näha, saadan ma selle teile jõuluningiks.”

Vastuseks sai ta järgneva: „Raamat leiab endale koha meie riulitel ja see loetakse [kaanest kaaneni] läbi avatud meelega ning põhjalikult. See avardab kindlasti silmaringi ja suurendab sallivuse vaimu kõigil, kes seda mõtlilikult loevad.”²⁴

Kodanikuosalus

Vanem Smith julgustas Kiriku liikmeid kogukonnaelus kaasa lööma ja oma mõjuga maailmas valitsevat olukorda parandama. Oma paljunõudvast üldjuhikutsest hoolimata võttis ta ka ise osa mitme kodanikuorganisatsiooni tegevusest. Ta valiti Rahvusvahelise Irrigatsioonikongressi ja Kuivviljeluse Kongressi presidendiks ning kuueks ametiajaks Riikliku Ameerika Revolutsiooni Poegade ühingu asepresidendiks. Kuna vanem Smith toetas tugevalt lennundust kui üht viisi üldjuhtide reisimisega seotud ülesannete tõhusamaks täitmiseks, teenis ta lennufirma Western Air Lines juhatuses. Ta võttis samuti aktiivselt osa Ameerika Skaudiorganisatsiooni tegevusest ning talle anti 1934. aastal hõbepiisoni auhind, mis on skautluses ülim austusavaldus. Esimesele maailmasõjale järgnenud aastatel teenis ta Armeenia ja Süüria Abikampaania esimehena Utah’ osariigis ja osariigi esindajana Rahvusvahelises Majutuskonventsioonis, mille eesmärgiks oli sõjas kodutuks jäänutele peavari leida.²⁵

Enne apostlikutset võttis George Albert aktiivselt osa poliitikast, toetades tõsimeelselt eesmärke ja kandidaate, mis või kes tema arvates ühiskonnaelu parandaksid. Üldjuhiks saanud, ei osalenud ta poliitikas enam nii palju, kuid jätkas eesmärkide propageerimist, millesse uskus. Näiteks 1923. aastal aitas ta esitada seaduseelnõu Utah’ osariigi seadusandlikule nõukogule, mille tulemusena valmis tuberkuloosihagete sanatoorium.²⁶

Vanem Smithi kaastundlikkus teiste vastu tuli eriti ilmsiks aastatel 1933–1949, mil ta teenis Pimedate Abistamise ühingu juhatajana. Kuna vanem Smith oli ise vaegnägija, oli ta pimedate suhtes eriti osavõtlik. Tema eestvedamisel avaldati Mormoni Raamat Braille kirjas (pimedate kirjas) ja ta pani aluse programmile, mis aitas

inimestel, kes on pimedad, õppida lugema pimedate kirja ja kohaneda ka muudmoodi oma puudega. Tänu oma jõupingutustele sai ta neile, keda teenis, väga kalliks. Üks Pimedate Abistamise ühingu liige väljendas talle oma tänu luuletuses, mis kanti vanem Smithile ette tema 70. sünnipäeval:

Kui elu äigab karmi käega
 ja hingest pisar sajab,
 kalk talv see murrab külma väega
 ja kutsub tühi kaja –
 siis pöördun lootusrikkana,
 nõrk, vilets jalust veel,
 et leiaks mõistva südame,
 kus loidab lahke leek –
 seal südames hell arukus,
 kaastundlik on ja lahke,
 ta oma suure usuga
 toob usku pimedaille. ...

Ja kuigi tema armas pale
 meie eest on varjul,
 ta mõistvas südames me näeme
 halastavat tarkust.
 On rahu tema südames
 ja rahu on ka meil;
 ta vaikset palvet kuuleme:
 ei üksi kõnni teil.
 Ta usaldusest jõudu saab,
 kui käime uusi teid;
 ja hingeülendust see mees
 toob Jumalaga meil.²⁷

Haigus ja muud katsumused

Enamiku elust polnud George Alberti tervis kuigi hea. Kuigi talle meeldisid ujumine, ratsutamine ja muud füüsilised tegevused, oli ta kehaliselt habras ja sageli nõrk. Lisaks kroonilistele nägemisprobleemidele vaevasid vanem Smithi kogu elu kõhu- ja seljavalud, pidev väsimus, südamehädad ja paljud muud terviseprobleemid. Paljude kohustuste põhjustatud stress ja pinged nõudsid samuti oma

*Vanem George Albert Smithi eestvedamisel avaldati
Mormoni Raamat pimedate kirjas.*

osa ja talle oli algul vastumeelne oma kiiret tempot tervise säästmiseks aeglustada. Selle tagajärjel võitles ta aastatel 1909–1912 ränga haigusega, mis jättis ta haigevoodisse ega lasknud tal täita oma kohustusi Kaheteistkümne Kvoorumis. Vanem Smithile, kes tahtis meeleheitlikult teenimist jätkata, oli see aeg väga katsumusterohke. Isa surm 1911. aastal ja abikaasa äge grippihaigestumine muutsid paranemise vanem Smithi jaoks veelgi keerulisemaks.

Aastaid hiljem jagas ta järgmist kogemust, mis talle tollal osaks sai:

„Olin mitu aastat tagasi tõsiselt haige. Arvan, et kõik peale mu naise olid minu suhtes lootuse kaotanud. ... Olin nii nõrk, et suutsin vaevu liigutada. Juba külje keeramine voodis oli minu jaoks aegamõudev ja kurnav tegevus.

Kord kaotasin ma sellises olukorras ümbritseva suhtes teadvuse ja arvasin, et olen lahkunud teisepoolsusesse. Avastasid end seismas seljaga suure ja ilusa järve poole, silme ees tohutu mets. Kedagi polnud

näha ja järvel polnud paati ega mingit muud nähtavat vahendit, mis viidanuks sellele, kuidas ma sinna saabusin. Mõistsin või näisin mõistvat, et minu töö surelikkuses oli lõppenud ja olin läinud koju. ...

Hakkasin ringi vaatama ja avastasin peagi läbi metsa viiva teeraja, mis näis olevat vähe kasutatud ja oli peaaegu rohtu mattunud. Läksin mööda teerada ja kui olin mõnda aega kõndinud ja metsas päris kaugele jõudnud, nägin mulle vastu tulemas üht meest. Taipasin, et tegemist on suurt kasvu mehega ja püüdsin kiirel sammul temani jõuda, kuna tundsin temas ära oma vanaisa [George A. Smithi]. Surelikkuses oli ta üle 136 kilo kaalunud, seega oli tegu suure mehega. Mäletan, kui õnnelik ma olin, kui teda tulemas nägin. Olin saanud oma nime tema järgi ja olin alati selle üle uhkust tundnud.

George A. Smith

Kui vanaisa minust paari meetri kaugusele jõudis, jäi ta seisma. Tema seismajäämine andis ka mulle märku seisma jääda. Seejärel – tahan, et poisid, tüdrukud ja noored seda iial ei unustaks – vaatas ta mulle täie tõsidusega otsa ja ütles:

„Tahaksin teada, mida sa minu nimega teinud oled.”

Kõik, mida kunagi teinud olin, jooksis mu silme eest läbi otsekui kinolinal – kõik, mida ma teinud olin. See elav tagasivaade jõudis kiiresti ajahetkeni, mil ma seal seisin. Kogu mu elu oli mu silme eest mööda jooksnud. Vaatasin naeratades vanaisale otsa ja ütlesin:

„Ma pole teinud su nimega kunagi midagi, mille pärast peaksid häbi tundma.”

Vanaisa astus minu juurde ja võttis mind oma käte vahele ja kui ta seda tegi, jõudis mu maine ümbrus taas mu teadvusse. Mu padi oli märg, otsekui sellele oleks vett valatud – märg tänupisaraist, et võisin vastata ilma häbi tundmata.

Olen selle üle palju mõelnud ja tahan teile öelda, et olen püüdnud sellest ajast peale rohkem kui kunagi varem selle nime eest hoolt kanda. Niisiis tahan ma öelda poistele ja tüdrukutele, noortele meestele ja noortele naistele, noortele Kirikus ja kogu maailmas: Austage oma isa ja ema! Austage nime, mis teile antud on!”²⁸

Lõpuks hakkas vanem Smithi jõud taastuma ja ta väljus sellest katsumusest veelgi tänulikumana oma tunnistuse eest tõe kohta. Ühe järgnenud üldkonverentsi ajal ütles ta pühadele: „Olen viibinud läinud aastatel surmavarju orus, nii lähedal teispoolsele, et olen kindel, et [ilma] meie Taevase Isa erilise õnnistusega poleks ma saanud siia jääda. Kuid see tunnistus, millega mu Taevane Isa on mind õnnistanud, pole iial hetkekski tuhmunud. Mida lähemale teispoolsele läksin, seda suurem oli minu kindlus, et evangeelium on tõsi. Nüüd, mil mu elu on säästetud, on mul rõõm tunnistada, et ma tean, et evangeelium on tõsi, ja ma tänan kogu hingest oma Taevast Isa, et ta on seda mulle ilmutanud.”²⁹

Erinevad tervisehäired ja muud raskused vaevasid vanem Smithi ka järgnenud aastatel. Suurim katsumus sai talle ehk osaks aastatel 1932–1937, kui tema naist Lucy vaevasid liigesepõletik ja närvivalu. Ta naine oli 1937. aastani suurtes valudes ja vajas peaaegu pidevat hoolt. Seejärel oleks südamerabandus 1937. a aprillis naiselt peaaegu elu võtnud ja ta jäi veelgi nõrgemaks.

Olgugi et ta pidevalt Lucy pärast muretses, jätkas vanem Smith oma kohustuste täitmist nii hästi, kui suutis. 5. novembril 1937 kõneles ta sõbra matustel ja kui oli pärast kõnet istet võtnud, ulatas keegi talle kirja, kus teatati, et ta peab otsekohe koju minema. Ta kirjutas hiljem päevikusse: „Lahkusin kohe kogudusehoonest, kuid enne kui ma koju jõudsin, oli mu kallid naine teinud oma viimase hingetõmbe. Ta oli meie seast lahkumas, kui ma matustel kõnet pidasin. Mina olen loomulikult ilma jäänud armsast abikaasast ja olen üksildane ilma temata.”

Ajaks, mil naine suri, olid Lucy ja George Albert olnud abielus veidi üle 45 aasta. Lucy oli 68-aastane. Kuigi vanem Smith oma naist sügavalt taga igatses, teadis ta, et lahusolek on vaid ajutine ning see teadmine andis talle jõudu. „Kuigi meie pere on väga õnnetu,” kirjutas ta, „saame me tröösti kindlustundest, et kohtume taas emaga, kui ustavaks jääme. Ta oli pühendunud, abivalmis, hooliv abikaasa ja ema. Ta on kuus aastat ühel või teisel viisil kannatanud ning olen kindel, et ta on seal oma ema ja teiste kallite inimestega õnnelik. ... Issand on olnud ülimalt lahke ja võtnud ära kõik surmaga seotud halvad tunded, ja selle eest olen ma äärmiselt tänulik.”³⁰

Euroopa misjoni juhataja

1919. aastal kutsus president Heber J. Grant, keda oli hiljuti toetatud Kiriku presidendina, vanem Smithi Euroopa misjonit juhatama. Vaid mõni päev enne misjonileminekut ütles vanem Smith konverentsikönes:

„Tahan öelda teile, mu vennad ja õed, et pean seda auks – ei, rohkem kui auks, pean seda väga suureks õnnistuseks –, et Issand on toonud mind välja viletsast seisundist, milles ma veidi aega tagasi olin, muutes minu tervisliku seisundi taas selliseks, et vennad on pidanud võimalikuks mind välismaale misjonile lähetada. ...

... Järgmisel kolmapäeval kavatsen ma rongiga rannikule sõita ning siis üle ookeani misjoniväljale, kuhu mind kutsutud on. Tänu Jumalale selle võimaluse eest! Olen tänulik, et teadmised tõest on mu hinge jõudnud.”³¹

Tookord oli Euroopa alles taastumas Esimesest maailmasõjast, mis oli vaid mõned kuud tagasi lõppenud. Sõja pärast oli misjonäride arv Euroopas väga väike ja üks vanem Smithi ülesandeid oli seda arvu suurendada. Raske majandusliku olukorra pärast sõjajärgses Euroopas ei soovinud valitsused aga vajalikke viisid väljastada. Olukorda raskendas ka see, et viimse aja pühadega seoses levis ikka veel palju väärarusaamu ja eelarvamusi. Kiriku maine parandamiseks kohtus vanem Smith arvukate valitsusametnike ja teiste tähtsate isikutega. Selgitades misjonäride eesmärki Euroopas ja kogu maailmas, ütles ta sageli: „Hoidke alles kõik see hea, mis teil on, hoidke alles kõik, mis Jumal teile andnud on, mis teie elu rikastab, ja lubage meil siis jagada teiega midagi sellist, mis teeb teid veel õnnelikumaks ja suurendab teie rahulolu.”³² Ühe misjonäri sõnul, kes tema juhatuse all teenis, „võitis ta oma meisterlikul ja lahkkel kombel nende lugupidamise ja sõpruse ning kindlustas misjonäridele load, millest nad olid varem ilma jäänud.”³³

Oma teenimisaja lõpuks 1921. aastal õnnestus vanem Smithil tõsta Euroopas teenivate misjonäride arvu ja muuta mõnda väärarvamust seoses viimse aja pühadega. Lisaks oli ta leidnud Kirikule sõpru ja pidas nendega kirja teel ühendust veel paljude aastate vältel.

Kiriku ajalooliste paikade säilitamine

Vanem Smithile meeldis rääkida teistele Kirikust ja tähtsündmustest selle ajaloos. Oma teenimisajal tegi ta palju selle ajaloo säilitamiseks, rajades ausambaid ja tähistades muul viisil huvitavaid paiku Kiriku ajaloos. Nagu üks tema kaaslastest on kirjutanud, „uskus ta, et pöörates noorema põlvkonna tähelepanu esivanemate saavutustele, osutab ta sellega olulise teene.”³⁴

Noore apostlina läks ta New Yorgi osariiki Palmyrassa ja pidas Kiriku nimel läbirääkimisi Joseph Smith vanema talu ostmise üle. New Yorgis olles külastas ta ka meest nimega Pliny Sexton, kellele kuulus Cumorah' kungas, koht, kus Joseph Smith sai kuldplaadid. Hr Sexton ei tahtnud maad Kirikule müüa, kuid temast ja vanem Smithist said sellest hoolimata sõbrad. Osalt tänu vanem Smithi headele suhetele härra Sextoniga õnnestus Kirikul lõpuks maatükk ära osta ja sinna ausammast püstitada.

1930. a, Kiriku sajanda juubeli aastal, aitas vanem Smith asutada Utah' Teerajajate Radade ja Tähiste ühingu ning valiti selle rühma esimeseks juhatajaks. Järgnenud 20 aasta jooksul püstitas see ühing rohkem kui 100 ausammast ja mälestustahvlit, paljud neist mälestamaks teerajajate teekonda Soolajärve orgu. Vanem Smith viis läbi enamiku ausammaste pühitsemise.³⁵

Selgitades Kiriku huvi ajalooliste paikade vastu, kirjutas ta: „Tavakohaselt püstitatakse ausambaid inimestele, et mälestus neist võiks säilida. Ka tähtsad sündmused on ausammaste püstitamise kaudu jäädavalt inimeste meelde talletatud. ... Paljud huvipunktid on unustusse vajumas ja rahvas soovib neid eriliselt märgistada, nii et järeltulijad neile olulistele sündmustele tähelepanu pööraks.”³⁶

Inimesena, kelle vanaisa oli jalgsi teerajajatega Utah'sse tulnud, tundis vanem Smith sügavat lugupidamist varajaste Kiriku liikmete vastu, kes oma usu nimel nii palju ohverdasid. Ühes oma kõnes Abiühingule rääkis ta järgmisest kogemusest, mis sai talle osaks, kui ta käis teed, mida mööda teerajajad olid käsikärudega rännanud:

„Jõudsime teerajal paika, kus Martini käsikärude rühm nii palju elusid kaotas. Leidsime nii ligilähedaselt, kui suutsime, koha, kus nad laagris olid olnud. Selle seltskonna järeltulijad aitasid sinna mälestustahvli panna. Seejärel jõudsime Rock Creeki. Olime pannud

*Ausammass Cumorah' künkal, kus ingel Moroni
andis kuldplaadid Joseph Smithile*

sinna aasta tagasi ajutise tähise. Tol aastaajal kasvasid kõikjal ilusad lilled, oli rohkesti võhumõõku ning seltskonna liikmed noppisid lilli ja panid need õrnalt aasta tagasi kuhjatud kivilkalmele. ... Siia oli ühte hauda maetud 15 Kiriku liiget, kes surid nälja ja karmide ilmastikuolude tõttu.

Teate küll, et on aegu ja paiku, kus me näime oma Taevasele Isale lähemale jõudvat. Kui me seal väikeses Rock Creeki orus, kus Willie' käsikäru rühm hätta oli sattunud, ümber lõkke istusime, – meie, olles nende teerajajate järeltulijad, kes olid suvekuumuses ja talvekülmas tasandikke ületanud – jutustati meie esivanemate läbielamiste kohta lugusid. ... See oli meeldiv sündmus. Ajalugu sai meie heaks korratud.

... Mulle näis, nagu oleksime olnud koos nendega, kes olid andnud kõik, mis neil oli, et meie võiksime saada osa Evangeeliumi õnnistustest. Näisime tunnetavat Issanda kohalolekut.

Kui me siis pärast pisarate poetamist – ma kahtlen, et ükski silm selles 30 või 40 inimesega rühmas kuivaks jäi – sealt lahkusime, oli mõju, mida tundsim selle väikese kokkusaamise tulemusena, liigutanud meie südameid, ja üks tore öde võttis mul käest kinni ja ütles: „Vend Smith, nüüdsest peale olen ma parem naine.” See naine ... on üks parimaid naisi, aga ma usun, et ta oli, nagu ilmselt enamik meist, liigutatud tõsiasiast, et mõnes üksikasjas polnud me enda arvates vastanud meie hinges olema pidanud ideaalidele. Siia maetud inimesed olid ohverdanud oma elupäevi ja koguni oma elu tunnistusena oma usust selle töö jumalikkusesse. ...

Kui selle [Abi]ühingu liikmed on sama ustavad kui nemad, kes on tasandikele maetud, kes asusid oma probleemidele vastu usuga Issandasse, tuleb teie paljudele saavutustele lisa ning te olete ühes omastega armastava Isa soosingu all.”³⁷

Kiriku president, 1945–1951

15. mai varahommikul 1945 oli vanem Smith parasjagu rongiga teel Ameerika Ühendriikide idaosariikidesse, kui üks raudteeametnik ta üles äratas ja talle järgmise sõnumi edastas: toonane Kiriku president Heber J. Grant oli ära surnud. Vanem Smith läks niipea kui võimalik teise rongi peale ja naasis Salt Lake Citysse. Vaid mõni päev hiljem asetati George Albert Smith Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi vanima liikmena Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku kaheksandaks presidendiks.

Oma esimeses üldkonverentsikõnes Kiriku presidendina ütles ta teda äsja toetanud pühadele: „Ei tea, kas keegi teine siin tunneb end sama nõrga ja alandlikuna, kui mees, kes teie ees seisab.”³⁸ Sarnaseid tundeid väljendas ta ka oma pereliikmetele: „Ma ei ole tahtnud seda ametikohta. Ma pole tundnud end selle väärilisena. Kuid see on mulle antud ja täidan seda nii hästi, kui suudan. Tahan, et te kõik teaksite, et mida iganes te kirikus teete, alates [kodu]õpetusest kuni vaia juhatamiseni välja, kui te teete seda nii hästi, kui suudate, on teie ametikoht just niisama tähtis kui minu oma.”³⁹

Paljude arvates olid president Smithi anded just selle kutse jaoks sobivad. Üks üldjuhtidest väljendas oma veendumust peagi pärast president Smithi ametisse seadmise toetamist: „Sageli öeldakse, et

President Smith ja tema nõuandjad J. Reuben Clark noorem (vasakul) ja David O. McKay (paremal)

Issand on kasvatanud teatud inimese kindlat missiooni täitma. ... Pole minu öelda, mis konkreetne missioon president George Albert Smithil ees seisab. Kuid ma tean, et just sel ajal maailma ajaloos pole iial vajatud armastust vendade vahel nii meeleheitlikult, kui seda vajatakse täna. Lisaks sellele tean ma seda, et minu tutvusringkonnas pole ühtegi inimest, kes armastab inimperekonda tervikuna ja iga inimest üksikult sügavamalt, kui seda teeb president George Albert Smith.”⁴⁰

Abivajajate aitamine pärast Teist maailmasõda

Teine maailmasõda lõppes vaid mõned kuud pärast seda, kui George Albert Smithist sai Kiriku president. Sõda oli tuhanded inimesed Euroopas kodutuks teinud, kõigest ilma jätnud ning president Smith mobiliseeris kiiresti Kiriku sotsiaalabitagavarad abiandmiseks. President Gordon B. Hinckley ütles hiljem nende jõupingutuste kohta järgmist: „Olin nende seas, kes töötasid õhuti siin Salt Lake City Sotsiaalabi kvartalis ja laadisid tarbekaupu

vagunitele, mis viisid toidu sadamasse, kust see laevaga üle mere toimetati. Kui paljud Saksamaa pühad Šveitsi templi pühitsemise ajal [1955] templisse tulid, kuulsin ma mõnda neist, pisarad mööda põski alla voolamas, tänuga sellest toidust rääkimas, mis oli nende elu päästnud.”⁴¹

President Smith teadis, et pärast sellist laastavat sõda on inimestel maailmas ka suured vaimsed vajadused. Vastuseks sellele võttis ta tarvitusele meetmeid misjonite taastasutamiseks riikides, kus sõda oli misjonitööle vahele seganud, ning julgustas pühasid elama oma elu rahuevangeeliumi järgi. „Parim tõend tänulikkusest käesoleval ajal,” ütles ta peagi pärast sõja lõppu, „on teha kõik, mida suudame, selle nimel, et tuua õnne siia kurba maailma, sest me oleme kõik oma Isa lapsed ning meil kõigil on kohustus teha maailmast oma elu jooksul õnnelikum koht.

Olgem lahked ja hoolivad kõigi vastu, kes seda vajavad, unustamata neid, kes on kõigest ilma jäänud. Ajal, mil me ise rahust rõõmu tunneme, ärme unusta neid, kes on kaotanud rahu nimel muuhulgas ka neile armsad inimesed. ...

Palvetan, et inimesed pöörduksid Jumala poole ja käiksid tema teedel ning säästaksid seeläbi maailma edasistest vastuoludest ja hävingust. Palvetan, et rahu, mis tuleb üksnes meie Taevaselt Isalt, võiks olla kõigi leinajate südames ja kodus.”⁴²

Suuremad võimalused evangeeliumi jagada

President Smith kasutas alati ära kõik võimalused teistega evangeeliumi jagada ja võimalusi selleks tuli tema uue ametiga üha juurde. 1946. a mais külastas president Smith esimese Kiriku presidendina Mehhiko pühasid. Lisaks Kiriku liikmetega kohtumisele ja suurel konverentsil kõnelemisele astus president Smith läbi ka paljude Mehhiko kõrgete ametikandjate juurest ja rääkis neile taastatud evangeeliumist. Ühe külastuskäigu ajal Mehhiko presidendi Manuel Camacho juurde selgitas ta oma kaaskonnaga: „Tuleme tooma teile ja teie rahvale erilist sõnumit. Oleme siin, et rääkida teile teie esiisadest ja Jeesuse Kristuse taastatud Evangeeliumist. ... Meil on üks raamat, mis ... räägib suurest prohvetist, kes lahkus koos oma pere ja teistega Jeruusalemmast 600 aastat enne Kristust ja tuli ... siia suurele Ameerika maale, mida nad teadsid kui „tõotatud maad,

kõikidest maadest parimat”. Mormoni Raamat räägib ka Jeesuse Kristuse külaskäigust sellele mandrile ning et Ta rajas oma Kiriku ja valis kaksteist jüngrit.”

President Camachot, kes väljendas austust ja imetlust tema riigis elavate viimse aja pühade vastu, hakkas Mormoni Raamat väga huvitama ja ta küsis: „Kas mul oleks võimalik Mormoni Raamat endale saada? Ma pole kunagi varem sellest kuulnud.” President Smith kinkis talle seejärel nahkköites hispaaniakeelse Mormoni Raamatu, mille alguses oli nimekiri erilist huvi pakkuvatest pühakirjasalmidest. President Camacho sõnas: „Loen selle raamatu läbi, sest see on minu ja mu rahva jaoks väga huvitav.”⁴³

Teerajajate sajanda juubeli tähistamine

Üks kõrghetki George Albert Smithi kuue Kiriku presidendiks oldud aasta jooksul saabus 1947. aastal, mil Kirik tähistas teerajajate Soolajärve orgu saabumise sajandat aastapäeva. President Smithi juhatuse all toimunud pidustused said üleriigilise tähelepanu osaliseks ja kulmineerusid ausamba „See on see koht” pühitsemisega Salt Lake Citys paiga lähedal, kus teerajajad esimest korda orgu astusid. President Smith oli seotud 1930. aastast peale mälestusmärgi planeerimisega teerajajate saavutuste ja usu austuseks. Samas jälgis ta hoolega, et ausammas avaldaks au ka tolle ajajärgu varajastele maa-deuurijatele, teist usku misjonäridele ja tähtsatele indiaani juhtidele.

Ausamba „See on see koht” pühitsemisel mainis toonane Idaosariikide misjoni juhataja George Q. Morris hea tahte vaimu, mille ta omistas president Smithi jõupingutustele: „Pühitsemisteenistusel toodi välja president Smithi panus vendlusse ja sallivusse. ... Ausammas ise oli austav skulptuur – nii palju, kui üht isikut portreeriva skulptuuri puhul võimalik – inimestest nende rassist või usust hoolimata, kes lääne mäestike vahel enne mormooni teerajajaid ajalugu tegid. Kui pühitsemisteenistuse programmi ette valmistati, soovis president Smith, et lisaks osariigi, maakonna ja linna ametnikele oleksid esindatud ka kõik peamised usulised rühmitused. Peamisteks kõnelejateks olid katoliku preester, protestandi piiskop, juudi rabi ja Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku esindajad. Üks idaosariikidest saabunud külaline märkis pärast programmi järgmist: „Täna on mind vaimselt uuesti ristitud. Olen pealt näinud midagi

Ausammas „See on see koht”, millega mälestatakse teerajajate saabumist Soolajärve orgu, mille president Smith pühitses 1947. aastal.

sellist, mis poleks saanud maailmas kusagil mujal aset leida. Täna avaldunud sallivuse vaim oli võrratu.”⁴⁴

Kuigi 18-meetrine ausammas oli muljetavaldav, oli president Smithi arvates parim viis teerajajate austamiseks võtta eeskuju nende usust ja pühendumisest. Ausamba pühitsemispalves ütles ta: „Meie Isa, kes oled taevas! ... Seisame täna hommikul siin vaiksel mäeveerul sinu ees ja silmitseme seda suur ausammast, mis on püstitatud sinu poegade ja tütarde ning nende pühendumuse auks. ... Me palvetame, et meid õnnistataks sama vaimuga, mis oli iseloomulik neile ustavaile, kes uskusid sind ja sinu Armast Poega, kes tulid siia orgu, kuna soovisid siin elada ja sind kummardada. Palvetame, et kummardamise ja tänulikkuse vaim oleks jätkuvalt meie südames.”⁴⁵

Tagasivaade elule 80-aastasena

Kõrgele eale vaatamata suutis president Smith oma kohustusi enamiku presidendi ametiajast täita nii, et polnud tervisehäired, mis

teda varem olid takistanud. 1950. aasta aprillis president Smithi 80. sünnipäeva paiku avaldatud artiklis heitis ta pilgu elatud elule ja märkis, kuidas Jumal oli teda toetanud ja õnnistanud:

„Nende kaheksakümne aasta vältel olen ma reisinud maailmas üle miljoni kilomeetri Jeesuse Kristuse evangeeliumi huvides. Olen käinud paljudes kliimavööndites ja paljudel maadel ning paljude rahvaste juures, ja minu lapsepõlvest peale on inimesed, nii Kiriku liikmed kui ka mitteliikmed, minu vastu kenad ja abivalmid olnud. Kus iganes ma olen käinud, olen leidnud eest üllaid mehi ja naisi. ...

... Kui mõtlen sellele, et minusugune nõrk ja habras inimene on kutsutud selle suure Kiriku juhiks, mõistan ma, kui väga ma abi vajan. Olen tänulik oma Taevaisalt saadud abi ning julgustuse ja kaasluse eest, mida on pakkunud mulle mu elu jooksul paljud parimad mehed ja naised, keda võib leida kõikjal maailmas, nii kodus kui ka võõrsil.”

Jätkates väljendas ta armastust inimeste vastu, keda oli nii palju aastaid teeninud:

„Sellise rahvaga läbikäimine on loomulikult õnnistus, ja kasutan juhust, et tänada teid kõiki kogu hingest teie lahkuse eest minu vastu, ning kasutan ka juhust, et öelda teile kõigile: te ei või iial teada, kui väga ma teid armastan. Mul pole sõnu, et seda väljendada. Ja tahan tunda nii iga oma Taevase Isa poja ja tütre vastu.

Olen elanud keskmise inimeaga võrreldes pikka aega ja mu elu on olnud õnnelik. Asjade loomuliku käigu puhul ei lähe palju aastaid, kui kutse teispoolsusesse minuni jõuab. Ootan seda aega meeldiva ootusärevusega. Ja pärast kaheksatkümmend aastat surelikkuses, paljudes maailmaosades käimist, paljude suurepäraste ja heade meeste ning naistega lävimist tunnistan ma teile, et tean täna paremini kui iial varem, et Jumal elab, et Jeesus on Kristus, et Joseph Smith oli elava Jumala prohvet ning et Kirik, mille ta rajas meie Taevase Isa juhatusel, Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik, ... tegutseb sama preesterluse väe ja volituse all, mille Peetrus, Jaakobus ja Johannes andsid Joseph Smithile ja Oliver Cowderyle. Tean seda niisama kindlalt kui ma elan, ja mõistan, et teile sellest tunnistamine on tõsine asi ning et mu Taevane Isa peab mind selle ja kõige muu eest vastutavaks, mida ma tema nimel õpetanud olen.

... Tunnistan sellest armastuse ja lahkusega südames kõigi vastu, Jeesuse Kristuse, meie Issanda nimel.”⁴⁶

Aasta hiljem oma 81. sünnipäeval, 4. aprillil 1951, suri George Albert Smith vaikselt oma kodus, poeg ja tütreid voodi ääres.

Lihtsad armastusest ajendatud teod

George Albert Smith suutis oma 81 eluaasta jooksul Kirikus, kogukonnas ja kõikjal maailmas palju korda saata. Need aga, kes teda isiklikult tundsid, mäletasid teda kõige enam ta paljude lihtsate, alandlike, lahkete ja armastavate tegude poolest. President David O. McKay, kes juhatas president Smithi matusetalitust, ütles tema kohta: „Ta oli tõepoolest üks üllas hing, kõige õnnelikum siis, kui ta teisi õnnelikuks sai teha.”⁴⁷

Vanem John A. Widtsoe Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist meenutas kogemust seoses ühe kaaluka, raske küsimuse lahendamisega:

„Istusin pärast tööpäeva üpris väsinult oma kabinetis. ... Olin kurnatud. Just siis koputati uksele ja sisse astus George Albert Smith. Ta lausus: „Mu tööpäev on läbi ja hakkan koju minema. Mõtlesin sinu ja su lahendamist nõudvate probleemide peale. Tulin sulle tröösti tooma ja sind õnnistama.”

See oli George Albert Smithi puhul tavaline. ... Ma ei unusta seda iial. Ajasime üksteisega veidi juttu, soovisime head aega ja tema läks koju. Mu südant oli ülendatud. Ma polnud enam kurnatud.

Vaadake, armastus ... ei ole pelk sõna või tundmus. Selleks, et armastus oleks vääriline, peab see olema tegudesse pandud. President Smith tegi seda tookord. Ta jagas minuga oma aega, andis mulle jõudu.”⁴⁸

Vanem Matthew Cowley, kes oli samuti Kaheteistkümne Kvoorumli liige ja president Smithi lähedane sõber, avaldas matusetalituse austust järgmiste sõnadega:

„Iga hädasolija, iga haigusest või muust ebaõnnest vaevatu, kes selle Jumala poja lähedusse sattus, ammutas temast tervist ja jõudu. Tema juures olemine tähendas tervenemist, kui mitte füüsiliselt, siis kindlasti vaimselt. ...

President Smith oma kabinetis

... Jumal tõmbab ligi jumalakartlikke ja ma olen kindel, et lühim teekond, mille see Jumala mees eales kõigil oma rännakutel ette võttis, on teekond, mille ta on just nüüd ette võtnud. Jumal on armastus. George Albert Smith on armastus. Ta on jumalakartlik. Jumal on võtnud ta enda juurde.

... Sellist elu ei saa austada sõnadega. Sõnadest ei piisa. Tema vooruslikkuse, meeldiva iseloomu, armastusest ajendatud omaduste austamiseks on vaid üks viis – tuleb getutseda. ...

Olgem kõik veidi andestavamad, üksteisega lävimisel veidi õrnemad, üksteise suhtes veidi hoolivamad, üksteise tunnete suhtes veidi helleamad.”⁴⁹

George Albert Smithi hauakivil on järgmine pühendus. See on sobiv kokkuvõte tema elukestvast armastusest ajendatud teenimisest:

„Ta mõistis ja levitas Kristuse õpetusi ning oli erakordselt edukas nende elluviimisel. Ta oli sõbralik, kannatlik, tark, salliv ja mõis-
teiv. Ta käis mööda maad ja tegi head. Ta armastas Utah’ osariiki ja Ameerikat, kuid ei olnud provintslik. Ta uskus jäägitult armastuse

vajalikkusesse ja selle väesse. Ta oli ääretult kiindunud oma Kirikusse ja perekonda ning teenis neid kirglikult. Ometi ei piirdunud tema armastus sellega. Ta armastas kõiki inimesi rassist, usust või positsioonist hoolimata. Ta ütles sageli neile ja nende kohta: „Me oleme kõik oma Isa lapsed.””

Viited

1. D. Arthur Haycock. A Day with the President. – Improvement Era, apr 1950, lk 288.
2. Vt Pres. Smith's Leadership Address. – Deseret News, 16. veebr 1946, Kiriku leheküljed, lk 6.
3. Mothers of Our Leaders. – Relief Society Magazine, juuni 1919, lk 313–314.
4. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 707–708.
5. After Eighty Years. – Improvement Era, apr 1950, lk 263.
6. Pres. Smith's Leadership Address. – Deseret News, 16. veebr 1946, Kiriku leheküljed, lk 1.
7. Merlo J. Pusey. – Builders of the Kingdom, 1981, lk 209.
8. Lucy Woodruffi päevik, 5. veebr 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 138. laegas, 1. raamat.
9. Emily Stewart Smith. Some Notes about President George Albert Smith, mai 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 5. laegas, lk 3.
10. Vt Emily Stewart Smith. Some Notes about President George Albert Smith, mai 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 5. laegas, lk 5.
11. J. Golden Kimball, kiri kuupäevaga 18. märts 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 72. laegas, 12. kaust.
12. J. Golden Kimball, kiri kuupäevaga 30. juuni 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 72. laegas, 15. kaust.
13. How My Life Was Preserved, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 121. laegas, album 1, lk 43–44.
14. How My Life Was Preserved, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 121. laegas, album 1, lk 43.
15. Edith Smith Elliott. No Wonder We Love Him. – Relief Society Magazine, juuni 1953, lk 366, 368.
16. Vt Merlo J. Pusey. – Builders of the Kingdom, 1981, lk 240.
17. Vt Merlo J. Pusey. – Builders of the Kingdom, 1981, lk 224–225.
18. Emily Smith Stewart. Pres. Smith Mementos At Y. – Deseret News, 14. okt 1967, Kiriku leheküljed, lk 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 100. laegas, 23. kaust, lk 11.
20. John F. Fitzpatrick. Conference Report, apr 1951, lk 172.
21. George Albert Smithi päevik, 27. okt 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 73. laegas, 3. raamat, lk 70.
22. Vt George Albert Smithi päevik, 30. okt 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 73. laegas, 3. raamat, lk 72.
23. Vt Francis M. Gibbons. George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God, 1990, lk 208–209.
24. Glenn R. Stubbs. A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951, doktoriväitekiri, Brigham Young University, 1974, lk 295.
25. Vt Bryant S. Hinckley. Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith. – Improvement Era, märts 1932, lk 270, 271.
26. Vt Glenn R. Stubbs. A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951, doktoriväitekiri, Brigham Young University, 1974, lk 283.
27. Irene Jones. The Understanding Heart. – Improvement Era, juuli 1940, lk 423.
28. Your Good Name. – Improvement Era, märts 1947, lk 139.
29. Conference Report, okt 1921, lk 42.

30. George Albert Smithi päevik, 5. nov 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 74. laegas, 11. raamat, lk 83–84.
31. Conference Report, juuni 1919, lk 42, 44.
32. Conference Report, okt 1950, lk 8.
33. James Gunn McKay. A Biography of George Albert Smith, lk 141.
34. George Q. Morris. Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments. – Improvement Era, apr 1950, lk 284.
35. Vt George Q. Morris. Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments. – Improvement Era, apr 1950, lk 284.
36. Kiri Leslie O. Loveridge'ile, 15. märts 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 67. laegas, 25. kaust.
37. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 705–706.
38. Conference Report, okt 1945, lk 18.
39. Merlo J. Pusey. – Builders of the Kingdom, 1981, lk 315–316.
40. Joseph F. Smith. Conference Report, okt 1945, lk 31–32; Joseph F. Smith oli Kiriku patriarh ja Kiriku kuuenda presidendi Joseph F. Smithi lapselaps.
41. Gordon B. Hinckley. Conference Report, apr 1992, lk 75; või Ensign, mai 1992, lk 52.
42. Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace. – Improvement Era, sept 1945, lk 501.
43. Vt Arwell L. Pierce. Conference Report, apr 1951, lk 112–113.
44. George Q. Morris. Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments. – Improvement Era, apr 1950, lk 284–285.
45. Dedicatory Prayer. – Improvement Era, sept 1947, lk 571.
46. After Eighty Years. – Improvement Era, apr 1950, lk 263–264.
47. David O. McKay. Conference Report, apr 1951, lk 3.
48. John A. Widtsoe. Conference Report, apr 1951, lk 99.
49. Matthew Cowley. Conference Report, apr 1951, lk 168–169.

Usk tegudes

*Meie usk peab
leidma väljundi igapäevaelus.*

George Albert Smithi elust

Kui George Albert Smith oli 34-aastane, koostas ta nimekirja lubadustest – üheteistkümnest ideaalist, mida nimetas oma tõekspidamisteks ja mille järgi ta lubas elada:

„Olen sõber neile, kel pole sõpru, ja leian rõõmu vaeste aitamisest.

Külasthan haigeid ja vaevatuid ning sütitan neis soovi uskuda tervenemisse.

Õpetan tõde, et see oleks arusaadav ja õnnistuseks kogu inimkonnale.

Otsin üles eksinud ning püüan võita nad tagasi õigemeelsele ja õnnelikule elule.

Ma ei püüa sundida inimesi elama minu ideaalide järgi, vaid pigem suunan neid armastusega õigetele tegudele.

Elan inimeste seas ja aitan lahendada nende probleeme, et nende elu maa peal võiks olla õnnelik.

Väldin kõrgete kohtadega kaasnevat avalikkuse tähelepanu ega kiida heaks hoolimatute sõprade ebasiiraid kiituseavaldusi.

Ma ei tee teadlikult kellelegi haiget, isegi mitte sellele, kes on minu vastu eksinud, vaid püüan teha talle head ja saada tema sõbraks.

Saan jagu kalduvusest isekusele ja kadedusele ning tunnen rõõmu kõigi oma Taevase Isa laste edust.

Ma ei ole ühegi elava hinge vaenlane.

Teades, et inimkonna Lunastaja on andnud maailmale ainsa plaani, mis meid tõeliselt arendab ning teeb õnnelikuks nii siin kui ka teispooluses, pean ma nii kohustuseks kui ka õnnistatud eesõiguseks seda tõde levitada.”¹ [Vt 1. soovitus lk 9.]

Need, kes president Smithi tundsid, kinnitasid, et ta tõepoolest elas oma tõekspidamiste järgi. Ezra Taft Benson, kes oli siis Kahe-teistkümnne Apostli Kvoorumi liige, rääkis ühest kogemusest, kui president Smith jäi kindlaks oma otsusele „külasta[da] haigeid ja vaevatuid ning sütita[da] neis soov uskuda tervenemisse”:

„Jään talle alati tänulikuks, et ta külastas minu kodu, kui ma ise [kodust eemal] alandliku misjonärina teenisin. ... Olen eriti tänulik õhtuvaikuses aset leidnud külaskäigu eest, kui meie väike laps hinge vaakus. President Smith leidis aega ette teatamata meie koju tulla, oma käed väiksekese pea peale panna, keda ema juba mitu tundi oma käte vahel oli hoidnud, ja lubada, et tüdruk saab täiesti terveks. Selline oli president Smith. Tal jagus alati aega, et aidata, eriti nende jaoks, kes olid haiged, nende jaoks, kes teda kõige enam vajasisid.”²

Spencer W. Kimball tõi välja veel ühe seiga, kui president Smithi tegudes väljendus tema veendumus teha head „sellele, kes on [tema] vastu eksinud”:

„President Smithile teatati, et keegi oli varastanud tema lahtisest autost kaitsekeebi. Selle asemel, et vihaseks saada, vastas ta: „Kui me vaid teaksime, kes see oli, siis saaksime anda talle ka teki, sest tal oli ilmselt külm, ja ka süüa, sest ta oli tõenäoliselt näljane.”³

Üks kõrvaltvaataja kirjutas president George Albert Smithi kohta järgmist: „Tema usk ei lase tal hoida õpetusi sügavkülmas. Tema usk pole teooria. See on tema jaoks midagi enam kui kaunis ja imetlusväärne plaan. See on enam kui elufilosoofia. Nii praktilise mõtteviisiga inimesele nagu tema on usk vaimulaad, mille järgi ta elab ja tegutseb, isegi kui selleks teoks on vaid lausunud hea sõna või pakutud tass külma vett. Tema usk peab leidma väljundi tegudes. See peab kanduma igapäevaelu üksikasjadesse.”⁴

Üks tema nõuandjatest Esimeses Presidentkonnas, president J. Reuben Clark noorem, võttis president Smithi laitmatu käitumise kokku järgmiste sõnadega: „Ta oli üks neist vähestest, kelle kohta võib öelda, et ta elas oma õpetuste järgi.”⁵

George Albert Smithi õpetused

Meie kuulekus evangeeliumile – mitte üksnes Kiriku liikmeks olemine – lubab meid kutsuda pühadeks.

Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus tähendab Jumala kummardamine pühendunud elu, soovi olla tema vääriline, kelle näo järgi me oleme loodud ja kes on andnud meile kõik ... väärtusliku, nimelt Jeesuse Kristuse evangeeliumi.⁶

Kui tore on tunda, et me kuulume kirikusse, mis koosneb või peaks koosnema pühadest. Nimekirjas olemisest ei piisa. Tähtis on elada nii, et see annab meile õiguse olla kutsutud pühadeks, ja kui te seda teete, olete te õnnelikud. ...

Kui Naatsareti Jeesus tuli maailma ja hakkas jutlustama kuningriigi Evangeeliumi, oli palju neid, eriti ennastõigustavaid varisere, kes Tema sõnumi hülgasid. Nad väitsid, et on Aabrahami järeltulijad ja saavad tänu oma päritolule päästetud Jumala kuningriiki.

Päästja teatas neile, et kui nad oleksid Aabrahami lapsed, teeksid nad ka Aabrahami tegusid. [Vt Jh 8:33–39.] Tahan öelda viimse aja pühadele, et kui me väärime viimse aja pühade nime, siis tuleb see sellest, et me elame kui pühad. Evangeeliumi eesmärk ongi meid sel moel ette valmistada. Maailm on jõudnud sellisesse olukorda, on lasknud vastasel end pikka aega petta ja on kuulutanud, et pelk usk Jumalasse on kõik, mis vajalik. Seetõttu on mul maailma pärast hirm. Tegemist on vaid vastase riukaga.⁷ [Vt 2. soovitus lk 9.]

Niinimetatud „mormoonlus” on Jeesuse Kristuse Evangeelium ning seega Jumala vägi õndsakssaamiseks igapähele, kes usub ja järgib selle õpetusi. Mitte igaüks, kes ütleb: „Issand, Issand,” ei tunne rõõmu Tema vaimu kaaslusest, vaid need, kes teevad Tema tahtmist [vt Lk 6:46].⁸

Pöördudes Matteuse 7. peatüki ja 24. salmi poole, leian eest järgmise sõnumi:

„Igaüks nüüd, kes neid mu sõnu kuuleb ja teeb nende järele, on võrreldav mõistliku mehega, kes ehitas oma koja kaljule.

Ja ränk sadu tuli ja tulid vetevoolud, ja tuuled puhusid ja söötsid vastu seda koda; aga ta ei langenud, sest tema alus oli rajatud kaljule.

„Igaüks nüüd, kes neid mu sõnu kuuleb ja teeb nende järele, on võrreldav jõleda mehega, kes ehitas oma koja kaljule.”

Ja igaüks, kes neid minu sõnu kuuleb, aga ei tee nende järele, on võrreldav jõleda mehega, kes oma koja ehitas liivale.

Ja ränk sadu tuli ja tulid vetevoolud, ja tuuled puhusid ja sööstsid vastu seda koda, ja ta langes, ja tema langemine oli suur.” [Mt 7:24–27]

Kui paljud meist, olles Isa tahte teada saanud, selle järgi ka teutsevad? Kui paljud meist rajavad päevast päeva alust ja ehitavad koda, mis ei riiva meie Õpetaja väarikust? „Jah, inimene on Jumala eluase, nimelt tempel; ja see tempel, mis on rüvetatud, selle Jumal hävitab.” [ÕL 93:35] Ta on andnud meile rohkem teadmisi ja tarkust kui teistele inimestele. Viimse aja pühadele on antud teada

surelikkusele eelnevast elust. Meile on antud teada, et oleme siin, kuna jääme ustavaks oma esimeses seisundis, ning et meile on antud võimalus saada igavene elu oma Taevase Isa juures, kui jääme ustavaks oma teises seisundis. Meie üle ei mõisteta kohut nagu meie vendade ja õdede üle maailmas, vaid meie hoolde antud suuremate võimaluste järgi. Oleme nende seas, kes on saanud Issanda sõna, kes on kuulnud Tema ütlemisi, ja kui me nende järgi teeme, tähendab see meile igavest elu, aga kui meil seda teha ei õnnestu, järgneb sellele süüdimõistmine.⁹

Tehkem paremini kui kunagi varem. Tugevdagem oma otsusekindlust olla tõelised viimse aja pühad ja jätkem teesklemine. ... Ma ei tea kedagi, kes ei suudaks tegutseda veidi paremini kui seni, kui ta nii otsustab.¹⁰

Meie Taevane Isa ootab, et me valmistuksime Tema lubatud õnnistusteks ja elaksime nende vääriliselt.

Olen avanud 22. peatüki Matteuse ülestähendusest Päästja õpetuse kohta ja loen ette järgmise tähendamissõna:

„Ja Jeesus algas kõnet ja rääkis neile jälle tähendamissõnadega ning ütles:

„Taevariik on kuninga sarnane, kes oma pojale pulmad tegi.

Ja ta läkitas oma sulased kutsutuid pulma kutsuma. ...

Siis kuningas läks sisse lauavõõraid vaatama ja nägi seal inimest, kellel ei olnud pulmariiet seljas.

Ja ta ütles temale: Sõber, kuidas sa siia oled sisse tulnud, ilma et sul pulmariiet oleks? Aga too ei saanud sõnagi suust.

Siis kuningas ütles teenijaile: Siduge tema jalad ja käed ja heitke ta kõige äärmisemasse pimedusse, seal on ulumine ja hammaste kiristamine!

Sest paljud on kutsutud, kuid vähesed on valitud!” [Vt Mt 22:1–3, 11–14.] ...

... Siin on üks mees, kes tuli pulmapeole, ja kui aeg kätte jõudis, märkas kuningas või isand, et mehel polnud pulmariideid. Ilmselt ei pidanud mees seda oluliseks. Ta oli ette valmistumata sisse astunud

ja lootis peost osa saada. Ta oli tulnud peole – neid kõiki oli peole kutsutud, kuid ma eeldan, et nad oleksid pidanud teadma, et sisse pääsevad ainult need, kes on korralikult riides. Ja see mees oli hämmastunud, kui temalt küsiti, miks ta nii kohale oli tulnud.

Maailm näib arvavat, et nad võivad tulla, mil iganes nad valmis on. Meie Isa lapsed ei mõista, et sellele eelnevad mõned ettevalmistused. Vastane on neid nõnda petnud, et nad on hakanud mõtlema, et ettevalmistumine pole oluline – kõik kõlbab. Ometi teavitatakse meid sõnumis, mille Päästja esitas tähendamissõnana oma kaaslastele, et mõningane valmistumine on kohustuslik ja ilma sellise ettevalmistuseta ei ole kellelgi lubatud saada osa meie Taevase Isa veelgi hinnalisematest andidest. See käib nende Kiriku liikmete kohta, kes mõtlevad, et kuna neid on kutsutud ja nende nimed on ülestähendustes kutsutute seas, ei pea nad enam midagi tegema. ... Nad on Issanda unustanud ega valmistu peoks, kuhu ta on neid kutsunud.

Meie Taevane Isa on ette näinud, et kui me pulmapeoks ei valmistu, arvatakse meid kutsutute hulgast välja. Ta ootab, et jätaksime jätkuvalt meelde tõe ja levitaksime seda võimaluse avanedes kõigi tema laste seas. Tõsiasi, et meie nimed on Kiriku ülestähendustes, pole mingi tagatis, et leiame endale koha selestilises kuningriigis. Seal leiavad endale koha vaid need, kelle elu on kuningriigi liikmeks olemise vääriline.

Kui keset heitlikku olukorda, maailmas valitsevat kindlusetust, peaks olema õige aeg enesevaatluseks, et saada teada, kas me teeme ikka seda, mida Issand meilt ootab, siis on see täna. Kui peaks olema aeg, mil veenduda, kas me oleme ikka igavese elu rajal, siis on see nüüd ja praegu. Me ei saa suhtuda nendesse võimlustesse pealiskaudselt. Jumal ei lase end pilgata. Kui ta on andnud meile anni, teinud meile kättesaadavaks õnnistuse, kutsunud meid võtma osa peost ja me ei pööra sellele tähelepanu, võime olla kindlad, et meile saab osaks äng, mida tunnevad need, kes ütlevad ära Issanda õnnistustest, kui neid pakutakse.¹¹

Me ei saa elada nagu maailm ja eeldada, et saame endale meile õigusega kuuluva koha kuningriigis. Pidades silmas kurjust, ütleb Issand meile Õpetuse ja Lepingute esimeses osas, et ta ei saa vaadata patule vähimagi mööndusega [vt ÕL 1:31]. See on mõru pill, sest

mõned meist Kirikus on tulnud mõttele, et võime suhtuda hoolimatult oma Issanda Evangeeliumisse ja igavese elu alustesse ning saada ikkagi soovitud koha. See ei ole tõsi! Issand on halastav, aga ka õiglane, ja kui me tahame mõnda õnnistust, siis on vaid üks viis seda endale saada, ja selleks tuleb pidada kinni käskudest, mis meile selle õnnistuse saamiseks õiguse annavad.¹² [Vt 3. soovitus lk 9.]

**Kui teeme kõik, mis meie kohus, tunnistas
me elu meie usust evangeeliumisse.**

Möödunud aasta jooksul oli mul eriline võimalus kohtuda mõnede inimestega, kes elavad siinses kogukonnas [Salt Lake Citys], kuid kes pole meie Kiriku liikmed, ja vestelda nendega evangeeliumist. Üks mees oli elanud siin kaksikümmend aastat – mees, kelle elu on laitmatu, kes on hea kodanik, suurepärane ärimees ja kes suhtub sõbralikult meie inimestesse. Ta ütles mulle, et oli elanud siin kaksikümmend aastat ja jõudnud järeldusele, et me oleme niisama head kui meie naabrid, kes kuuluvad teistesse kirikutesse – ta ei näinud meis mingit erinevust.

Ma tahan teile öelda, mu vennad ja õed, et minu jaoks pole see mingi kompliment. Kui Jeesuse Kristuse evangeelium ei tee minust paremat inimest, siis pole minu areng selline, nagu peaks, ja kui meie naabrid, kes pole sellest Kirikust, võivad elada meie seas aastast aastasse, nägemata mingit tõendit sellest, millist kasu toob Jumala käskude järgi elamine, tuleb Iisraelis teha ümberkorraldusi. ...

... Kas te täidate oma kohust? Kas teeme tööd, mille Issand on meie hoolde usaldanud? Kas tunnetame meil lasuvat vastutust? Või triivime tegevusetult pärioolu, pidades oma lunastamist viimasel päeval iseenesestmõistetavaks?¹³

Meid kutsutakse omandrahvaks [vt 1Pt 2:9] vahest meie põhjaliku usu tõttu Jeesuse Kristuse evangeeliumisse. ...

Kui me oleksime omandrahvas kuni selleni välja, et elame iga sõna järgi, mis lähtub meie Taevase Isa suust [vt ÕL 84:44], oleksime tõepoolest õnnistatud rahvas. Meie elu lähtub suuremalt jaolt tunnistusest, mille on meile andnud meie Lunastaja, ja oleme siiamani

„Kui püüame igakülselt teha head oma Isa lastele, ... tunneme rõõmu kõigest heast, mida siin korda saadame.”

üks õnnistatud rahvas. Kuid me oleksime veel enam õnnistatud ja soositud, kui hakkaksime tegema kõike, mis on meie kohus.

Ma palvetan, et vaim, tänu millele me suudame teenida ustavalt, oleks meiega, et soov teha head saaks jagu meie teele pandud kiusatustest, ja et kuhu me ka ei läheks, oleks meie heade tegude pealtnägijad sunnitud andma au meie Isale, kes on taevas [vt Mt 5:16].¹⁴

Vaadelgem nüüd iseennast. Kas teeme nii palju, kui peaksime? Ja kui mitte, siis pöörakem ringi ja tehkem paremini. Kui teeme nii, nagu peaksime, kui püüame igakülselt teha head oma Isa lastele, toome endale läbinisti targa Isa õnnistuse ja tunneme rõõmu kõigest heast, mida siin korda saadame. ...

Olgem alandlikud ja palvemeelsed, elades oma Taevase Isa läheduses ning tõendades oma usku Jeesuse Kristuse Evangeeliumisse

selle põhimõtete järgi elades. Tõendagem õige ja järjepideva eluga oma usku Jumalasse ja töösse, mis Ta on andnud maale, sest lõppude lõpuks on just see tugevaim tunnistus, mida võime selle töö õigsuse kohta jagada.¹⁵ [Vt 4. soovitus lk 9.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Sirvides president Smithi töekspidamisi (lk 1–2), mõelge, milliseid ideale või põhimõtteid tahaksite oma elus järgida. Kandke need soovi korral oma päevikusse.
2. Lugege läbi neli esimest täislõiku lk-l 3. Mida tähendab olla viimse aja püha? Mida saab lapsevanem teha, et aidata oma lastel elada nii nagu pühale kombeks?
3. Lugesdes lk-l 5 algavat osa, mõelge, kuidas tähendamissõna pulmast võiks käia teie elu kohta (vt ka Mt 22:1–14). Näiteks, mida pulmapidu esindab? Keda esindavad kutsutud külalised? Mõtisklege, mida teie saate teha, et „pulmapeoks valmistuda” (lk 6).
4. Lugege läbi viimane lõik õpetustest (lk 8) ja mõelge mõnele tuttavale, kellel on tugev tunnistus evangeeliumist. Milliseid tõendeid näete tema elus tema tunnistuse kohta? Mõtisklege, mida saate teha teie, et teie tunnistus oleks nähtav.

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 7:16–23; Jk 1:22–25; 2:15–18; 1Jh 2:3–6; Mn 7:3–5; ÖL 41:5

Abiks õpetamisel: „Aitamaks meil õpetada pühakirju ja viimse aja prohvetite sõnu, on Kirik andnud välja õpikuid ja muid materjale. Täiendavate kommentaaride või teatmete hankimiseks puudub eriline vajadus” (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching*, 1999, lk 52).

Viited

1. President George Albert Smith's Creed. – Improvement Era, apr 1950, lk 262.
2. Ezra Taft Benson. Conference Report, apr 1951, lk 46.
3. Spencer W. Kimball. The Miracle of Forgiveness, 1969, lk 284.
4. Bryant S. Hinckley. Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith. – Improvement Era, märts 1932, lk 270.
5. Doyle L. Green. Tributes Paid President George Albert Smith. J. Reuben Clark noorema tsitaat. – Improvement Era, juuni 1951, lk 405.
6. Conference Report, apr 1949, lk 8.
7. The Church with Divine Authority. – Deseret News, 28. sept 1946, Kiriku leheküljed, lk 1, 6.
8. Conference Report, apr 1913, lk 28–29.
9. Conference Report, okt 1906, lk 47.
10. Conference Report, apr 1941, lk 27.
11. Conference Report, okt 1930, lk 66–68.
12. Seitsmekümnete ja vaia misjonäride konverents, 4. okt 1941, lk 6.
13. Conference Report, okt 1916, lk 49.
14. Some Points of 'Peculiarity'. – Improvement Era, märts 1949, lk 137.
15. Conference Report, apr 1914, lk 13.

„Armasta oma ligimest nagu iseennast!”

Armastus ja kaastunne teiste vastu on Jeesuse Kristuse evangeeliumi tähtsaimad põhimõtted.

George Albert Smithi elust

George Albert Smithi suur armastus teiste inimeste vastu oli kõigile teada. President J. Reuben Clark noorem, üks tema nõuandjatest Esimeses Presidentkonnas, ütles tema kohta järgmist: „Tema pärisnimi oli Armastus. ... Ta jagas armastust igauhega, kellega kokku puutus. Ta jagas armastust kõigiga, kellega kokku ei puutunud.”¹

President Smithi armastus teiste vastu lähtus siirast veendumusest, et me oleme kõik vennad ja õed, sama Taevase Isa lapsed. Elu lõpul ütles ta pühadele:

„Mul pole omateada ühtegi vaenlast, ja kogu maailmas pole kedagi, kelle vastu ma veidigi vaenulik oleksin. Kõik mehed ja kõik naised on minu Isa lapsed ja olen püüdnud oma eluajal järgida inimkonna Lunastaja tarka nõuannet – armastada oma ligimest nagu iseennast. ... Te ei saa iial teada, kui palju ma teid armastan. Ma ei oska seda sõnadesse panna. Tahan tunda nii kõikide oma Taevase Isa poegade ja tütarde vastu.”²

President Smith näitas oma armastust teiste vastu loendamatu hoolivate tegude kaudu. Üks kõrvaltvaataja täheldas: „President Smithile on iseloomulik teha enam, kui temalt oodatakse, selleks et lohutada ja õnnistada paljusid, kes on haiged, kes on löödud meeolus ja kellel on põhjust olla tänulik tema tujutõstmise eest. Pole tavatu näha teda enne ja pärast tööd haiglakoridorides palatit palati järel külastamas, et õnnistada, innustada ja rõõmustada oma ootamatu ilmumisega neid, kes tema tröösti ja rahustamise eest nii

*„Evangeelium õpetab meid tundma kõigi vastu
ligimesearmastust ning armastama oma kaaslasti.”*

tänulikud on. ... Talle on iseloomulik minna just sinna, kus ta saab enda arvates abi ja innustust jagada.”³

President Thomas S. Monson tõi ühe konkreetse näite, mil president Smith tegi enam, kui temalt oodati, et näidata armastust abivajaja vastu:

„Ühel külmal talvehommikul eemaldas tänavapuhastusbrigaad [Salt Lake City] tänavarentslitist suuri jääkamakaid. Tavabrigaadile olid appi tulnud ajutised töölised, kes hädasti tööd vajasisid. Ühel neist oli seljas vaid õhuke kampsun ja ta külmetas. Brigaadi kõrval peatus sihvakas mees hoolitsetud habemega, kes küsis tööliselt: „Sellisel hommikul on sul vaja kampsunist midagi enam. Kus su kuub on?” Mees vastas, et tal polegi kuube. Küsimuse esitaja võttis seepeale palitu seljast, andis mehele ja ütles: „Siin on sulle palitu. See on paksust villasest riidest ja annab sulle sooja. Töötan teisel pool tänavat.” See toimus South Temple’i tänaval. Too halastaja samaarlane, kes astus ilma palituta Kiriku Haldushoonesse oma igapäevast tööd tegema, oli president George Albert Smith Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikust. Tema isetu helde tegu kõneles tema hoolivast südamest. Polnud kahtlustki, et ta oli oma venna hoidja.”⁴ [Vt 1. soovitus lk 18.]

George Albert Smithi õpetused

Kõik inimesed on vennad ja õed, meie Taevase Isa lapsed.

Me peame kõiki mehi oma vendadeks, kõiki naisi oma õdedeks. Me vaatame kõikide maailma inimeste kui oma Isa laste palgeisse, ning usume, et nii nagu igaüks on Isa näo järgi, nõnda on igaühes jumalikkuse säde, mis selle arendamise korral valmistab meid naasma Tema juurde. ...

Selline on meie arusaam meie olemasolu eesmärgist maailmas, ja see seletab meie huvi oma ligimeste vastu. Paljud on pidanud meie elu eraklikuks ja mõne arvates oleme justkui klann. Tegelikult peame iga last, kes on sündinud maailma, Jumala pojaks või tütreks, oma vennaks või õeks, ja arvame, et meie õnn taevariigis on täielik vaid siis, kui tunneme seal rõõmu oma perest ning nendest sõpradest ja kaaslastest, kellega oleme saanud tuttavaks ja kelle huvides veedame suure osa ajast maa peal.⁵

Mõeldes oma lugupidamisest ja kiindumusest oma Isa pere, inimperekonna vastu, meenub mulle miski, mida mu maapealne isa ütles, ja arvan, et tõenäoliselt pärsin selle osaliselt temalt. Ta ütles: „Ma ei ole iial näinud ühtki Jumala last nii põhjakäinuna, et ma ei tunneks tõuget kummarduda ja ta püsti aidata, jalule seada ning aidata tal elus uus lehekülg pöörata.” Tahan öelda, et ma pole iial elus näinud ühtegi oma Isa last, mõistmata, et ta on mu vend, ja et Jumal armastab kõiki oma lapsi.⁶

Kui õnnelik oleks maailm, kui inimesed kõikjal tunneksid teistes inimestes ära vennad ja õed ning seejärel armastaksid oma ligimesi nagu iseennast.⁷ [Vt 2. soovitus lk 18.]

Jeesuse Kristuse evangeelium õpetab meid armastama kõiki Jumala lapsi.

Evangeelium õpetab meid tundma kõigi vastu ligimesearmastust ning armastama oma kaaslasi. Päästja ütles:

„Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest. See on suur ja esimene käsk.

Aga teine on selle sarnane: Armasta oma ligimest nagu iseennast. Neis kahes käsus on kogu käsuõpetus ja prohvetid koos!” [Mt 22:37–40]

Vennad ja õed, kui Jeesuse Kristuse evangeelium pole teie ellu tulles külvanud teie südamesse sellist armastustunnet oma ligimeste vastu, siis tahan ma öelda, et te pole saanud tunda täit rõõmu imelisest annist, mis tuli maa peale, kui Kirik asutati.⁸ [Vt 3. soovitus lk 18.]

Meie teenimistöö on armastusest ajendatud. Teenimine rikastab meie elu. ... Kui elame nii, nagu Jumal on ette näinud, kui meie teenimistöö on selline, nagu tema soovib, rikastab kõiki meie elupäevi Vaimu mõju, meie armastus oma ligimeste vastu suureneb ja meie hing avardub, kuni tunneme, et võiksime võtta oma käte vahele kõik Jumala lapsed sooviga neid õnnistada ja aidata neil mõista tõde.⁹

Kristuse Kiriku liikmetena peaksime pidama Tema käske ja armastama üksteist. Seejärel peaks meie armastus väljuma Kiriku pii-
rest, mille järgi meid tuntakse, ning ulatuma kõigi inimlasteni.¹⁰

„Näidakem oma käitumise[ga], et peame kinni sellest suurest käsust, ... „Armasta oma ligimest nagu iseennast.””

Näidakem oma käitumise, oma leebuse, oma armastuse, oma usuga, et peame kinni sellest suurest käsust, mis Päästja sõnul oli esimese suure käsu sarnane: „Armasta oma ligimest nagu iseennast.”¹¹

Me armastame oma ligimesi, kui ulatame käe abi- ja julgustuse vajajatele.

Armastuse ja ligimesearmastuse võimalikud tagajärjed maailmas on mõõtmatud. Igas koguduses ja igal misjoniväljal on võimalus minna ja lasta päikesevalgusel särada, suurendada õnne, olla toeks heitunuile ning tuua rõõmu ja tröösti vaevatuile.¹²

Issand ütleb järgmist:

„Vaadake, et te üksteist armastate; lakake olemast saamahimulised; õppige üksteisega jagama, nagu evangeelium nõuab. ...

Ja ennekõike – pange endale justkui mantlina ülle ligimesearmastuse side, mis on täiuslikkuse ja rahu side” [ÕL 88:123, 125]. ...

... Kas te järgite tema nõuannet, mis puutub ligimesearmastusse? Tahan öelda, et käesoleval eluperioodil peab meil jaguma ligimesearmastust selleks, et jagada oma vara abivajajatele, kuid meil peab jaguma ligimesearmastust ka oma Isa laste nõrkuste, äparduste ja vigade jaoks.¹³

Kui leiame mõne mehe või naise, kellel pole elus hästi läinud, kellegi, kelle usk on nõrgenemas, siis ärme keera talle selga! Võtkem enda kohuseks teda külastada, minna tema juurde lahkuse ja armastusega ning julgustada teda eksiteelt naasma. Võimalusi meie rahva seas ise midagi ära teha võib leida kõikjalt ning selles Kirikus on vaid mõned üksikud mehed ja mõned üksikud naised, kes ei suuda, kuigi tahaksid, ulatada abikätt veidi kaugemale sellest ringist, millega nad on seotud, ja toetada hea sõnaga mõnda Isa last või õpetada neile tõde. ... See on meie Isa töö. See on tähtsaim asi, mille järgi meid selles elus tuntakse.¹⁴

Soovin südames inimkonnale vaid head. Minu südames puudub vähimgi vaenulikkus ühegi elava inimese vastu. Ma soovin, et mõned, keda ma tean, peaksid end ülal veidi paremini, kui nad seda teevad, kuid sellega teevad nad kahju vaid endale, mitte minule. Kui saaksin panna oma käe nende ümber ja aidata neil naasta õnnerajale, õpetades neile Jeesuse Kristuse evangeeliumi, oleksin ma ka ise õnnelikum. ... Te ei saa sundida inimesi tegema seda, mis on õige, kuid te võite neid armastada, kuni nad hakkavad seda tegema, kui teie eeskuju on selline, et nad võivad näha, et te mõtlete, mida ütlete.¹⁵ [Vt 4. soovitus lk 18.]

Tõeline õnn tuleb teiste armastamisest ja teenimisest.

Ärge unustage, et ükskõik kui palju te rahas annate, ükskõik kuidas te ihaldate selle maailma asju, et end õnnelikuks teha, on teie õnn võrdelises seoses ligimesearmastuse ja heasüdamlikkuse ning armastusega nende vastu, kellega te siin maa peal lävite. Meie Taevane Isa on öelnud väga selgesõnaliselt, et see, kes väidab armastavat Jumalat, kuid ei armasta oma venda, on valelik [vt 1Jh 4:20].¹⁶

Meid teevad ühtlasi õnnelikuks nii see, mida me saame, kui ka see, mida me anname, ning mida rohkem meeltülendavat ja

„Min[ge] ja las[ke] päikesevalgusel särada, suurenda[ge] õnne, ol[ge] toeks heitunuile ning [tooge] rõõmu ja tröösti vaevatuile.”

rikastavat me oma Isa lastele anname, seda enam on meil anda. See paisub kui suur eluallikas ja vuliseb pulbitsedes igavesse õnne.¹⁷

Kui meie elu siin on läbi ja me naaseme koju, leiame seal oma arvelt kõik korda saadetud heateod, kõik osutatud teened, kõik kaaslaste heaks tehtud jõupingutused. ...

... Näidakem oma tänu Issandalt saadu eest Tema teenimisega, ja me teenime Teda, kui teeme head Tema lastele. Muidu oleme saanud, muidu andkem [vt Mt 10:8]. Armastus ja heasüdamlikkus oma kaasinimeste vastu südant soojendamas, tungigem vankumatult edasi, kuni kõlab viimane kutse ja meid seatakse vastamisi meie elu ülestähendusega. Seejärel, kui oleme arendanud oma andeid, kui oleme olnud ausad, ustavad, kõlbeliselt puhtad, heatahtlikud ja ligimestarmastavad ning püüdnud olla toeks igale hingele, kellega oleme lävinud, kui oleme elanud saadud valguse järgi ja levitanud seda valgust, kui võimalus selleks on avanenud, siis kui õnnelikud me oleme ja kuidas meie südamed paisuvad tänulikkusest,

kui kuuleme taeva ja maa Valmistajalt oodatud kiiduavaldust: „See on hea, sa hea ja ustav sulane! Sa oled pisku üle ustav olnud, ma panen sind palju üle; mine oma Issanda rõõmusse!” [Mt 25:21]¹⁸ [Vt 5. soovitus lk 18.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

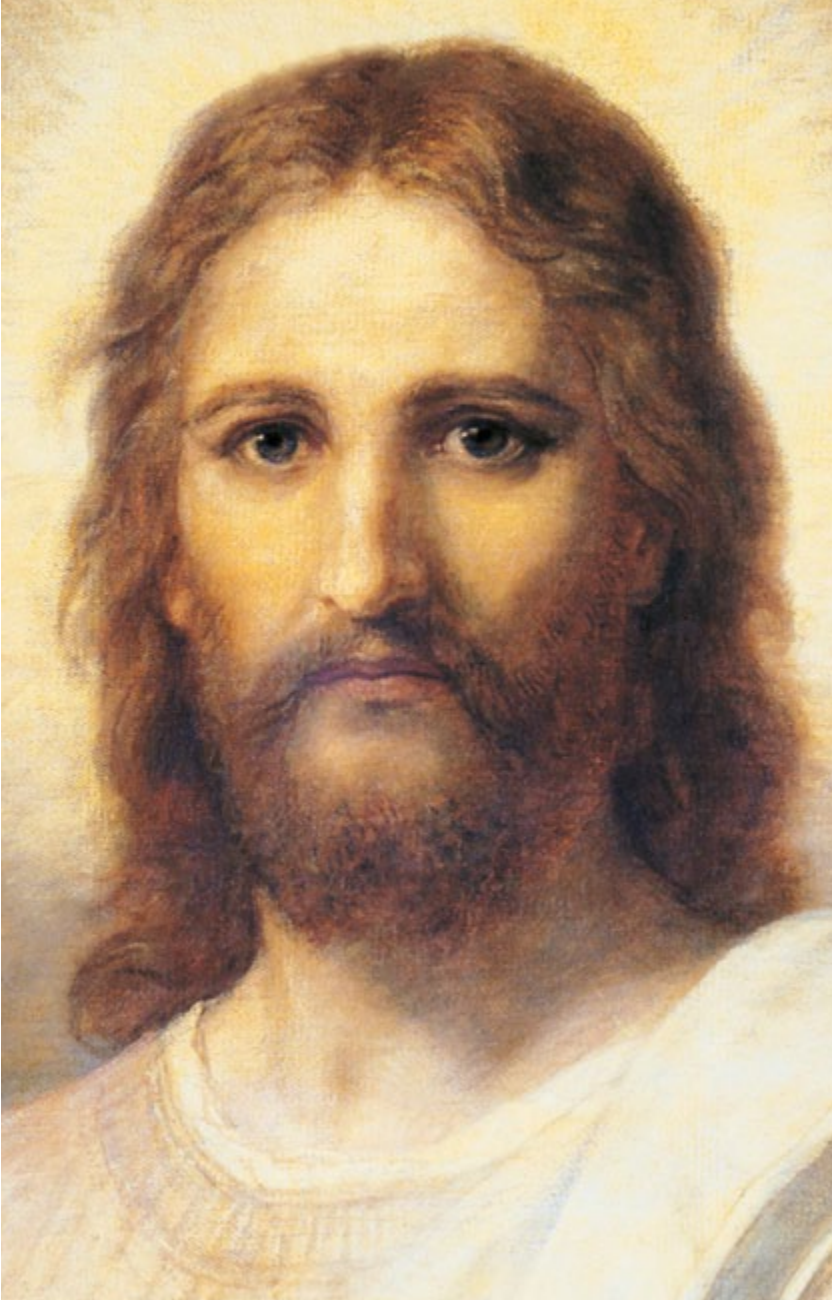
1. Mõtisklege, kuidas näidata oma armastust, nagu tegi seda president Smith (vt lk 11–13). Näiteks, kuidas näidata armastust, kui teeme kodu- ja külustusõpetust?
2. Uurides esimest osa õpetustest (lk 13–14), mõelge, kuidas nende õpetuste rakendamine võib parandada teie suhteid oma ligimeste, töökaaslaste, pereliikmete ja teistega.
3. Lugege läbi kuues lõik lk-l 14. Millised pühakirjaõpetused või -lood innustavad teid inimesi armastama ja teenima?
4. Uurige lk-l 15 algavat osa ja eriti kahte viimast lõiku. Mõelge kellelegi, kes jääb välja „ringist, millega [olete] seotud”. Mida konkreetset saaksite teha, et sellele inimesele abikätt ulatada?
5. Mõtisklege president Smithi õpetuste üle lk-del 16–18. Millised kogemused on õpetanud teile, et tõeline õnn tuleb teisi õnnelikuks tehes?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 5:43–44; 25:34–40; Lk 10:25–37; Jh 13:34–35; 1Jh 4:7–8; 1Ne 11:16–25; Mn 7:44–48

Abiks õpetamisel: „Päris palju õpetamist, mis Kirikus aset leiab, on nii jäigavõitu, et see on loengupidamine. Me ei reageeri loengutele kuigi hästi klassiruumis, küll aga sakramendikoosolekul ja konverentsidel. Aga õpetamine võib olla kahepoolne, nii et te võite esitada küsimusi. Tunnis võib kõhklemata küsimusi esitada” (Boyd K. Packer. Principles of Teaching and Learning. – Ensign, juuni 2007, lk 87).

Viited

1. J. Reuben Clark noorem. No Man Had Greater Love for Humanity Than He. – Deseret News, 11. apr 1951, Kiriku leheküljed, lk 10, 12.
2. After Eighty Years. – Improvement Era, apr 1950, lk 263.
3. Richard L. Evans. Anniversary. – Improvement Era, apr 1946, lk 224.
4. Conference Report, apr 1990, lk 62; või Ensign, mai 1990, lk 47.
5. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.
6. Pres. Smith's Leadership Address. – Deseret News, 16. veebr 1946, lk 6.
7. Conference Report, okt 1946, lk 149.
8. Conference Report, apr 1922, lk 52.
9. Conference Report, okt 1929, lk 24.
10. Conference Report, apr 1905, lk 62.
11. Conference Report, apr 1949, lk 10.
12. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 704.
13. Saints Blessed. – Deseret News, 12. nov 1932, Kiriku leheküljed, lk 5, 8.
14. Conference Report, apr 1914, lk 12–13.
15. Conference Report, apr 1946, lk 184–185.
16. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*. Valinud Preston Nibley (1948), lk 214; 4. nov kõne 1945, Washington, D. C.
18. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.

*„Ma tean, et mu Lunastaja elab, ning püüan rõõmuga
ja alandlikult Tema õpetusi jalule seada.”*

Meie tunnistus Jeesusest Kristusest

Taastatud evangeelium on viimse aja pühadele veel üks tunnistus sellest, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg.

George Albert Smithi elust

Oma ringsõitudel üldjuhina kohtas George Albert Smith vahel inimesi, kelle arvates viimse aja pühad ei usu Jeesusesse Kristusesse. Selline väärarvamus hämmastas president Smithi ja tegi talle muret. Ta püüdis seda muuta, jagades oma isiklikku tunnistust Päästjast.

Kord kõneles ta ühel Kiriku koosolekul Kanadas Cardstonis Kristuse elust ja missioonist. Järgmisel hommikul läks ta raudteejaama rongipiletit ostma. Järjekorras oodates kuulis ta pealt ühe naisterahva ja piletimüüja vahelist jutuajamist. Naine mainis, et oli otsustanud möödunud õhtul minna viimse aja pühade jumalateenistusele.

Piletimüüja näis olevat üllatunud. „Heldene aeg!” ütles ta. „Tahad sa öelda, et käisid seal kirikus?”

„Jah, käisin küll,” vastas naine. „Miks ka mitte?”

Piletimüüja lausus: „Nad ju isegi ei usu Jeesusesse Kristusesse.”

Naine vastas seepeale: „Ainult et eile õhtul kuulsin ma, kuidas üks Kiriku vanematest kõneles Naatsareti Jeesuse elust, ja ma ei ole eales näinud kedagi, kes teaks kindlamalt, et Jeesus on tõepoolest Kristus kui see kõneleja sel korral.”¹ [Vt 1. soovitus lk 29.]

Tunnistus Jeesusest Kristusest andis George Albert Smithile jõudu ja talle valmistas heameelt seda teistega jagada. Ta ütles 44-aastaselt, kui oli teeninud 11 aastat apostlikutses:

„Mind on tagant tõugatud ja otsekui kergitatud ning mulle on antud väge, mis ületab mu enda oma, et õpetada hiilgavaid tõesid, millest kuulutas maailma Lunastaja. Ma ei ole Teda näinud palgest

palgesse, kuid olen tundnud rõõmu Tema vaimu kaaslusest ja tundnud Tema kohalolekut sellisel viisil, mida ei saa valesti mõista. Ma tean, et mu Lunastaja elab, ning püüan rõõmuga ja alandlikult Tema õpetusi jalule seada. ... Teadmine, et Ta elab, paneb kogu mu olemuse kihama, ja ühel päeval teavad seda kõik.

Päästja suri, et meie võiksime elada. Ta sai jagu surmast ja hauast ning pakub kõigile, kes kuuletuvad Tema õpetustele, lootust hiilgavale ülestõusmisele. ... Ma tean, et see on Issanda töö, et Jeesus oli tõepoolest meie Päästja.”²

President Smith suri oma 81. sünnipäeval, 4. aprillil 1951. a. Presidendi viimastel hetkedel oma perega küsis tema poeg: „Isa, tahaksid sa öelda oma perele midagi – midagi erilist?”

Naeratades kinnitas ta taaskord oma tunnistust, mida oli oma elu jooksul palju kordi jaganud: „Jah, üksnes seda, et ma tean, et mu Lunastaja elab, ma tean, et mu Lunastaja elab.”³

George Albert Smithi õpetused

Jeesus Kristus on Jumala Poeg, Ta elab ja on meie ülestõusnud Päästja.

Olen kohanud maailmas paljusid, kes pole teadnud, et me usume oma Issanda jumalikku missiooni, ja mind on juhatatud rohkem kui ühel korral ütleva, et maailmas pole inimesi, kes mõistaksid Jeesuse Kristuse jumalikku missiooni sama hästi, kellel oleks sama põhjalik usk, et tema oli Jumala Poeg, kes oleksid sama optimistlikud [kindlad], et ta on troonitud käesoleval ajal hiilgusega oma Isa paremal käel, kui viimse aja pühad.⁴

Niisama kindlalt kui ma elan, tean ma, et ta oli Jumala poeg, et tema ja üksnes tema kaudu saame ülenduse selestilises kuningriigis, ning kõik need, kes käivad tema jälgedes ja elavad Tema antud õpetuste järgi, on õnnelikud selles elus ja valmistavad enda jaoks eluaset selestilises kuningriigis, kus nad elavad igavesti koos temaga.⁵

Inimkonna Lunastaja oli enam kui hea mees, kes tuli maailma meile kõlblusõpetust õpetama. Inimkonna Lunastaja oli tavalisest arukam. Ta oli tõepoolest Jumala Poeg, Jumala ainusündinu lihas. ... Ta tuli kutsuma inimesi meelesparandusele, pöörama neid eksiteelt.

Ta läks nende sekka Jumala, Igavese Isa esindajana, kuulutades, et ta on oma Isa näo järgi, ja et need, kes on näinud teda, on näinud Isa, ning ütles neile, et ta on saadetud täitma oma Isa tahet, ja kutsus kõiki inimesi pöörduma eemale eksitusest, mis oli hiilinud nende sekka, parandama meelt oma pattudest ning astuma ristimisvette.⁶

Päästja eluajal sosistas vastane inimestele, et ta pole Jumala Poeg. Te ei võta ju teda ometi tõsiselt. Ta on üks tavaline inimene, kõigest Maarja ja Joosepi poeg. Ta on sama palju Jumala Poeg kui teie. Ja rahvas kuulas salakavalat vanakurja ja lõi inimkonna Lunastaja risti.⁷

Ta oli tõepoolest Jumala Poeg. Tema teod rahva seas olid ajendatud armastusest ja heasüdamlikkusest, nemad aga rääkisid Ta nime kohta kurja. ... Ta oli Jumala Poeg ja Tal oli õigus rääkida Isa nimel. Tõed, mis Ta tõi maa peale, oli andnud Isa; ja olgugi et nad löid Ta risti, olgugi et nad panid Talle pähe kibuvitstest punutud krooni ja andsid Talle pilkeks kätte nii-öelda valitsuskepi, olgugi et nad valasid Ta verd halastamatu odaotsaga, oli sõna, mille Ta neile edastas, Issanda sõna, ja Ta ise tõepoolest Jumala Poeg.⁸

Me usume, et Naatsareti Jeesus elas maa peal, ja usume ka, et ta elab ikka veel oma olemuselt mitte millegi kehatu või umbmäärasena, vaid me usume temasse kui ülendatud inimesse, sest ta tõusis üles samas kehas, mis pandi Arimaatia Joosepi hauda, samas kehas, mille eest seal hoolitsesid need, kes teda armastasid. Seesama Jeesus Kristus, kes väljus hauast, tegi seda kehas, mis oli pestud ja puhastatud, ... ja sellega kadus ta inimkonna silmist Jeruusalemmas, kui kaks meest valgeis riideis ütlesid: „Jeesus ... tuleb samal kombel kui te nägite teda taevasse minevat!” [Vt Ap 1:10–11.]

See on see Naatsareti Jeesus, kellesse viimse aja pühad usuvad. Me usume ka, et inimkonna kohta antud lubadused täituvad, et omal ajal, kui evangeeliumi on jutlustatud kogu maa peal kõikidele rahvustele, hõimudele, keeltele ja rahvustele, kui inimestel pole sellega seoses mingit vabandust, saab meie Taevase Isa väe läbi inimkonnale osaks surnuist ülestõusmise imeline õnnistus ning inimkonna Lunastaja tuleb taeva pilvedes väe ja hiilgusega elama siia maa peale. Me usume, et Naatsareti Jeesus tuleb elama nende sekka, kes väärivad selestilist hiilgust.⁹ [Vt 2. soovitus lk 29.]

Me nõustume Piibli tunnistusega Jeesuse Kristuse jumalikust missioonist.

Naatsareti Jeesus astus vette ja Johannes ristis ta, ja kui ta tuli veest välja, tuli Püha Vaim ja laskus tema peale tuvi kujul. Ja hääl taevast ütles: „Seesinane on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel!” [Vt Mt 3:13–17.]

Kas võib olla midagi veel selgemat? Meie suurepärase Piibel sisaldab kogu seda informatsiooni ja loomulikult enamgi veel. Kui inimesed ütlevad või arvavad, et me ei usu Jeesuse Kristuse jumalikkusse missiooni, siis andkem neile teada, et me usume kõike, mida Piibel Temast õpetab. Me usume lugu, kuidas ta kogus oma rahva kokku ja õpetas neid, ja kuidas ta lõpuks ... risti löödi.¹⁰

Me nõustume tingimusteta kõigi Uue Testamendi evangeeliumide kirjutajate tunnistustega inimkonna Lunastaja ülestõusmise kohta. See on nii selge, et mulle näib, et see ei või jääda ühelegi mõtlevale inimesele arusaamatuks. Fakt on see, et kui Päästja oli risti löödud ja hauda pandud, tuli ta välja ja lävis nelikümmend päeva oma jüngeritega – ta sõi nendega kala ja mett, nad puudutasid naelajälgi tema kätes ja odajälge tema küljes. Ta teatas neile, kui seisis nende seas: „Vaadake mu käsi ja jalgu, et mina see olen! Katsuge mind kätega ja nähke, sest vaimul ei ole liha ega luid, nõnda nagu te näete minul olevat!” [Vt Lk 24:39–43.] See on ju ometi vaieldamatu tõend, kuid siiski on meie Isal palju lapsi, kes seda ei mõista.¹¹ [Vt 3. soovitus lk 29.]

Mormoni Raamat ja Joseph Smithi tunnistus on täiendavateks tõenditeks Kristuse jumalikkusest.

Vanas maailmas seati kahtluse alla, kas Jeesus oli jumalikku päritolu, sest Ta sündis väikese lapsena, pandi sõime, Tema ema oli Maarja ja ta isaks peeti puusepp Joosepit. Paljud on tunnistanud, et Ta oli hea ja suurepärase inimene, kuid on ihanud röövida Temalt jumalikku päritolu.

Õnneks oleme viimse aja pühadena saanud tunnistuse nende asjade õigsusest. Lisaks sellele oleme saanud tunnistuse, et Ta tuli läänepoolkerale, nagu on kirjas Mormoni Raamatus, ning õpetas sel mandril nefilasi. Tookord ei tulnud Ta väikese lapsena, vaid taeva

*„Me nõustume tingimusteta ... Uue Testamendi ... tunnistustega
inimkonna Lunastaja ülestõusmise kohta.”*

pilvedes, ning Tema tulekust kuulutas hääl, mis läbistas iga selle maa elaniku südant. Ta tuli tol korral inimesena taevast ja nad nägid Teda tulemas. Nad teadsid, et Ta on Kristus, sest nende prohvetid olid Tema tulekut ette kuulutanud. Ta andis neile ülesehituselt sama organisatsiooni, nagu oli olnud Kirik Jeruusalemmas. Ta õpetas neile, et nad peavad saama ristitud nii nagu Temagi, ja et ristimise peavad läbi viima need, kellel on volitus seda talitust läbi viia. [Vt 3Ne 11:1–27.] Seda ei öelnud mõni tavaline inimene, vaid Jumala Poeg, kes läks taevasse oma Isa juurde ja tuli siis uuesti tagasi, et inimlapsed võiksid saada veel ühe tunnistuse lisaks nendele, mis neile juba antud oli.¹²

Millist otsesemat tõendit surnute ülestõusmisest oleks võinudki saada kui see, et ta tuli oma ülestõusnud kehas [nefilaste] sekka ja õpetas neile sedasama Evangeeliumi, mida ta õpetas Jeruusalemmas? Ja nüüd viis ta täide lubaduse, mille oli andnud Jeruusalemmas, öeldes: „Mul on veel teisi lambaid, kes ei ole sellest tarast; needki ma pean tooma siia, ja nad kuulevad minu häält, ja siis on

üks kari ja üks Karjane” [Jh 10:16]. Ta tuli ülestõusnud kehas, et tuua neile teavet, mille andmisest neile, kelle seas ta nüüd teenis, oli ette kuulutatud.

Nende inimeste jaoks oli see imeline kogemus. Kui ta oli neid terve päeva õpetanud, ... tegi ta terveks nende haiged, õnnistas nende lapsi ja jätkas neile Evangeeliumi õpetamist kogu selle kauniduses. Nende meeles polnud kahtlustki, et ta on maailma Päästja. Nad nägid, kuidas ta tuli taevast, ja olid tunnistajaks tema imelisele väele. ... Ta tuli hiilguses. Inglid laskusid taevast otsekuu tule keskel ja ümbritsesid väikesed lapsed, nii et nad olid tulest ümbritsetud. Ja inglid teenisid neid. [Vt 3Ne 17:6–24.]

See polnud hallutsinatsioon, vaid imelised kogemused, mis pidid neile, kellele need osaks said, igaveseks meelde jääma. Viimse aja pühadena on see ülestähendus meile tõendiks Jeesuse Kristuse, meie Issanda ülestõusmisest.¹³

Siis aga tuli meie päevil ja eluajal veel teinegi mees. ... [Joseph Smith] ei saanud Jeesuse Kristuse kohta üksnes Piiblist tunnistust, vaid nägi ka Isa Jumalat seismas taeva pilvedes, hiilgusega rietatult, ja Jeesust Kristust, maailma Lunastajat, ülendatuna Isa paremal käel, ning kuulis Issanda häält ütlemas: „See on Minu armas Poeg. Kuula Teda!” [Vt JSA 1: 16–17.] Ta tunnistas sellest hiilgavast nägemusest neile, kellega läbi käis. Ka teised said tunnistuse kõrgest. Nende tunnistus Päästja jumalikkusest ja missioonist kasvas ja tugevnes, nii et tegu polnud lihtsalt muistse ajaloo, sest nad teadsid ise, et Jumal elab ja Jeesus on Kristus, kuna olid saanud ise tunnistuse.¹⁴

Minu meelest on üks tugevamaid tunnistusi meie Päästja jumalikkusest Joseph Smithi oma, kes andis oma elu tõendina Jeesuse Kristuse evangeeliumi õigsusest.¹⁵ [Vt 3. soovitus lk 29.]

Igaüks meist võib saada isikliku tunnistuse, et Jeesus on Kristus.

Meil on veel üks tunnistus, veel üks tõend, mis on veelgi täiuslikum ja veenvam kui teised, sest inimene saab selle tunnistuse, kui ta on järginud meie Taevaisa nõudeid. See on tunnistus, mis sööbib hinge Püha Vaimu väega, kui teeme tööd, mida Issanda sõnul peab tegema, kui tahame teada, kas õpetus on Jumalalt või inimeselt.¹⁶

Kui ülestõusnud Päästja tuli nefilaste juurde, „[laskusid inglid] taevast otsekui tule keskel ja ümbritsesid väikesed lapsed”.

Ta on ise öelnud: „Minu õpetus ei ole minu oma, vaid selle, kes mind on läkitanud. Kui keegi tahab teha tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast või kas mina räägin iseenesest” (Jh 7:16–17). See oli Tema enda lubadus. Meie kogu maailma kristlas-tena tunnistame seda lubadust ja peaksime püüdma seda proovile panna, et näha, kas see toimib või mitte. Paljud on seda teinud. Ma mõistan, et ... paljud on järele proovinud, paljud teavad, et Jumal elab ja et Jeesus on Kristus, et Ta on maailma Päästja.¹⁷

Seega pole meile tõendiks pelgalt ülestähendused ... ega meie ajal maa peal elanud heade meeste tunnistus, vaid kui me oleme järginud Taevase Isa nõudeid, kui meil on olnud usku Jumalasse, kui oleme parandanud meelt oma pattudest, kui meid on ristitud vettekastmise teel, kui oleme saanud Püha Vaimu Issanda volitatud teenijate käe all, ma ütlen, kui oleme teinud kõike seda, siis on igas hinges kindel teadmine, mida ei saa eitada, et Jumal elab ja et Jeesus Kristus oli inimkonna Lunastaja. ...

... Tunnistan teile selle Kiriku alandliku liikmena, et ma tean, et ta elab, nii nagu ma tean, et mina elan. ... Jeesus on Kristus, ja ma tean, et inimesed peavad jõudma selle teadmiseni, nad peavad seda tõdema, ning tema sõnul, kes elab taevas, „iga põlv nõtkub ja iga keel tunnistab, et Jeesus on Kristus”. [Vt ÕL 88:104.]¹⁸ [Vt 4. soovitus lk 29.]

Meie ülesanne on jagada kõigi inimestega seda, mida teame Jeesusest Kristusest.

Ma ütlen teile, viimse aja pühad, et kogu maailmas pole teist rahvahulka, kes teaks Päästja jumalikkuse kohta kõike seda, mis teame meie. Ja kui me ei usuks Temasse, oleksime suurema süüdimõistmise all kui teised, kel pole kunagi sellist teadmist olnud. Ja seetõttu saame öelda maailmale ilma kõhkluseta, et usume neid asju. ...

Õnnitlen teid, et teie ellu on jõudnud see privileeg ja õnnistus. Ja nüüd ma vannutan teid teie vennana, anun teid ühe alandlikumana teie seas, ärge peitke oma küünalt vaka alla. Ärge varjake teadmisi, mida Jumal on teile andnud, oma kaaslaste eest.

Ärge tüüdake neid, kuid ärge olge nii rumalad, et varjate nende eest Jeesuse Kristuse evangeeliumi. See on ainus Jumala vägi õndsakssaamiseks selestilises kuningriigis.¹⁹

Kõige õnnelikumad mehed ja kõige õnnelikumad naised, keda te maailmas teate, on need, kes viivad oma elu kooskõlla Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetustega. Nemad on need, kellel on kinnitus igavesest elust – need, kes mõistavad meie olemasolu eesmärki. ... Rännanud maailmas edasi-tagasi seda sõnumit kuulutades, on mu hing olnud täis rõõmu ja silmad pisarais, kui olen näinud, kui täiuslikult saab Jeesuse Kristuse evangeelium inimesid muuta. Olen näinud neid, kes on olnud masenduses, neid, kes on olnud pimeduses, neid, kes on kahelnud oma olemasolu eesmärgis, ja kui neile on õpetatud Jeesuse Kristuse evangeeliumi hiilgavaid tõdesid, on nad muutunud, on õppinud olema õnnelikud ja eluga rahul, uskuma ja õpetama innukalt evangeeliumi, mida kuulutas Jeesus, kui ta elas siin maa peal ja rändas ringi Galileas.

Vennad ja õed! Maailm seda ei mõista, kuid meie ülesanne on neile selle mõistmisel abiks olla. Ja seda sõnumit ei edastata ennast

upitades ega ülbusega, vaid ligimesearmastusega kõigi vastu, armastuse ja õrnusega. ...

Ühe alandlikumana teie seas tänan ma teda kogu südamest minu ellu tulnud kindlustunde eest. ... Üle kõige tänan ma teda hinge söövitatud teadmiste eest; ma tean, et mu Taevane Isa elab, ma tean, et Jeesus Kristus on inimkonna Päästja ning et ei ole ühtegi teist nime taeva all, mille kaudu mehed ja naised võivad saada ülendatud kui ainult meie Issanda Jeesuse Kristuse nimi. Ma tean, et ta tuli maailma sel viimsel ajal, et ta andis jumaliku volituse alandlikule poisile, kes otsis tõde, ja selle tulemuseks on olnud Kiriku asutamine, mille järgi meid tuntakse; ning sellega käib kaasas Jumala vägi õndsakssaamiseks igaühele, kes usub.²⁰

Ma palvetan, et oleksime oma eluga Tema aate väärilised kandjad. Palvetan, et meie elu võiks olla selline, millest oleks näha, et usume tõepoolest Issandasse Jeesusesse Kristusesse.²¹ [Vt 5. soovitus lk 30.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege lugu lk-l 21. Kuidas vastaksite kellelegi, kelle sõnul viimse aja pühad ei usu Jeesusesse Kristusesse?
2. President Smith õpetas: „Me usume, et Naatsareti Jeesus elas maa peal, ja usume ka, et ta elab ikka veel” (lk 23). Mis põhjustel viimse aja pühad usuvad, et Jeesus Kristus elab veel tänapäevalgi? Mis põhjusel usute seda teie?
3. Sirvige läbi lk-d 24–26. Millised pühakirjalood või lõigud on tugevdanud teie tunnistust, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg? Lugege 1Ne 10:17 ja mõtisklege, mida saaksite teha, et Päästja missioonist paremini aru saada.
4. Lugesdes osa lk-del 26–28, mõelge, kuidas on kuulekus evangeeliumi põhimõtetele ja talitustele tugevdanud teie tunnistust Jeesusest Kristusest. Mida saavad teha lapsevanemad, et oma lastele selle tunnistuse saamise juures abiks olla?

5. Millised mõtted või tunded teid valdavad, kui loete president Smithi tunnistust lk-del 28–29? Mõelge nendele aegadele, mil olete näinud inimeste elu muutumas Jeesuse Kristuse evangeeliumi tagajärjel. Kuidas on evangeelium muutnud teie elu?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 16:15–17; 17:1–5; 2Ne 25:26; Al 5:45–48; ÕL 76:22–24; 110:1–4

Abiks õpetamisel: „[Vältige] kiusatust võtta läbi liiga palju materjali... Me õpetame inimesi, mitte lihtsalt teemat, ja ... iga õppetunni plaan, mida kunagi näinud olen, sisaldab paratamatult rohkem, kui meil on võimalik määratud aja jooksul läbi võtta” (Jeffrey R. Holland. Teaching and Learning in the Church. – *Ensign* juuni 2007, lk 91).

Viited

1. Deseret News, 27. dets 1924, Kiriku leheküljed, lk 6; vt ka Sharing the Gospel with Others, valinud Preston Nibley, 1948, lk 201–202.
2. Testimony of Elder George Albert Smith. – Liahona: The Elders' Journal, 2. veebr 1915, lk 502.
3. Robert L. Simpson. The Powers and Responsibilities of the Priesthood, Brigham Young University Speeches of the Year, 31. märts 1964, lk 8.
4. Deseret News, 27. dets 1924, Kiriku leheküljed, lk 6.
5. Deseret News, 15. jaan 1927, Kiriku leheküljed, lk 8.
6. Conference Report, okt 1921, lk 39.
7. Conference Report, apr 1918, lk 39.
8. Conference Report, apr 1904, lk 63.
9. Deseret News, 27. dets 1924, Kiriku leheküljed, lk 6.
10. Conference Report, okt 1950, lk 156.
11. Conference Report, apr 1939, lk 120–121.
12. Conference Report, apr 1905, lk 61.
13. Conference Report, apr 1939, lk 121–122.
14. Conference Report, apr 1905, lk 61–62.
15. Deseret News, 15. jaan 1927, Kiriku leheküljed, lk 8.
16. Deseret News, 27. dets 1924, Kiriku leheküljed, lk 6.
17. Sharing the Gospel with Others, lk 206; 4. nov kõne 1945, Washington, D.C.
18. Deseret News, 27. dets 1924, Kiriku leheküljed, lk 6.
19. Sharing the Gospel with Others, lk 211, 214; 4. nov kõne 1945, Washington, D.C.
20. Conference Report, okt 1927, lk 48–50.
21. Deseret News, 12. jaan 1907, lk 31.

Prohvet Joseph Smith, Jumala töövahend tõe taastamisel

*Jumal taastas Jeesuse Kristuse evangeeliumi selle
ehedal kujul prohvet Joseph Smithi kaudu.*

George Albert Smithi elust

Prohvet Joseph Smithi sajanda sünniaastapäeva paiku külastas vanem George Albert Smith koos president Joseph F. Smithi ja teistega kohti, mis olid prohveti elus tähtsad olnud. 23. detsembri hommikul 1905. a pühitseti Joseph Smithi auks tema sünnipaigas Vermontis mälestussammas. George Albert Smithile ja tema kaaskonnale oli evangeeliumi taastamise jaoks nii tähtsas paigas viibimine liigutav kogemus. „Pisarad jooksid takistamatult,” meenutas ta. „Vaimu mõju tegi meie hinged alandlikuks, südamed härdaks ja me tundsim rõõmu Taevase Isa õnnistustest.”¹ George Albert Smithil paluti teha pühitsemisteenistusel lõpupalve. Päevakokkuvõtte lõpetuseks kirjutas ta päevikusse: „Nii lõppes üks sündmusrikkaim päev minu elus. Olen tänulik, et sain olla üks vähestest meie inimestest, kes said äsja lõpetatud ülesandes kaasa lüüa.”²

Hiljem läksid nad paika New Yorgis Palmyras, kus leidis aset esimene nägemus. Vanem Smith meenutas: „Läksime sallu, kus Joseph maha põlvitas ja palus, et Issand annaks talle teada, millise kirikuga ta peaks liituma. Tundsim vajadust laulda seal pühas paigas kaunist ... kirikulaulu „Joseph Smithi esimene palve”.”³

Külastanud Kumoori küngast, Kirtlandi templit ja muid prohveti missiooniga seotud paiku, kutsus president Joseph F. Smith seltskonna ringsõidu viimasel õhtul kokku. „Laulnud mõned Siioni laulud, anti igale rühmaliikmele võimalus tunnistada Isa headusest

23. detsembril 1905. a osales George Albert Smith koos teiste Kiriku juhtidega mälestussamba pühitsemisel prohvet Joseph Smithi sünnipaigas.

ja halastusest meie vastu. Meie peale langes Issanda Vaim ning me valasime rõõmu- ja õnnepisaraid.”⁴ [Vt 1. soovitus lk 40.]

Mõned aastad hiljem, kui George Albert Smith teenis Kiriku presidendina, ilmusid trükist mõned raamatud, milles püüti Joseph Smithi maha teha. Kiriku üldkonverentsi ajal astus president Smith julgelt prohveti kaitseks välja, tunnistades tema missioonist järgmiste sõnadega:

„Palju head ja paljud õnnistused, millest olen osa saanud, on tulnud selle mehe kaudu, kes andis oma elu Jeesuse Kristuse evangeeliumi eest. Mõned on teda halvustanud, aga ma tahaksin öelda, et need, kes on nii teinud, unustatakse, ja nende jäänused naasevad, kui pole juba naasnud, emasse maasse, ja nende häbihais ei haihtu iial, samas kui prohvet Joseph Smithi poolt ilmutatud hiilgus, au, ülevus, vaprus ja truudus saadavad tema nime igavesti.”⁵

Vanem Harold B. Leele, kes oli tookord Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige, jättis see avaldus nii sügava mulje, et ta hoidis seda paberitükile kirjutatult rahakoti vahel ja tsiteeris sageli, soovides, et president Smithi sõnu „kuuleksid kõik maa ääred”.⁶

George Albert Smithi õpetused

Joseph Smithi esimene nägemus näitas, et taevad ei ole suletud.

Me usume, et meie Taevane Isa on ka käesoleval ajal rääkinud, ... et ta kuulis ühe nooruki alandlikku palvet Palmyras ning vastas tema palvele ja õnnistas teda teadmistega iseendast, et kõik inimesed võiksid tunda Issandat, kui nad seda tahavad.

Oli loomulik, et Joseph Smith otsis Issandat. Ta pärines ... inimeste seast, kes uskusid meie Taevasesse Isasse, Päästja jumalikkude missiooni, palve mõjusse ja sellesse, et Jumal kuuleb ja vastab oma rahvale, kui inimesed pöörduvad tema poole õigesti meeletatult. Selle noore mehe jaoks oli uskumine lihtne, kuna ta sündis ja kasvas üles usklikus perekonnas. Ja kui ta oli saanud korralduse pühakirja kaudu (Jk 1:5): „Kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt, kes kõigile annab suisa ega tee etteheiteid, ja siis antakse temale,” siis läks ta vastuseks metsa, uskudes, et tema

palvele vastatakse, sest meie Taevane Isa on lubanud oma lastele algusest peale, et „usu läbi võite te teada kõiki asju”.⁷

Tema usk Jumalasse juhatas ta eemale ajale omasest uskumusest, et Piibel sisaldab kõiki ilmutusi, mida inimene võib saada, ja et taevad tema pea kohal on suletud. Ta palvetas Issanda poole ja tema palvele vastati. Ta nägi Isa ja Poega hiilgavast valgusest ümbritsetuna maa peale laskumas. Ta sai vaieldamatu teadmise, et nende kehad on inimeste sarnased, ja et nad on füüsilised isikud; nad rääkisid temaga ja ta kuulis nende häält.⁸

See imeline ilming, mille sarnasest me pole iial maailma ajaloos kuulnud, oli [Josephi palve] tulemus. Oleme kuulnud juhtumitest, kus meie Taevane Isa on ennast ilmutanud; oleme lugenud juhtumitest, kus Inimkonna Lunastaja on ennast ilmutanud, kuid me pole kunagi lugenud ühestki juhtumist, kus Isa ja Poeg korraga oleksid enne seda ilmunud ühelegi elusolendile ja temaga rääkinud.

Inimesed maailmas ei usu seda. Meestele ja naistele on õpetatud, et taevad on suletud, ... ja kui see nooruk teatas, et käesoleval ajal, just siis, kui me valgust kõige enam vajasime, kui mehed ja naised uitasid, otsides Issanda sõna, suutmata seda leida, nagu vana-aja prohvetid olid ennustanud [vt Am 8:11–12], oli Issand end ilmutanud, hakati teda [Josephit] naeruvääristama. ... Tema väide lükati tagasi, ja need, kes oleksid pidanud tema sõbrad olema, pöörasid talle selja ja koguni ütlesid, et see on kurjast. Millest see poiss tunnistas?

„... Ma olin tõepoolest näinud valgust ja keset seda valgust nägin kahte Isikut, ja nad tõesti kõnelesid minuga. Ja kuigi mind vihati ja kiusati taga, kuna ma ütlesin, et olin näinud nägemust, oli see siiski tõsi. Ja kui mind taga kiusati ja teotati ning minust räägiti valetades kõiksugu kurja, kuna ma nii ütlesin, pani see mind südames endalt küsima: Miks mind tõe rääkimise pärast taga kiusatakse? Ma olen tõepoolest näinud nägemust, ja kes olen mina, et võiksin vastu seista Jumalale? Või miks tahab maailm panna mind eitama seda, mida ma olen tegelikult näinud? Sest ma ju nägin nägemust, ma teadsin seda ja teadsin ka, et Jumal teab seda, ning ma ei saanud ega julgenudki seda eitada; teadsin vähemalt, et seda tehes astuksin ma Jumala vastu ja satuksin süüdimõistmise alla.” [Vt JSA 1:25.]⁹

Aastal 1830, mil see Kirik asutati, polnud maa peal ühtki kiriku organisatsiooni, mis oleks väitnud end uskuvat, et Jumal võib inimlastele ilmuda. Kõikide kirikute õpetused olid selle vastu, ja meie Isa nägi, kui kasutu on oma poegi ja tütreid päästa üritada enne, kui neid inspireeritakse tulema tema juurde usuga sellesse, et ta kuuleb nende palveid ja vastab neile. Kui poisiohtu prohvet nägi Palmyra metsas Isa ja Poega ning mõistis, et nad on tõepoolest elus isikud, et nad kuulevad tema sõnu ja vastavad talle, sai maailmas alguse uus ajastu ja pandi alus inimlaste usule. Nad võisid nüüd palvetada meie Taevaise poole ja mõista, et ta võib nende palveid kuulda ja nendele vastata, et taevad ja maa on omavahel ühendatud.¹⁰ [Vt 2. soovitus lk 41.]

Olgugi et Joseph Smith oli veel noor ja kogenematu, kutsuti ta taastama õiget Jeesuse Kristuse Kirikut.

Usu õhutusel otsis Joseph palves Jumalat ja küsis, millise kirikuga peaks ta ennast siduma. Mis oli vastus? Kas Issand ütles: „Mu poeg, kõik nad on head, kõik nad püüavad pidada minu käske; olen mehed, kes on kõikide nende kirikute juhid, heaks kiitnud; igaüks neist kirikutest kõlbab; nad kõik juhatavad sind tagasi meie Taevase Isa juurde”? Tänu valitsevale olukorrale oleks võinud poiss sellist vastust oodata. Siiski tahtis ta teada, mida teha, ja oli tulvil usku, et Issand talle seda ütleb. Kui ta siis palvetas, küsis ta, millise kirikuga liituda, ja oli arvatavasti hämmastunud, kui [talle öeldi, et ta] „ei liituks mitte ühegagi nendest, ... nad õpetavad õpetusi, mis on inimeste käskimised, ... nad austavad mind oma huultega, aga nende süda on minust kaugel, ... neil on jumalakartuse nägu, aga nad salgavad tema väge”. [Vt JSA 1:19.] Kujutage ette ühte neljateistaastast poissi kodu lähedal metsas põlvitamast tõusmas ja maailmale sellist sõnumit kuuldavale toomas! Kas te usute, et ühel noorukil jaguks selleks julgust? Kuid kas ta julgenuks Taevaselt Isalt saadud tunnistusega, Issandalt endalt saadud käsuga teha midagi muud kui teatada, et Issand on temaga rääkinud?¹¹

Joseph Smith oli alles poisike, kui Peetrus, Jaakobus ja Johannes panid oma käed tema pea peale ja pühitsesid ta Melkisedeki preesterlusse — tema ja Oliver Cowdery. Veidi hiljem sai Joseph Smith juhise Kirik asutada. Ta oli alles noor mees, kuid asutas selle

Joseph Smithi esimese nägemusega „sai maailmas alguse uus ajastu ja pandi alus inimlaste usule”.

inimkonna Lunastaja juhatuse all. Ja see on rajatud kiriku järgi, mille asutas Päästja, kui ta oli maa peal. Kahtlemata leidis paljusid, kes suhtusid sellesse noormehesse kui tõusikusse ja pidasid naeruväärseks, et keegi, kellel polnud juhi haridust, julgeb juhtida. Kuid ta oli nagu meie Taevase Isa teisedki teenijad, kes on elanud maa peal, keda Issand on kutsunud erilist tööd tegema, ja tema puudulikud teadmised selle maailma asjadest ei takistanud Issandat andmast talle teavet, mis tegi ta võrdväärseks nendega või paljuski ülemaks neist, kelle rohked võimalused maa peal olid temale kättesaamatud.¹²

Kuigi teda solvati ja tema kohta valetati, kuigi need, kes oleksid pidanud olema tema sõbrad, põlgasid teda, ning tolle aja haritlased ja teadlased olid tema vastu, taastas ta edukalt elu- ja päästeevan-geeliumi ning asutas Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku.

Kuigi kurjuse jõud ei lakanud tegutsemast tema hävitamise nimel, kaitses Issand teda seni, kuni tema töö oli lõpule viidud ning kõik inimperekonna päästmiseks vajalikud võtmed ja talitused olid taas inimestele antud.¹³ [Vt 3. soovitus lk 41.]

Joseph Smithi kaudu taastatud tõed toovad rahu ja rõõmu neile, kes need tõed omaks võtavad.

See neljateistaastaselt Isa ja Poega näinud poiss andis edasi ime- lise sõnumi, et meie Taevaisa ja tema Poeg Jeesus Kristus on aupais- tega ümbritsetud inimesed, et maailma Päästja on tõusnud surnuist. See nooruk nägi seda, mida maailm oli teadnud, kuid mingil põhju- sel unustanud, ning ta hakkas sellest inimlastele tunnistama.¹⁴

[19. sajandi alguses] oli maailmas vähe inimesi, kes uskusid Ju- malasse kui kehaga isikusse. Tol ajal sai Joseph Smith, kes oli siis alles poisike ja polnud veel viieteistaastanegi, ilmutuse ning nägi Isa ja Poega ja tunnistas sellest. Tema juurde ilmus veel teisigi tae- vaseid isikuid, kelle vahendusel andis Issand Josephile inimlaste jaoks täiendavat teavet. Ta andis talle omasel moel meile, või siis meie eelkäijatele Kirikus, arusaamise elu eesmärgist. ... Tema kirjeldus taevast tekitab meis soovi olla sealse kodu väärilised, kui meie maapealne elu on lõppenud. Tõeline ülestõusmine ning taeva ja maa kirjeldus on nii selgesõnalised, et kes pühakirja sõnul „seda teed käib, ei eksi, rumaladki mitte!” [Vt Js 35:8.]¹⁵

Tema kaudu tehti teatavaks templite ehitamine, abielulepingu igavikulisus ja surnute päästmine, mis tõi kirjeldamatut rõõmu tu- handetele meie Isa lastele.

Tema kaudu välja öeldud igavikulised tõed leiavad tee maa rah- vasteni, tuues rahu ja rahulolu neile, kes need tõed omaks võtavad.¹⁶

Meie Taevane Isa teadis, mis on tulemas, kui taastas sel viim- sel ajal evangeeliumi selle eheduses. Ta teadis usust taganemisest maailmas oma laste seas, et nad olid selgest tõest kõrvale kaldu- nud, ja tegi oma suures halastuses ilmsiks viimse aja töö. Ta valis

maarahva seast ühe poisi ja inspireeris teda tegema algust tööga, mis pidi ettemääratult usuilma suuri muutusi tooma. Ta teadis, et maailm kobab pimeduses, ja taastas halastavalt valguse. Inimlapsed saavad nautida õnne vaid siis, kui nad elavad õigemeelselt, ning inimesed ei saa elada õigemeelselt, olemata tõega kooskõlas. Maailmas oli palju tõde, aga see oli niivõrd segunenud eksiarmustega, et Issand ise ütles prohvet Joseph Smithile, et mehed, kes olid kirikutes õpetajad ja juhendajad, õpetasid õpetusena inimeste käskimisi, ning hoiatas poissi, et teda ei peaks nendega seostatama. Seejärel taastas ta evangeeliumi – Jumala väe õndsakssaamiseks – kõigile neile, kes seda usuvad ja sellele kuuletuvad.¹⁷

Ma ütlen kõikidele inimestele kõikjal, uurige meie Issanda Evangeeliumi õpetusi, nagu need ilmutati prohvet Joseph Smithile, uurige neid palvemeelselt ja te leiate imeravimi selle maailma tõbede vastu, mida ei leita mingil muul viisil.¹⁸ [Vt 4. soovitus lk 41.]

Joseph Smith oli nõus oma tunnistuse eest elu andma.

Nii nagu prohvetite puhul, keda Issand oli varem ametisse kutsunud, tundus ka antud juhul vajalik, et Tema teenija tunnistus saaks pitseeritud ta eluverega. Maailma ajaloos ei leidu [liigutavamalt] lehekülge kui see, millele on kirjutatud meie armsa prohveti, Joseph Smithi viimased sõnad. Ta teadis, et tema aeg on kätte jõudmas. Ta mõistis, et tema eluülesanne on täidetud. ... Ja kui saabus aeg, mil ta seisis silmitsi surmaga, ütles ta: „Ma lähen kui tall tapale; kuid ma olen rahulik nagu suvehommik. Mu südametunnistus on puhas Jumala ja kõigi inimeste ees. Kui nad võtavad minult elu, suren ma süütu mehena ja mu veri hüüab maa seest kättemaksu, ja minu kohta öeldakse: „Ta mõrvati külmavereliselt.”” [Vt ÕL 135:4.]

Ta ei kartnud seista meeldiva kohtujärje ees ... ja anda vastust kehas tehtud tegude eest. Ta ei kartnud kohata tema vastu esitatud süüdistust, et ta petab inimesi ja kohtleb neid ebaõiglaselt. Ta ei tundnud hirmu oma eluülesande tagajärgede ja selle töö lõpliku võidukäigu ees, mille jumalik päritolu oli talle teada ja mille eest ta andis oma elu. Siiski otsustavad inimesed maailmas nii nagu ennegi selle töö üle inimese vaimu järgi. Neil puudub Jumala Vaim, mis võimaldaks neil mõista, et see tuli meie Taevaisalt.¹⁹

*„Ma ütlen kõikidele inimestele kõikjal, uurige meie
Issanda Evangeeliumi õpetusi, nagu need ilmutati prohvet
Joseph Smithile, uurige neid palvemeelselt.”*

See nooruk oli saadud ilmutuses nii kindel ja soovis kogu hingest, et kõik tema Isa lapsed tõe teada saaksid, et sellest ajast peale, kui ta sai ingel Moronilt Mormoni Raamatu plaadid, pühendas ta kogu oma elu Kiriku asutamisele ja tõe levitamisele. ... Tema hinges põles sama teadmine, mis Stefanosel [vt Ap 7:54–60], sama mis Lunastajal, et meie Taevane Isa on tüüri juures, et tema töö on maa peal, et tema vägi haarab lõpuks ohjad, et see elu on vaid osa igavikust. Ta oli valmis vajadusel loobuma osast maapealsest elust, et ta võiks tunda

igavesti rõõmu kaaslusest, mida ta nii siiralt armastas, ning läbikäimisest heade meeste ja naistega, kes on elanud ja elavad maa peal, ning elavad taas maa peal siis, kui sellest saab selestiline kuningriik.²⁰

Joseph Smith õpetas, et ta teab, et on olemas teispoolsus, ja et ta teab, et Jumal elab, ning et Jumal teab, et ta teab, et Jumal elab. Ta oli nõus andma oma elu, et teie usk, mu vennad ja õed, tugevneks, ja et teie usaldus tema vastu ei kõiguks. Ta teadis selle elu eesmärgi. Ta teadis, et me oleme siin selleks, et valmistuda tulevikuks ja eluks, mis on veelgi hiilgavam. Ta oli nõus vajadusel oma elu andma, mitte lihtsalt selleks, et seda kaotada meie pärast, vaid kuna ta teadis Isa sõnu: kes iganes oma elu tahab päästa, peaks selle kaotama, aga kes oma elu kaotab Tema pärast, see leiab selle, nimelt elu, mis on igavene [vt Mt 16:25]. Tänu nendele teadmistele said Kiriku prohvet ja algusaegade patriarh [Hyrum Smith lahkuda] armsate inimeste juurest, nad said lasta end vangi panna ja anda kõik, mis neil siin maailmas oli, mida inimene saab anda oma vendade eest – oma sureliku elu.²¹

Aastal 1830 asutati Kirik kuue liikmega. Õigemeelsuse vaenlane on püüdnud sellest ajast peale kuni tänaseni takistada selle arengut ja seda hävitada. Huvitav, kas suurmees Joseph Smith, kes andis oma elu, et Kirik saaks asutatud ja läheks edasi, nagu Issand seda oli kavatsenud, näeb Kirikut sellisena, nagu see eksisteerib tänapäeval, kui igal pool maailmas on rajatud selle kogudused, ning mõistab, et iga päevaga pärast tema märtrisurma, pärast seda, kui ta andis oma elu ja pitseeris oma tunnistuse oma verega, on Kirik saanud üha tugevamaks. ²² [Vt 5. soovitus lk 41.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Mõelge president Smithi kogemustele teksti „George Albert Smithi elust” kolmes esimeses lõigus (lk 31–33). Millised kogemused teie elus on tugevdanud teie tunnistust prohvet Joseph Smithist? Otsige seda peatükki lugedes president Smithi õpetuste seast neid avaldusi, mis tugevdavad teie tunnistust, ja jagage neid soovi korral oma pere, preesterluse kvoorum või Abiühingu liikmetega.

2. Sirvige esimest osa õpetustest (lk 33–35) ja Joseph Smithi enda jutustust esimesest nägemusest (vt JSA 1:10–19). Kuidas on esimene nägemus mõjutanud teie usku Jumalasse? Kuidas olete täheldanud selle mõju teiste usule?
3. Uurige lk-l 35 algavat osa ja lugege ÕL 1:17–19. Mida Joseph Smithi eeskuju õpetab meile Kirikus teenimises? Mõelge ajale, mil saite Issandalt mõne ülesande ja tundsitate end küündimatuks. Kuidas Issand teid aitas?
4. Milliseid tõdesid ilmutas Issand Joseph Smithi kaudu? (Näidete leidmiseks vt lk-l 37 algavat osa.) Kuidas on nende tõdede teadmine õnnistanud teie elu?
5. Õpetuste viimase osa üle (lk 38) mõtiskledes kaaluge, mida saate teha teie, et aidata Kirikul üha tugevamaks saada.

Samateemalised pühakirjakohad: Js 29:13–14; 1Kr 1:26–27; 2Ne 3:5–9, 11–15; ÕL 135

Abiks õpetamisel: „Kasutage arutelu soodustamiseks peatüki lõpus toodud küsimusi. ... Võite esitada tunnis osalejatele ka omaenda küsimusi. Näiteks võite te küsida osalejatelt, kuidas rakendada president Smithi õpetusi oma kohustustes lapsevanemate ja kodu- või külalustõpetajatena” (käesolev raamat lk vi).

Viited

1. Conference Report, apr 1906, lk 54.
2. Päeviku sissekanne 23. dets 1905, George Albert Smith Family Papers, Utah' Ülikool, 73. laegas, 2. raamat, lk 160.
3. Conference Report, apr 1906, lk 56.
4. Conference Report, apr 1906, lk 57–58.
5. Conference Report, apr 1946, lk 181–182.
6. Harold B. Lee. Conference Report, okt 1947, lk 67.
7. Conference Report, okt 1921, lk 158–159.
8. The Latter-day Prophet. – Millennial Star, 7. dets 1905, lk 822.
9. Conference Report, okt 1921, lk 159–160.
10. Conference Report, apr 1917, lk 37.
11. Conference Report, okt 1921, lk 159–160.
12. Conference Report, apr 1927, lk 83.
13. The Latter-day Prophet, lk 823.
14. Conference Report, okt 1921, lk 160.
15. Conference Report, apr 1934, lk 26.
16. The Latter-day Prophet, lk 823.
17. Conference Report, okt 1916, lk 46–47.
18. Conference Report, okt 1931, lk 121.
19. Conference Report, apr 1904, lk 63–64.
20. Conference Report, okt 1927, lk 48.
21. Conference Report, apr 1905, lk 62–63.
22. Conference Report, okt 1945, lk 18.

„Kui poiss pühitsetakse diakoniks, siis kas isa aitab tal tunda, et tal on nüüd midagi igavikuliselt tähtsat?”

Püha preesterlus – Jumala laste õnnistamiseks

*Preesterlus on Jumala volitus. Need, kes
hoiavad preesterlust, peavad olema väärilised
ja kasutama seda teiste õnnistamiseks.*

George Albert Smithi elust

2. oktoobril 1948. a peetud üldkonverentsi preesterluse istungil lausus president George Albert Smith:

„Mind paneb mõtlema, kas vaevume isadena selgitama oma pois-tele, kui tõsise kohustuse poiss diakoniks saades endale võtab. Kui poiss pühitsetakse diakoniks, siis kas isa aitab tal tunda, et tal on nüüd midagi igavikuliselt tähtsat? ...

Mul on meeles, otsekui see oleks olnud eile, kui John Tingey oma käed minu pea peale pani ja mind diakoniks pühitses. Mulle selgitati kogu asja ja selle olulisust nii, et tundsin, et tegemist oli suure auga. Selle tulemusel oli see mulle õnnistuseks ja sellele järgnesid mõne aja pärast muud ametisepühitsemised. Kuid iga kord pandi mu mõtteis alus võimalusele saada endale veel mõni õnnistus.”¹

Samas kõnes õpetas president Smith, et üks neist õnnistustest, mis tuleb preesterlusse pühitsemisest, on võimalus õnnistada teiste elu. Selle näitena rääkis ta ühest mõjuvõimsast preesterluse hoidjast oma nooruspõlves – ühest koduõpetajast:

„Rodney Badger oli aastaid minu isakodus õpetajaks. Ta oli suurepärase mees. Alati, kui ta meile tuli, kogunes pere kokku ning ta võttis istet, esitas meile küsimusi ja rääkis, mida pidas vajalikuks meile mõista anda. Ja ma tahan teile öelda, et kui ta tuli meile koju, tõi ta Issanda vaimu endaga. Ja tema lahkudes oli meil tunne, et meie juures käis Issanda teenija.”²

Lõpetuseks soovis president Smith, et preesterluse hoidjad teeniksid oma koguduste ja vaiade liikmeid ega „laseks käest võimalust nende meelt ülendada, neid arendada ja aidata neil saada selleks, kellena meie Isa neid näha tahab.”³ [Vt 1. soovitus lk 50.]

George Albert Smithi õpetused

Jeesus Kristus taastas oma sureliku teenimistöö ajal maa peale jumaliku volituse.

Kui Päästja tuli aegade keskpaigas, leidis Ta, et suur Jeruusalemma linn kubiseb kurjusest. Sealsed elanikud olid oma eluviisi tõttu jumalikust volitusest ilma jäänud, ning [Jumal] saatis oma Poja maailma ja lõi taas Kiriku, milles on jumalik vägi. ... Tema rahva seas oli häid inimesi, ... ja oli veel teisigi, kes täitsid ikka veel preesterluse kohustusi, kuid Päästjal oli vaja tulla taastama jumalikku volitust. ...

... Kui ta alustas oma teenimistööd, ei kutsunud Ta appi kuningaid, valitsejaid, preestrid ega mõjuvõimsaid inimesi, vaid kutsus alandlikud kalamehed, ja selle tulemusel kogus Ta enda ümber mehed, keda võis õpetada, ja mitte mehed, kes Teda ei uskunud. Ta asutas meie Taevase Isa juhatusel Kiriku. Ta andis oma kaaslastele jumaliku volituse ja ütles neile, mida nad peavad tegema. ... Tal oli jumalik volitus ja õigemeelsed tundsid Temas ära Jumala Poja. Mõne arvates oli ta vaid hea inimene. Me usume, et Ta tuli maa peale nii selleks, et õpetada inimestele, mida teha, kui ka selleks, et anda oma kaaslastele jumalik volitus Tema Kiriku talituste läbiviimiseks. ...

Päästja päevil oli juhiks Tema. Temast järgmisena tuli kaheteistkümneväeline kvoorum, kelle Ta oli ise valinud. Kui Ta suri, hakkas Kirikut juhtima Kaheteistkümne Kvoorum, mis polnud hulk tavalisi mehi, kes end jüngriteks kutsusid, vaid kvoorum kaheteistkümnest mehest, kellel oli jumalik volitus, mille nad olid saanud Jeesuselt Kristuselt.⁴ [Vt 2. soovitus lk 50.]

Preesterluse taastasid käesoleval ajal mehed, kes hoidsid seda muiste.

Nii taevas kui maa peal on üles tähendatud ja teada, et kui [Jeesus Kristus] maa pealt lahkus, mitmekordistus usutunnistuste ja -lahkude hulk ning kasvas kirikute arv, kuni meie armastatud

„Mehed, kes hoidsid varem preesterlust, tulid ja andsid selle preesterluse alandlikele meestele.”

prohveti, Joseph Smithi päevil oli maa peal palju usulahkusi. Oli palju mehi, kes teesklesid, nagu neil oleks jumalik volitus, ja arvatavasti arvas mõni neist, et oligi selle saanud. ...

Kui saabus aeg ja maailm oli volitusest ehk preesterlusest ilma jäänud, kutsus Issand alandliku poisi, lasi tal osa saada taevast ilmingust ning kõneles temaga, ütles talle, mida ta peaks tegema, ja saatis aeg-ajalt teisi sõnumitoojaid ja taevaseid isikuid, mille tulemusena loodi Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik, ja selles Kirikus oli hoiul jumalik volitus. ...

Kui Joseph Smith oli noor mees, sai ta Issandalt käsu Mormoni Raamatu tõlkimiseks. Kord, kui Joseph ja Oliver Cowdery parasjagu tõlkisid, saatis Issand nende juurde ühe püha isiku, et anda neile vastused ristimisega seotud küsimustele. Kes see isik oli? Ristija Johannes, kes hoidis Aaroni preesterlust. Kust ta tuli? Ta tuli taevast. ... Ta ilmus Joseph Smithile ja Oliver Cowderyle hiilgava ülestõusnud isikuna. Ta tuli meie Taevase Isa juhatusel, et anda Josephile

ja Oliverile Aaroni preesterlus, sest seda ei olnud maailmas mitte kusagil. Taevad pidid avanema ja mees, kes oli hoidnud preesterlust ja ikka veel hoidis seda, pidi tulema ja selle neile andma.

Järgmisena andsid Peetrus, Jaakobus ja Johannes, kes hoidsid Melkisedeki preesterlust, mainitud preesterluse ka Josephile ja Oliverile, ning Issanda juhatusel asutati Kirik, kus on presidendist ja kahest nõuandjast koosnev Presidentkond, aga ka Kaheteistkümne Apostli Kvoorum, patriarh, ülempreestrid, seitsekümned, vanemad, preestrid, õpetajad ja diakonid – volituse osas samasugune ülesehitus, nagu oli algkirikus.⁵

Seesama volitus, mis oli [Joseph Smithil], on antud teie poegadele, ja meie Taevaisa nõuab, et nad aitaksid läbi viia Evangeeliumi talitusi. Joseph Smithile antud vastutus pole tema lahkumisega kadunud. See on langenud teiste õlgadele. Meie Taevaisa on kutsunud ajast aega ametisse need, kellel on olnud volitus Tema nimel kõnelema, Evangeeliumi talitusi läbi viia ja inimlapsi õnnistada. Nad on jaganud seda au teie ja teie lastega.⁶

Olen tänulik, et Issand käesoleval ajal ja ajastul Evangeeliumi uuesti ilmutas. Isa ja Poeg ilmusid; mehed, kes hoidsid varem preesterlust, tulid ja andsid selle preesterluse alandlikele meestele, kel omakorda kästi see anda teistele. Nii on Evangeelium ja preesterlus saadaval kõigile, kes on seda väärt, ja nõnda on näinud ette Issand.⁷

Mehed, kes te hoiate preesterlust, teil on tähelepanuväärne missioon. Teile on antud jumalik volitus. Selleks, et saada õigust evangeeliumi jutlustada ja õpetada ning selle talitusi läbi viia, ei pea te käima kolledžis ega ülikoolis. Te saite oma volituse meestelt, kellel on jumalik ülesanne olla Issanda teenijad, ja see anti teile nende vahendusel, kes said selle otse meie Issandalt Jeesuselt Kristuselt.⁸
[Vt 3. soovitus lk 50.]

Jumala väge ja volitust võib leida üksnes Tema õiges Kirikus.

Minult on küsitud: „Kuidas on teie kirikust rohkem kasu kui mõnest teisest?” Olen püüdnud taktitundeliselt neile seda erinevust selgitada. Iga organisatsioon võib jumalateenistuseks kokku tulla, kuid see ei anna neile jumalikku volitust. Ükskõik milline rühm

kirikuid võib ühte lüüa ja luua kogukonnakirikuid. See ei anna edasi jumalikku volitust. Inimesed võivad ühineda heal eesmärgil, kuid volitust Taevaselt Isalt saab ainult nii, nagu tema seda ette näeb, ning varasemal ajal kutsus ja pühitses ta selleks mehi ja asetask nad töö jaoks ametisse. Sama kehtib ka tänapäeval. ...

Inimesed peavad mõistma, et pelk palve Issanda ees ei anna neile jumalikku volitust. Nõuetekohane aus, vooruslik, tõde väärustav jne elu ei anna neile jumalikku volitust. ... Palvetamisest või kirikus käimisest üksi ei piisa. Jumaliku volituse olemasolu on hädavajalik, ja väide, et meil see volitus on, on toonud sellele Kirikule palju tagakiusamist, mis on seda algusest peale saatnud. Ometi on see tõsi ja paljud meie Isa lapsed on hakanud täheldama jumaliku volituse mõju selles Kirikus. Nad panevad tähele arengut, mis meeste ja naiste elus aset leiab.⁹ [Vt 4. soovitus lk 50.]

Ma ei soovi mõista anda, nagu otsiksin vigu või kritiseeriksin inimesi, kes kuuluvad maailmas erinevatesse usulahkudesse. Olen tänulik, et nii paljudes neist on head mehed ja head naised, kes usuvad temasse ja teenivad neil oleva valgusega Jumalat. Kuid tõsiasi, et meie Isa on rajanud siin maailmas oma Kiriku, ei muutu siiski olematuks. Ta on andnud meestele tänapäeval oma volituse ja ta ei tunnista siin maailmas mingit muud volitust peale selle, millele ta on ise aluse pannud.¹⁰ [Vt 5. soovitus lk 50.]

Preesterluse talitused on hädavajalikud selestilisse kuningriiki pääsemiseks.

Kui oleksime nagu kõik teised usulahud, otsiksim Issandat ja saaksime temalt õnnistusi, sest iga inimene, kes siin maailmas head teeb, saab õnnistuse. Meil võivad olla kõik peamised vürdud, mida me endas arendame, kuid ilma Jumala väe ja püha preesterluse volitusega pole inimestel võimalik jõuda selestilisse kuningriiki.¹¹

Ainus plaan, mis valmistab inimesi selestiliseks kuningriigiks, on see, mille andis meie Issand Jeesus Kristus. Ainus volitus, mis teeb mehed vääriliseks õpetama ja Evangeeliumi talituse õigesti läbi viima, on meie Issanda Jeesuse Kristuse volitus.¹²

Jumal kutsus Joseph Smith noorema oma prohvetiks ja tema kaudu taastati maa peal püha Melkisedeki preesterlus, mis on

inimesele delegeeritud Jumala vägi, et tegutseda Tema nimel. Selle preesterluse kaudu viiakse volitatult läbi kõik meie Issanda Jeesuse Kristuse Evangeeliumi talitused, mis on inimeste päästmiseks vajalikud.¹³

Kuidas see meid mõjutaks, kui peaksime Jumalalt saadud volitusest ilma jääma? See tähendaks seda, et selestilise kuningriigi ukсед jääksid meile suletuks. See tähendaks seda, et krooniv õnnistus, mida mind lapsest saadik ootama on õpetatud, jääks saamata. ... Ma ei saaks tunda selestilises kuningriigis rõõmu mulle armsatest inimestest, ... kes on minu jaoks peaaegu sama kallid kui elu ise.¹⁴

Preesterlus ... on õnnistus, mis avab meie ustavuse korral selestilise kuningriigi ukсед ja annab meile seal eluaseme igaviku ajastuks. Ärge suhtuge sellesse hindamatusse õnnistusse kergekäeliselt.¹⁵ [Vt 6. soovitus lk 50.]

Preesterluse juhid on kohustatud elama eeskujulikult ja kasutama preesterlust teiste õnnistamiseks.

Kui hea on teada, et väärilised mehed võivad saada preesterluse ja teevad neile antud volitusega nii palju sellist, mis on õnnistuseks teistele meie Isa lastele.¹⁶

Te ei saa minna maailmas mõnda teise kirikusse või mitte ühtegi teise kirikusse ja leida ... mehi, kellel oleks jumalik volitus. Ärge unustage seda! Te kuulute väljavalitud meeste hulka, ... kelle peale on pandud käed ja kes on saanud jumaliku volituse, mis teeb teist partnerid Taeva ja Maa Isandaga. See ei tähenda, et te ei tohi naerda, naeratada ja elust rõõmu tunda, kuid arvan, et igaüks peaks endale hingesügavuses teadvustama, et „ma olen oma venna hoidja. Mul on Issanda Jeesuse Kristuse volitus – ma olen püha preesterluse hoidja.” Seda tehes ei suhtu me kergekäeliselt pühadesse asjadesse, nagu mõni on seda teinud minevikus.¹⁷

Preesterluse hoidmine saab paljudele süüdimõistvaks teguriks selle pärast, kuidas nad on sellega ümber käinud, suhtudes sellesse kui millessegi väga tavalisse.¹⁸

Mõned mehed arvavad, et preesterluse hoidmine võimaldab neil end kodus eriliselt üleval pidada. Tahan öelda teile, mehed, kes te

hoiate preesterlust, et te ei pääse kunagi selestilisse kuningriiki, kui te ei austa oma naist ja perekonda, ei õpeta neid ega anna neile õnnistusi, mida te endale soovite.¹⁹

Meie Taevase Isa volitus on maa peal inimkonna õnnistamiseks, mitte selleks, et muuta selle volituse saajad üleolevaks, vaid et muuta nad alandlikuks, mitte selleks, et eriliste privileegide osalised tunneksid end teistest paremana, vaid et muuta meid hinges alandlikuks, südames palvemeelseks ja kõigis oma tegemistes teiste inimestega arvestavaks, et õpetaksime oma õigemeelse eluga seda, mida meie Taevane Isa meilt soovib.²⁰

Kiriku liikmeks olemine ja preesterluse hoidmine ei vii meid kuskile, kui me pole väärilised. Issand on öelnud, et iga õnnistus, mida me endale soovime, põhineb Tema käskudele kuuletumisel. Ehk õnnestub meil petta oma ligimesi ja iseennast sellega, et saame hakkama, aga kui me ei pea oma Taevase Isa kāske, kui me ei hoiata vääriliselt nii hinnalist pūha preesterlust, ei leia me kohta selestilises kuningriigis.²¹

Teile, vennad, ... on antud pūha vōimalus, pūha usaldusūlesanne. Te olete saanud pūha preesterluse õnnistused. Teile on antud jumalik volitus ja selle volitusega kāib kaasas vastutus tōsta hāālt ja elada nii, et inimesed maailmas vōiksid teada erinevust Jeesuse Kristuse Evangeeliumi ja teiste maailma organisatsioonide vahel.²²

Kuhu iganes te lāhete, pidage meeles tōsiasja, et esindate teda, kes on meie looja. Preesterlus, mida hoiate, ei ole Joseph Smithi, Brigham Youngi ega kellegi teise oma, kes on kutsutud Kiriku juhtkonda kodus vōi vōōrsil. Preesterlus, mida hoiate, on Jumala vāgi, mis on antud teile kōrgest. Selleks, et taastada hiilgav õnnistus, mis maa pealt sadu aastaid kadunud oli, ... tuli maale saata pūhad isikud. Me peaksime oma õnnistuste eest kahtlemata tānulikud olema.²³

Palvetan, et Issand õnnistaks meid kōiki, et hoiaksime Tema pakutud ja Temalt saadud preesterlust vāāriliselt, et kuhu iganes me lāheme, vōiksid inimesed ōelda: „See inimene on Issanda teenija.”²⁴ [Vt 7. soovitus lk 50.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

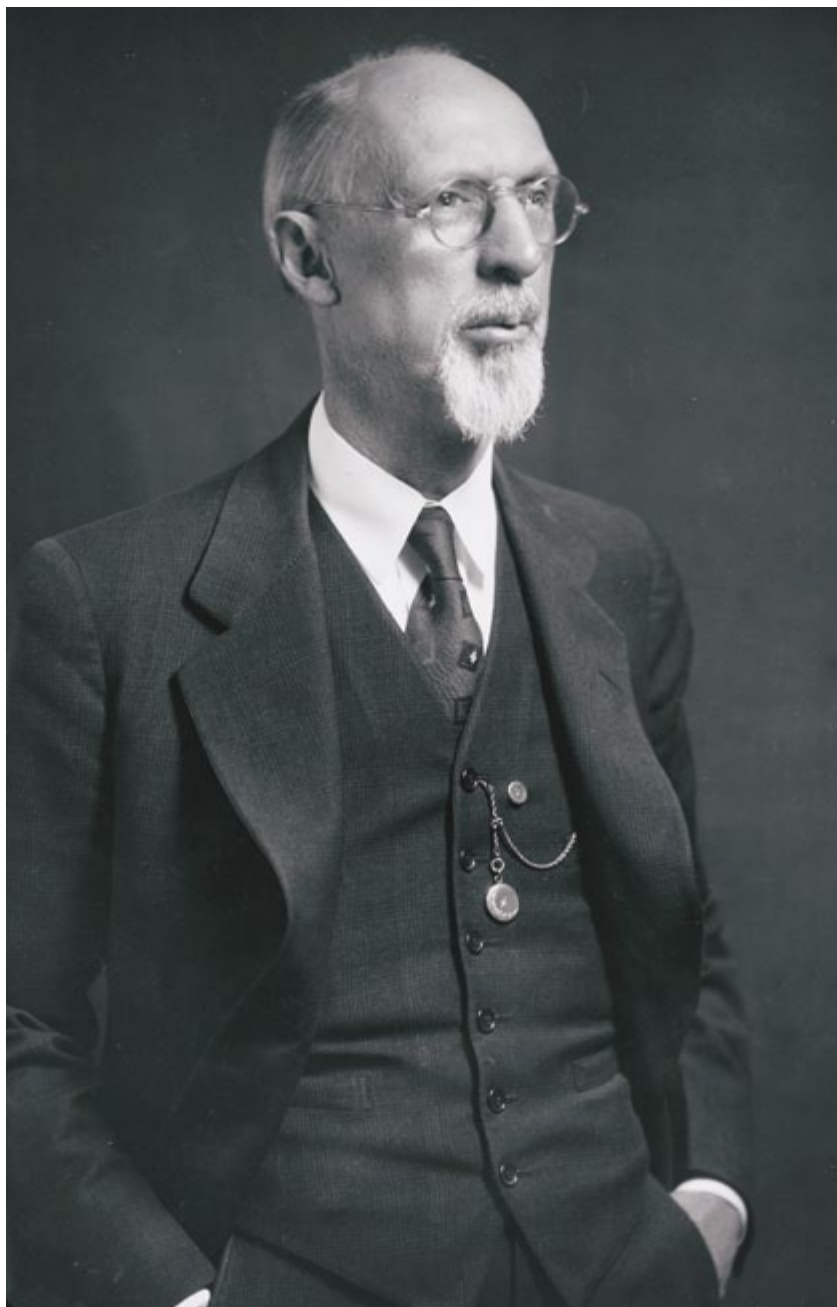
1. Mõelge president Smithi kogemustele lk-del 43–44. Mida saame teha, et aidata noortel meestel valmistuda preesterluse ametitesse pühitsemiseks? Mida saame teha, et aidata noortel naistel mõista preesterluse väe tähtsust oma elus? Miks on meestel ja naistel tähtis preesterlust mõista?
2. Miks pidi Päästja oma maise teenimistööl ajal lisaks evangeeliumi õpetamisele taastama jumaliku volituse (lk 44)?
3. Lugege läbi lk 3.–5. lõik lk-l 46. Miks on Issanda volitus kättesaadav kõikidele väärilistele meestele, selle asemel et lubada seda vaid mõnele ametliku koolituse saanud mehele?
4. President Smith kõneles „arengu[st], mis [tänu preesterlusele] meeste ja naiste elus aset leiab” (lk 47). Mida see avaldus teie jaoks tähendab? Mida te saate teha, et preesterluse vägi ja mõju teie elus suureneksid?
5. Sirvides lk-l 46 algavat osa, mõelge, mida vastaksite teie, kui keegi esitaks teile sama küsimuse, mis esitati president Smithile: „Kuidas on teie kirikust rohkem kasu kui mõnest teisest?”
6. Uurige lk-l 47 algavat osa. Milliseid „hindamatuid õnnistusi” olete teie saanud tänu preesterlusele?
7. Uurides õpetuste viimast osa (lk 48–49), otsige kohustusi, mis president Smithi sõnul preesterlusega kaasnevad. Mida saavad teha preesterluse kvoorumil liikmed, et üksteist oma kohustustes toetada? Kuidas saavad naised aidata preesterluse hoidjatel nendele kohustustele truuks jääda? Mida saavad teha preesterluse hoidjad, et toetada naisi nende jumalikes rollides?

Samateemalised pühakirjakohad: Jh 15:16; Al 13:1–3, 6–10; ÖL 84:19–22; JSA 1:68–72; 5. UA

Abiks õpetamisel: „Ärge tunnistage ainuüksi õppetunni lõpus, vaid alati, kui Vaim teid seda tegema õhutab. Andke ka neile, keda te õpetate, võimalusi tunnistust jagada” (Teaching, No Greater Call, lk 45).

Viited

1. Conference Report, okt 1948, lk 180–181.
2. Conference Report, okt 1948, lk 186.
3. Conference Report, okt 1948, lk 190.
4. The Church with Divine Authority.
– *Deseret News*, 28. sept 1946,
Kiriku leheküljed, lk 6.
5. The Church with Divine Authority. –
Deseret News, 28. sept 1946, Kiriku
leheküljed, lk 6.
6. Conference Report, apr 1904, lk 64.
7. Conference Report, apr 1934, lk 28–29.
8. Conference Report, apr 1927, lk 83.
9. Conference Report, apr 1934, lk 28–29.
10. Conference Report, apr 1917, lk 37–38.
11. Conference Report, okt 1926, lk 106.
12. Conference Report, apr 1934, lk 30.
13. Message to Sunday School Teachers.
– Instructor, nov 1946, lk 501.
14. Conference Report, apr 1925, lk 65.
15. Conference Report, apr 1949, lk 191–192.
16. Conference Report, okt 1950, lk 6.
17. Seventies and stake missionary
conference, 4. okt 1941, lk 7.
18. Conference Report, apr 1948, lk 184.
19. Conference Report, apr 1948, lk 184.
20. Conference Report, okt 1928, lk 94.
21. Conference Report, apr 1943, lk 91–92.
22. Conference Report, okt 1933, lk 25.
23. Conference Report, okt 1945, lk 118.
24. Conference Report, okt 1950, lk 182.

„Olen ju üksnes inimene, üks alandlikumaid teie seas, kuid mind on kutsutud sellesse teenimiskutsesse ... meie Taevase Isa volitusel.”

Nende toetamine, keda toetab Issand

*Issand on valinud meie juhid ja Ta ootab, et
toetaksime neid nii sõna kui ka teoga.*

George Albert Smithi elust

George Albert Smithi toetati Kiriku presidendina 1945. aasta sügisesel üldkonverentsil. Konverentsi lõpus avaldas president Smith pühadele tänu nende toetuse eest: „Mu vennad ja õed, ma tänan teid üles näidatud usalduse eest, lootuse eest, et ma saan hakkama, ja lubaduse eest, mille mõned teist on andnud, et teie aitate mul hakkama saada, sest olen ju üksnes inimene, üks alandlikumaid teie seas, kuid mind on kutsutud sellesse teenimiskutsesse – ja ma poleks siin, kui ei teaks, et mind on kutsutud – meie Taevase Isa volitusel.”

Ta palus seejärel: „Mul läheb vaja iga mehe, iga naise ja iga lapse abi, mitte iseenda, vaid teie ja inimlaste õnnistamiseks, kus nad ka ei viibiks. See pole üksnes *minu* kohus, see on *meie* kohus.”¹

Nagu selle peatüki õpetustest nähtub, mõistis George Albert Smith Esimese Presidentkonna rasket koormat veel enne Kiriku presidendiks saamist. Ta õpetas pühadele, et nende ustavus aitab seda koormat kergendada, ning järgis seda põhimõtet, kui teenis Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis.

1946. aastal ühte üldkonverentsi istungit juhatades ütles president Smith enne Kiriku ametikandjate toetamist, et see on midagi enam kui passiivne tegu: „Oleme nüüd jõudnud järjega ühe asjaajamiseni, mis nendel konverentsidel tavaks on, milleks on Kiriku juhtide esitamine rahvale toetamiseks. Loodan, et igaüks teist mõistab, et see on püha eesõigus. ... See pole pelgalt sümboolne, vaid te näitate sellega, et täidate Issanda abil oma osa sellest tööst.”² [Vt 1. soovitus lk 60.]

George Albert Smithi õpetused

Issand valmistab ette neid, kes Kirikut juhivad, valib nad välja ning annab neile inspiratsiooni.

Seda suurepärasest Kirikut juhivad mehed, keda on spetsiaalselt ette valmistatud, spetsiaalselt õpetatud, kes on spetsiaalselt varustatud selle kõrge au jaoks, mis on antud meist igaühele, kes oma kohale asub. Meie Taevane Isa on oma tarkuses ümbritsenud need Iisraeli juhid teistega, kellel on nii nagu neilgi usku ja kes ei kumarda selle inimese ees tema isiksuse või isikupära tõttu Kiriku presidendina, vaid kes tunnustavad teda meie Taevase Isa hääle kandjana ning toetavad ja armastavad teda ja palvetavad tema eest, et ka nemad ise võiksid saada meie Taevase Isa õnnistuste osaliseks.

Teist sellist organisatsiooni maailmas ei ole. Pole ka teisi inimesi, [keda] nõnda juhitakse. See ütlus on õige, et meie juhtideks on lihtsalt inimesed. Nende kaudu teeb meie Taevane Isa oma tööd. Nende kaudu tuleb õpetada evangeeliumi. ... Mees, kes meid täna juhib, ei tee seda oma sünnipärase võimekuse tõttu. Ta ei tee seda, kuna on mõne tähtsa võimulolija poeg, vaid ta on oma kohal, sest meie Taevaisa tunneb tema hinge ausameelsust. Mõistes, millise sihikindlusega peab ta viima seda sõnumit kõikide maa rahvasteni, on ta teda talle antud kõrgeks kutseks ette valmistanud. Ta esindab juhina meie Taevast Isa.³

Olen täna mõelnud alandlike suurmeeste peale, kes on juhtinud seda Kirikut selle asutamisest saadik. ... [Paljud Kiriku] presidendid on olnud mu head tuttavad, ja ma usun, et kõik nad olid Jumala mehed. Oleks kujuteldamatu, et meie Taevane Isa valiks oma Kirikut juhtima mõne teistsuguse inimese.⁴

Mis juhtus, kui [Joseph Smith] ära suri? ... [Pühad] ei kutsunud kokku salajast koosolekut, ei nimetanud kedagi esimeheks ega valinud uut juhti. Issand oli juhi juba ära valinud. Selleks oli Kaheteistkümne Kvoorumi vanim liige Brigham Young. ... Kirik tervikuna toetas teda kõikidel oma istungitel presidendina. Kui ta suri, ei öelnud tema nõuandjad, et nemad on presidendid, vaid pikka aega juhtis Kirikut Kaheteistkümne Kvoorum, misjärel toetati Kiriku presidendina nende vanimat liiget. Täiuslik kord säilis. ...

Olen uurinud mõnda asja, et ei tekiks eksitusi. Joseph Smith ei valinud ennast Kiriku presidendiks. Seda ei teinud ka ükski tema ametijärglane. ... Meie Taevane Isa määrab inspiratsiooni kaudu sellesse ametisse mehi, kellele antakse kogu ametiga kaasas käiv vägi.⁵

Kui tänulikud me peaksime olema teades, et see töö pole inimese, vaid Issanda töö, et seda Kirikut, mis kannab Jeesuse Kristuse nime, juhib tema ja ta ei lase ühelgi inimesel või inimrühmal seda hävitada. Ta ei lase seda Kirikut juhtivatel meestel inimesi eksiteele juhtida, vaid toetab neid oma kõikvõimsa väega. Ta suurendab neid heade ja suurepäraste meeste ja naiste silmis. Ta õnnistab nende teenimistööd ja seda saadab edu. Neile, kes vastu seisavad ja neis vigu otsivad, ei too nende vastuseis rõõmu. Neile, kes Kiriku juhte arvustavad ja nende mõjujõudu hävitada püüavad, põhjustab nende ülekohus kannatusi.⁶

Me peame südames tänulikud olema, et meid juhivad pühad mehed, kes päevast päeva Taevaisalt meie õpetamiseks inspiratsiooni saavad.⁷ [Vt 2. soovitus lk 61.]

Issand õpetab meile oma teenijate kaudu, milline teerada viib õnne ja turvalisuseni.

Isa Aadama ajast tänaseni on Issand oma rahvast oma teenijate kaudu manitsenud. Ta on inspireerinud neid oma elu parandama, kui nad on teda kuulanud, ning ajast aega, kui tema lapsed on seda nõudnud, on ta saatnud pühad mehed maailma õnne kohta juhatust jagama ning inspireerinud neid õpetama hiilgavaid tõesid, mis inimkonda õilistavad ja rikastavad.⁸

Ma ei tea midagi väga tähtsat, mis on maailmas aset leidnud, mille kohta Issand pole oma prohvetite kaudu juba varem nõu andnud, nii et inimesi pole jäetud tuleva osas teadmatusse, vaid nad võivad plaanida oma elu, kui nad seda tahavad, iseenda hüvanguks. ...

Võtame näiteks Noa juhtumi. Issand käskis tal ehitada laeva, kus õigemeelsed oleksid kaitstud eesootava veeuputuse eest. Noa ehitas laeva ja jutlustas oma põlvkonnale meeleanandust sada kakskümmend aastat, neid seeläbi täielikult ette hoiatades. Aga inimesed olid nii pahelised, et ei pööranud hoiatusele tähelepanu. Nad olid vabad valima ja valisid pigem kurjuse kui õigemeelsuse. Vihma sadas ja

hakkas uputama ning ainult Noa ja tema kaheksahingeline perekond pääses. Kõiki hoiatati, aga põikpäisuse ja meelesparandusest keeldumise tagajärjel nad uppusid. [Vt Ms 8:13–30.]⁹

Issand tahab, et me oleksime õnnelikud. Selleks andiski ta meile Jeesuse Kristuse evangeeliumi. Selleks andis ta meile preesterluse. Ta tahab, et me tunneksime rõõmu. Selleks rajas ta selle Kiriku ja seadis paika erinevad ametid, ja kõik toimib ettenähtud korra järgi. ... Kui järgite Issanda ja nende juhatust, keda Issand toetab, ei lange te pimedusse ega kaota valgust, ei astu üle Jumala seadustest ega jää ilma erilistest võimalustest, mida ta nii innukalt meie kõigi rõõmuks anda tahab.¹⁰

Minu jaoks on tänapäeval vaid üks turvaline teerada ja selleks on nende järgmine, keda Issand on juhtima määranud. Mul võib olla asjadest oma nägemus ja oma arvamus, ma võin otsustada asjade üle omamoodi, kuid tean, et kui minu otsus on vastuolus nende inimeste õpetustega, kelle Issand on andnud meile teed näitama, peaksin ma muutma oma suunda. Kui soovin saada päästetud, järgin juhte, kelle meie Taevane Isa on meile andnud, niikaua, kui tema neid toetab.¹¹ [Vt 3. soovitus lk 61.]

Need, kes on alandlikud ja ustavad, toetavad ja kaitsevad Issanda teenijaid.

Olen tundnud selles suures Kirikus tuhandeid lihtliikmeid, paljudest rahvustest mehi ja naisi, kes on alandlikult ja ustavalt evangeeliumi vastu võtnud, et neid hakataks tundma Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetena. ... [Nad] on palvetanud oma juhtide eest ja neid toetanud ... , ning oma Kirikus oldud aja jooksul pole ma kohanud veel kedagi, kes järgiks Issanda käske ja hääletaks nende vastu, kes on kutsutud Kiriku etteotsa. See on tõeliselt tähelepanuväärne. ...

Minu jaoks on üheks suurimaks tunnistuseks selle töö jumalikkusest see, et tohutu hulk rahvast, ... kellel on võimalus vaia konverentsi ajal ... oma arvamust avaldada, hääletades siis kas nende poolt, kes on nende eesotsas, või keeldudes neid toetamast (igauks vastavalt oma valikuvabadusele), jätkuvalt oma juhte toetavad.

*„Meil tuleb olla ... nagu Aaron ja Huur muiste.
Meil tuleb toetada [prohveti] käsi.”*

Küllap õhutab Issanda Vaim ustavaid, alandlikke inimesi tema väljavalitud teenijaid toetama.¹²

Kui Mooses juhatas Iisraeli Egiptusest läbi kõrbe töötatud maale, tungisid amalekid Refidimis Iisraelile kallale. Mooses ütles, et Joo-sua valiks sõjamehi Iisraeli kaitsma. Mooses, Aaron ja Huur läksid kõrgendiku tippu, kust avanes vaade lahinguväljale. Kui Mooses hoidis Jumala keppi oma pea kohal, oli Iisrael võidukas, aga kui ta käed väsimusest alla lasi, võidutses Amalek. Aaron ja Huur panid Moosese kivile istuma ja toetasid tema käsi, et Jumala õnnistused võiksid olla Iisraeliga, et nende sõjamehed võiksid olla võidukad, ning lahing võideti. Jumala vägi oli Moosesega ega lahkunud temast, kuni ta oma töö lõpetas. [Vt 2Mo 17:8–13.] Kui rahvas teda toetas, õnnistati ka neid, ja nii on see olnud iga Issanda teenijaga, kes on olnud Iisraeli eesotsas. ...

... Niikaua kui [president] on selle Kiriku eesotsas, ükskõik mitu aastat ta seal ka poleks, annab meie Taevane Isa talle jõudu, väge, tarkust, otsustusvõimet ja inspiratsiooni rääkida Iisraeliga just nii nagu vaja. Meil tuleb olla tema juhtimisel nagu Aaron ja Huur muiste. Meil tuleb toetada tema käsi, et Issand laseks tema kaudu taeva õnnistustel meie ja selle rahva peale langeda.¹³

Ma tean, et need mehed [üldjuhid] on Issanda teenijad, ja ma tean, et nad püüavad inimkonda õnnistada. Loodan, et igaüks teist ... toetab neid usu ja palvetega, et kui neid tahetakse mustata või nende mõtteviisi moonutatakse, oleksite te vajadusel innukalt nõus nende kaitseks välja astuma, sest tuleb aeg, mil nad teie kaitset vajavad. Vastane pole neid ära unustanud, ja minu jaoks on üheks tõendiks nende meeste jumalikust kutsesest see, et halvad inimesed räägivad neist halba, ning head mehed ja head naised räägivad neist head.¹⁴ [Vt 4. soovitus lk 61.]

Kui me arvustame oma juhte või ei hooli nende nõuandest, laseme vastasel end eksiteele juhtida.

Meie seas on neid, ... kes on inimeste mõtteviisist või rumalusest pimestatud. On ka neid, kes ei võta kuulda selle mehe nõu ja soovitusi, kelle Jumal on pannud selle Kiriku etteotsa. ...

Inimesed, kellel napib informatsiooni, tulevad äkitselt heale mõttele ja pakuvad, et „nii on õige” või „naa on õige”, ning olgugi et see on vastuolus Issanda nõuandega, on mõned veendunud, et peaksid selle järele proovima. Issand on andnud turvalist nõu ja määranud oma Kiriku presidendi seda nõuannet tõlgendama. Kui me ei pööra tema kui Kiriku presidendi nõuandele tähelepanu, võime avastada, et oleme teinud tõsise vea.¹⁵

Kiriku Presidentkond ... on meie Taevase Isa esindaja nii selle rahva ees kui ka kõigi inimeste ees maa peal. Meile oleks parem neid mehi, keda ta on meid juhtima seadnud, tähtsustada ja austada. Nad on mehed, kellel on inimlikke nõrkusi, nad teevad vigu, aga kui oleme nende vigade suhtes sama andestavad kui omaenda eksimuste ja vigade suhtes, märkame ka nende voorusi nagu iseenda omi.

Ma seisan siin, et paluda teilt, mu vennad ja õed, et teil ei lipsaks üle huulte arvustavaid ja ebasõbralikke sõnu nende aadressil, keda

Me toetame oma juhte, kui „[kanname] oma osa koormast ning [suurendame] oma kutset Jumala auks ja hiilguseks.”

Issand on kutsunud meid juhtima. Ärgu leitagu teid nende seltsist, kes neid halvustavad või nõrgendavad nende mõju inimlaste seas. Vastasel juhul võin ma teile öelda, et te leiate end vastase võimu alt. Ta mõjutab teid minema tõerajast võimalikult kaugele, ja kui te meelt ei paranda, võite ühel hetkel, kui on juba liiga hilja, avastada, et olete kaotanud „kallihinnalise pärlit”. Teid on eemale juhitud teie isekuse ja pimestatuse tõttu ning teile armsad inimesed ... kurvastavad teisel pool eesriiet teie nõrkuse ja narruse pärast.¹⁶ [Vt 5. soovitus lk 61.]

Vastane ei maga. Ta petab paljusid ja innustab neid patustama. ... Mõned õpetavad valeõpetust ning mõned püüavad veenda mehi ja naisi meie Taevase Isa käskte rikkuma. ... Kui Kiriku liikmed, kes norivad selle Kiriku juhtide kallal ja arvustavad neid, kes on andnud oma elu meie heaks ja õnnistuseks, peaksid korra vahet ja küsiksivad palvemeelselt: „Keda neist juhtidest on turvaline järgida?“, ei valmistaks õige suuna leidmine neile mingit raskust ja nad toetaksid neid, keda toetab Issand.¹⁷

Kui me toetame oma juhte, kohustume järgima nende nõuannet ja suurendama omaenda kutset.

Kiriku presidendile on kindlasti jõuallikaks vaadata tuhandetele ausatele meestele ja naistele näkku ja näha, kuidas nad tõstavad käe oma Taevaisaga tehtud lepingu märgiks, ning toetavad teda selles ametis, kuhu ta selle suure Kiriku presidendina kutsutud on. Sellises olukorras kätt tõstes võtame me endale kõige pühama kohustuse. See ei tähenda, et käime vaikselt oma teed ja oleme nõus, et Issanda prohvet seda tööd juhatab. See tähendab – kui ma mõistan seda kohust, mille kätt tõstes endale võtsin –, et me oleme talle toeks, palvetame tema eest, kaitseme tema head nime ja püüame täita tema juhiseid, mis ta meile Issanda juhatusel andma peab, seni kuni ta presidendina ametis on.¹⁸

Kui mõtlen koormatele, mida kannavad selle Kiriku president ja tema nõuandjad, ning mõistan nende õlule pandud kohustusi, soovin ma kogu südamest neid aidata, et mitte olla taagaks. Ma soovin, et selles ametis, kuhu mind on koos teiega, mu vennad ja õed, kutsutud, võiks igaüks meist asuda oma kohale ja kanda oma osa koormast ning suurendada oma kutset Jumala auks ja hiilguseks.¹⁹ [Vt 4. soovitus lk 61.]

Annaks Jumal, et meie, keda on nii ohtralt õnnistatud, toetaksime Issanda teenija käsi, kes on meie eesotsas, aitaksime teda usu ja palvete, aga ka armastuse ja lahkusega, kui võimalus selleks avaneb, marsiksime selle lipu all, mida ta kõrgel hoiab, kui Jumal jätkab tema toetamist Kiriku presidendina, Issanda prohvetina sel viimisel ajal.²⁰

Toetagem neid mehi, kelle Jumal on meie juhtideks seadnud. Õnnistagem neid, kuid mitte ainult oma huultega, vaid aidates igal võimalikul viisil kanda seda koormat, mis nii raskelt nende õlul lasub. ... Palvetage nende eest ning õnnistage ja aidake neid!²¹

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege viimast lõiku „George Albert Smithi elust” (lk 53). Mis on „teie osa selles töös”? Kaaluge seda peatükki

uurides, kuidas näidata Kiriku juhtidele toetust oma sõnade ja tegudega.

2. Sirvige õpetuste esimest osa (lk 54–55), eriti teist ja neljandat lõiku. Kuidas erineb see, kuidas Issand juhte valib, maailma valimistavadest? Millised kogemused on tugevdanud teie usku sellesse, et meie juhid on Issanda valitud?
3. Uurige lk-l 55 algavat osa ja lugege ÕL 21:4–7. Mis konkreetset nõu on Issand andnud Kiriku praeguse presidendi kaudu? Teie ringkonna juhataja kaudu? Teie koguduse juhataja kaudu? Milliseid õnnistusi olete saanud seda nõuannet järgides?
4. Sirvige lk-l 56 algavat osa ja lugege kahte esimest lõiku lk-l 60. Mida Kiriku juhtide toetamine teie jaoks tähendab? Kuidas tugevdab Kiriku juhtide toetamine perekonda ja kodu?
5. Lugege lk-l 58 algavat lõiku. Miks on ohtlik Kiriku juhte arvustada? Kuidas oleks õige reageerida, kui keegi mõne kohaliku juhi puudusele osutab?

Samateemalised pühakirjakohad: Am 3:7; Ef 4:11–14; Hb 5:4; ÕL 84:109–10; 107:22; 112:20

Abiks õpetamisel: Üks viis, kuidas tunnis osalejaid hoolega õppima õhutada, on tähelepanelikkus teiste küsimuste või märkuste suhtes. „Kuulamine näitab armastust. See nõuab sageli ohverdust. Teisi tõeliselt kuulates jätame me sageli mõned asjad ütlemata ja laseme neil oma arvamust avaldada” (Teaching, No Greater Call, lk 66).

Viited

1. Conference Report, okt 1945, lk 174–175.	11. Conference Report, apr 1937, lk 33.
2. Conference Report, okt 1946, lk 153–154.	12. Conference Report, apr 1931, lk 32.
3. Conference Report, apr 1927, lk 86–87.	13. Conference Report, apr 1942, lk 14.
4. Conference Report, apr 1931, lk 31.	14. Conference Report, okt 1933, lk 29.
5. The Church with Divine Authority.
– Deseret News, 28. sept 1946, Kiriku
leheküljed, lk 6, 9.	15. Conference Report, okt 1936, lk 75.
6. Conference Report, apr 1934, lk 29.	16. Conference Report, apr 1937, lk 34.
7. Conference Report, okt 1917, lk 45.	17. Conference Report, apr 1937, lk 33.
8. Conference Report, okt 1917, lk 40.	18. Conference Report, juuni 1919, lk 40.
9. Conference Report, apr 1945, lk 136.	19. Conference Report, okt 1929, lk 24.
10. Conference Report, apr 1949, lk 192.	20. Conference Report, apr 1930, lk 68–69.
	21. Conference Report, okt 1930, lk 69.

„Olen tänulik, et meile on sel viimsel ajal ilmutatud ja selgeks tehtud, et see elu pole lõpp, et see on vaid osa igavikust.”

Hinge surematus

Meie elu on igavene. See teadmine aitab meil teha õigeid valikuid ja trööstib meid leina ajal.

George Albert Smithi elust

George Albert Smithi oli õnnistatud kindla arusaamisega elu eesmärgist, mis võimaldas tal jagada julgustust teistele, kes vastuseisu kogesid. Ta meenutas pühadele sageli, et „meie elu on igavene” – et igavik ei alga pärast seda elu, vaid surelikkusel on igavikus otsustav osa. „Kui mulle tundub, et mu sõbrad on teelahkmel ega tea, kuhu nad tahavad minna, olen ma vahel neile öelnud: „Tänasega algab sul kas igavene õnn või igavene pettumus.””¹

President Smith tunnistas järgmistest tõdedest Kiriku patriarhi, Hyrum G. Smithi matustel, kes suri küllaltki noorena, jättes naise ja kaheksa last abikaasa ja isata:

„Sellest ajast saadik, kui mul paluti sellel matusetalitusel kõneleda, olen ma tundnud, et äkki ma ei tulegi sellega toime. Mul on olnud segased tunded ja avastasin, et ei suuda neid kontrollida. Kuid sellest ajast peale, kui ma siia hoonesse tulin, olen tundnud hinges sulnist rahutunnet. ...

Leinamise asemel tahaksin ma tänada oma Taevaisa Tema Armastatud Poja Evangeeliumi eest, mis on meie ajal taas ilmsiks tehtud. ... Teadmine igavesest elust on imeline õnnistus – teadmine, et kogu igaviku jooksul kuuluvad talle need õnnistused, mille nimel see hea mees on elanud. Tema surelik elu on lõppenud, kuid see on üksnes osa igavesest elust. Ta on ladunud sügava ja kindla alusmüüri, millele ta on ehitanud ja jätkab ehitamist kogu igaviku. Rõõm, mis talle siin maa peal osaks sai, saab veelgi suuremaks. ...

Kui mõtlen sarnases olukorras olevate inimeste läbielamistele maailmas, tunnen ma imestust, kuidas meid on õnnistatud. Igavene

elu ja hinge surematu on minu jaoks sama kaheldamatud kui päikese paistmine keskpäeval. ... Armsate inimestega on kurb isegi ajutiseks hüvasti jätta. Me saadame nad misjonile või nad lähevad elama mujale maailma ja me tunneme neist puudust. Kui see juhtub, siis näib, nagu nad kaugeneksid meist, kuigi tegelikult ei kaugene, kui me vaid seda mõistaksime. ... Selle asemel et avaldada kaastunnet, mis vahel on mõeldud neile, kes on kellestki ilma jäänud, tahaks ma täna hoopis tunda rõõmu teadmise üle, et tegemist pole lõpuga. ...

Seega täna teie seas seistes, kui peaks ehk pisaraid valama, on mu hing tulvil trööstist ja rahulolu. Ma palvetan, et seda trööstist tunneksid oma elus kõik need, kes on kellestki ilma jäänud.”² [Vt 1. soovitus lk 71.]

George Albert Smithi õpetused

Elasime enne maa peale tulemist vaimudena ja meie vaimud elavad edasi pärast surma.

Meie arusaama järgi on see elu igavene – me elame praegu sama palju igavikus kui üldse kunagi. Me usume, et elasime ka enne siia-tulekut. Arukuse ja vaimu algus pole selles elus. Me usume, et saime vaimse elamu, enne kui tulime siia maailma. See vaimne keha saadeti siia maailma, kus see sai füüsilise elamu, meile nähtava keha. Füüsiline osa, mida näeme, on maast muldne [vt 1Kr 15:47], kuid osa, mis lahkub kehast, kui meie eluküünal kustub, on see, mis on vaimne ega sure kunagi. Füüsiline elamu lebab hauas – see on osa maast ja läheb tagasi emasse maasse –, kuid arukus, mille Jumal on pannud selle sisse, see, mis on võimeline juurdlema ja mõtlema, see, mis on võimeline laulma ja rääkima, surma ei tunne. See lihtsalt lahkub igavese elu sfäärist ja ootab seal füüsilise elamu puhtakssaamist, kuni ühendatakse taas elamuga, mis saab olema ülendatud, just nagu meie ülestõusnud Issanda keha oli ülendatud, kui oleme elanud selle vääriliselt.³

Luuletaja sõnades on kirjas, et „elu on tõeline, elu on siiras” ja „haud pole selle eesmärk”. [Henry Wadsworth Longfellow. A Psalm of Life.] Elamus elav vaim on surematu. See elab edasi teisel pool hauda. Keha kõduneb ja naaseb maasse, kuid vaim elab edasi.⁴

Olen tänulik, et meile on sel viimsel ajal ilmutatud ja selgeks tehtud, et see elu pole lõpp, et see on vaid osa igavikust, ja kui me

siinseid erilisi võimalusi ära kasutame, on see vaid jalgkivi paremasse ja ihaldusväärsemasse olukorda.⁵ [Vt 2. soovitus lk 71.]

**Meie eesmärk siin maa peal on valmistuda
elama oma Taevase Isa juures.**

Mõni usub, et kui me sellest elusfäärist lahkume, ongi lõpp. Kui vaadata looduse loomingut, uurida inimese organismi, tema täiuslikku keha, südamelööke, kasvamist ja tugevnemist lapsepõlvest meheikka ning seejärel järkjärgulist hääbumist, kuni elu on läbi, tundub kummastav, kuidas keegi meie Isa lastest saab uskuda, et inimolendid on sündinud maailma üksnes selleks, et jõuda mehe- või naiseikka, vananeda ja surra, ilma et nende elul siin oleks olnud mõni eesmärk.⁶

See elu pole antud meile ajaviiteks. Meid loodi, Jumal andis meile elu pühalt eesmärgil. Uurigem, mis on selleks eesmärgiks, et võik- sime edasi liikuda ja saada igavese elu.⁷

Viimse aja pühad oma maise elu eesmärgis ei kahtle. Oleme siin selleks, et end ette valmistada ja arendada, et olla väärilised elama oma Taevase Isa juures.⁸

Usume, et oleme siin, kuna jäime ustavaks oma esimeses seisundis ja pälvisime erilise võimaluse tulla maa peale. Me usume, et meie olemasolu on tasu meie ustavuse eest enne siia tulekut, ja et me tunneme maa peal rõõmu vaimumaailmas tehtud töö viljadest. Usume ka, et külvame täna seemneid saagi jaoks, mida lõikame siit lahkudes. Igavene elu on meie jaoks surelikkusele eelnenud elu, käesoleva elu ja surematuses jätkuva elu kogusumma, mis pakub meile väge lõputult areneda ja paljuneda. Seda tunnet ja veendumust silmas pidades usume, et „inimene on selline, nagu oli kord Jumal, ja nagu on Jumal, selliseks võib inimene saada”. [Vt Lorenzo Snow. *The Grand Destiny of Man.* – *Deseret Evening News*, 20. juuli 1901, lk 22.] Kuna meid on loodud Jumala näo järgi, usume, et meist pole kohatu ega ülekohtune loota, et me võime saada jumalikke omadusi, ja kui oleme ustavad, lubatakse meil saada selliseks, nagu on Jumal. Kui me võtame vastu Isa loodusseadused, mis siin elus jõus on, ja kuuletume neile, saame rohkem Tema sarnaseks. Kui me kasutame ära meile kättesaadavaks tehtud võimalused, valmistume veelgi suuremateks võimalusteks nii selles kui ka tulevases elus. ...

Meid peaks rahvana väga õnnelikuks muutma teadmine, et see prooviaeg ei valmista meid ette surmaks, vaid eluks, et Isa soovib, et väldiksime igasuguseid vigu ja võtaksime omaks kogu tõe ning saaksime tõtt ellu rakendades rohkem Tema sarnaseks ja Temaga elamise vääriliseks.⁹

Vennad ja õed, see on oluline teema. Peaksime selle üle tõsiselt järele mõtlema. Peaksime heitma pilgu oma elule ja jõudma selgusele, kas oleme selleks suurepäraseks tulevaseks eluks valmis. Kui meid siit homme ära kutsutaks, kas oleksime siis valmis oma maistest tegudest aru andma, kas tunneme, et võiksime kuulda Taevaselt Isalt lahkeid kiidusõnu: „See on hea, sa hea ja ustav sulane?”¹⁰ [Vt 3. soovitus lk 71.]

**Me peaksime selles elus otsima seda,
mille väärtus on igavene.**

Oleme ehk siin elus saanud asju, mis meile ajutiselt rahuldust pakuvad, kuid see, mis on igavene, mis on midagi väärt, on need igavesed asjad, mille poole me püüdleme, mille saamiseks valmistume ja mis tänu isiklikele jõupingutustele endale saame.¹¹

Kas pole tähelepanuväärne, et seda, mille nimel maailm on algusest peale vaeva näinud, näiteks rikkus, võim ja kõik, mis teeb olemise heaks, on tänapäeval külluslikult: paremad riided ja rohkem riideid kui kunagi varem, rohkem toitu, kui jõutakse ära tarbida, rohkem kõiksugu vara, kui maailmal kunagi varem olnud on. Meie kodud on mugavamad. Ajast, mil Evangeelium tuli maa peale, on elumugavused imevärselt mitmekordistunud, ja praegu on meil olemas kõik see, mille nimel oleme vaeva näinud. Haridus on kõrgeimal tasemel. Inimestel on maaga seonduvast suuremad teadmised kui kunagi varem. Kõik, mida peetakse kõige ihaldusväärsemaks, mille nimel inimkond on algusest peale vaeva näinud, on praegu maa peal, ja sellest hoolimata äratub tulevik kahtlust ja hirmu.

Milles on probleem? Probleem on selles, et oleme püüdnud rahuldada ihulisi vajadusi, oleme otsinud inimeste austust, oleme otsinud seda, mida hing isekusest ihkab. Oleme püüdnud end upitada ja pidanud end tähtsamaks Isa teistest lastest.¹²

Ärme lase end unne suigutada, ärme lase end petta ohtratel headel asjadel siin maailmas, sest mis kasu on inimesel sellest, kui ta

kogu maailma kasuks saaks, aga oma hingele kahju teeks? [Vt Mk 8:36.] Ärgu jäägu meie loomise eesmärk tähelepanuta, vaid nähkem vaeva oma hinge päästmise nimel.¹³

Üks elu kurvemaid vaatepilte on see, kui mees või naine panakse emakesse maasse, ja me mõistame, et nad on keeldunud suurematest õnnistustest, mida meie Isa neile pakkus, ning on ajanud jätkuvalt taga mulli, mis haihtus. Kui mõtlen miljonitele Jumala lastele maailmas ja mõistan, kui vähe nad püüdlevad selle poole, mis tõeliselt midagi väärt on, tunnen ma kurbust.¹⁴

Pidage meeles, et omandatud arukus, mis on igavene, tõde, mida te siin teada saate ja ellu rakendate, omandatud teadmised ja kogemused, millest te kasu saate – need võtate te koju minnes endaga.¹⁵

Aarded, mis me teisel pool eest leiame, on need, mida sinna tallele paneme, kui teenime Isa poegi ja tütreid, kellega siin läbi käime. Ta on teinud selle meie kõigi jaoks võimalikuks, ja siin olles oleme oma kaaslaste teenides õnnelikumad, kui see oleks võimalik mingil muul viisil.¹⁶

Pole tähtis, kui palju väärtasju teil olla võib, kui suur võib olla teie vara, kui palju inimesed teid austavad ja kui palju teil on kõike seda, mis on maailmas nii ihaldusväärne. See, mille Jumal teile andnud on, mis on väärt enam kui kõik ülejäänul, on võimetus saada igavene elu selestilises kuningriigis ja olla seal läbi igaviku ajastute koos poegade ja tütarde, meeste ja naistega, kes olid teie kaaslasteks siin maa peal.¹⁷ [Vt 4. soovitus lk 72.]

Tänu Jeesusele Kristusele tõuseme me üles.

Päästja õigemeelne elu on täiuslikuks eeskujuks kõigile, ja Tema ülestõusmine oli esimene kinnitus inimkonnale, et ka meie ei jää hauda.¹⁸

Kui Kristus surnuist üles äratati, sai Ta esmaseks ülestõusnute seas. Isast sündinud vaim (Tema hinge arukas pool) asus taas elama oma maisesse elamusse, mis oli puhastatud, ning Temast sai ülen-datud selestiline isik ja Ta võttis oma koha sisse Isa paremal käel Jumaluse ühe liikmena. Tal oli vägi surmast võitu saada, kuna Ta kuuletus oma Isa seadustele, mis seda reguleerisid. Alistanud surma, keeras ta võit, mis läbi kogu inimkond võib üles tõusta. Kõik võivad

„See, ... mis on väärt enam kui kõik ülejäänud, on võimalus saada igavene elu [oma] poegade ja tütarde, meeste ja naistega.”

saada ülenduse osaliseks, kui kuuletuvad Tema õpetustele, mis on nii lihtsad, et igaüks võib neist kinni pidada, kui ta seda tahab.¹⁹

Jeesus Kristus oli inimene, kellel polnud ühtegi pattu. Oma puhuse, ausameelsuse ja vooreslikkuse tõttu võis Ta avada vanglause, saada võitu surmast ja hauast ning rajada tee ... sinna taevasse, kuhu me minna loodame.²⁰

Võime avada Õpetuse ja Lepingute 88. osa ja vaadata, mida on Issand öelnud meie ülestõusmise kohta, mitte üksnes Päästja ülestõusmise kohta, vaid ta räägib, mis võib aset leida meiega. ... Meid teavitatakse selles osas, et meie kehad, mitte mingid muud kehad, tõusevad hauast, ning et vaimud, kelle valduses on need elamud praegu, elavad nendes samades tabernaaklites pärast seda, kui nad on saanud puhtaks ja surematuks. [Vt ÕL 88:14–17, 28–33.]²¹

Päris palju inimesi maailmas ei tea, mis on ülestõusmine. Kas te õpetate oma lastele ja kaaslastele, mida see tähendab? ... [Päästja]

ülestõusmine on selge viimse aja pühadele, kes mõistavad evangeeliumi, kuid paljud ei mõista, mida see tähendab. ... Jeesuse Kristuse Evangeeliumi eesmärk on valmistada igat meest, naist ja last ette ajaks, mil kõik need, kes on surnud, tuuakse hauast välja, mil meie Taevane Isa rajab siia maa peale oma kuningriigi, kus elavad kõik õigemeelsed ning Jeesus Kristus on meie Kuningas ja Seadusandja.²² [Vt 5. soovitus lk 72.]

Teadmised hinge surematusest annavad meile inspiratsiooni, julgust ja tröösti.

Me loeme Iiobi raamatust, et „inimeste sees on vaim ja Kõigevägevama hingeõhk annab neile mõistuse” [Ii 32:8]. Need, kes pole tundnud seda hingeõhku [inspiratsiooni], ei mõista surnuist ülestõusmise tähendust, ja mulle näib, et ilma seda mõistmata on küpses eas olijail vähe rõõmu, kui nad ootavad aega, mil vaim lahkub kehast, et minna nende teada ei tea kuhu.²³

Oi, kui kurvad me oleksime, kui arvaksime, et surm lõpetab meie elutee. Kui meie elutöö maa peal saaks läbi ja meil poleks mingit võimalust edasi areneda, poleks eriti midagi, mis inspireeriks meid elama siin nii, nagu peaksime. Teadmine, et kõik hea, mida siin saavutame, ja kogu meie areng teeb meid igavikus õnnelikumaks, julgustab meid endast parimat andma.²⁴

Meil kõigil läheneb kiirelt aeg, mil meid siit ära kutsutakse. Kui me ei mõistaks, et meid ootab ees tulevane elu, kui me ei aduks, et on midagi enam kui mõju, mida me seni tundnud oleme, kui poleks midagi muud kui tühi töö ja eluraskused, mille nimel elada, siis tundub, et paljudele mõjuks siinseks olemasoluks vajalik heitlus väsitavalt. Kuid Taevane Isa on oma halastusest andnud meile kõige imelisemad annid, mida inimene võib saada.²⁵

Issand on õnnistanud meid teadmisega, et ta elab, tal on keha ja et meid loodi tema näo järgi. Me ei usu, et ta on mingi ollus või temast ei või aru saada. Kui te olete saanud sama tunnistuse mis mina ja teate nagu mina, et meie Taevane Isa on ilmutanud end inimestele, et ta on Jumalisik, et meid loodi tema näo järgi, et meie vaimud on temast sündinud, et ta on andnud meile võimaluse elada maa peal, et saada füüsilise elamu, selleks et olla valmis naasma

„Päästja ... ülestõusmine oli esimene kinnitus inimkonnale, et ka meie ei jää hauda.”

tema juurde ja elama igavesti koos temaga, siis ma ütlen, et kui te olete saanud selle kinnituse, siis on teil olemas alusmüür, millele oma usk rajada. Kui peaksite ilma jääma sellest teadmisest, et Jumal tõepoolest elab, kindlustundest, et Jeesus Kristus oli Jumala ilming lihas, kui peaksite ilma jääma kindlustundest, et surnute ülestõusmine sõna otseses mõttes teoks saab, leiaksite end olukorrast, milles on meie Isa lapsed kõikjal maailmas, ja ma küsin teilt, mis teid siis veel trööstiks? Need tõed on kõige aluseks.²⁶

Suurem osa mulle kalleid inimesi on teispoolsuses, ja asjade loomuliku käigu juures ei lähe kaua, enne kui ka mina saan kutse siit lahkuda. Ma ei oota seda aega ärevuse ega ängistusega, vaid lootusrikkalt ja kindlustundega, et kui see muutus aset leiab, suurenevad õnn ja hüved, mis jääksid surelikkuses tundmata.²⁷

Kui mõistame, et surm on Jumala lastele kõigest üks samm kogu igavikus ja see leiab aset vastavalt tema plaanile, jätab see surma ilma tema astlast ja seab meid silmitsi igavese elu reaalsusega. Paljud pered on pidanud jätma ajutiselt hüvasti nendega, keda nad armastavad.

Kui keegi nõnda meie seast lahkub, häirib see meid, kui me seda lubame, ja toob seeläbi meie ellu palju kurbust. Aga kui meie vaimusilmad oleksid avatud ja me võiksime näha, annaks see, mida me siis näeksime, meile kindlasti tröösti. Issand pole võtnud meilt lootust. Vastupidi, ta on andnud meile täieliku kindlustunde seoses igavese õnnega, kui me tema nõu ja soovitusi surelikkuses kuulda võtame.

See pole tühi unistus. See on fakt. Teile, kes te olete Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed, on see lugu lihtne, kuid tõsi. Meie Taevane Isa on pannud meie käeulatusse pühad pühakirjaköited, kus õpetatakse, et me elame igavesti. ... Issand on teinud selle teabe meile ülimalt arusaadavaks, ja ma tänan teda kogu südamest teadmiste eest, mis ta on meile andnud, et leinajad võiksid saada tröösti ja et me ise mõistaksime oma siin olemise eesmärgi. Kui meie seast lahkunud võiksid meiega rääkida, ütleksid nad: „Rühkige aga edasi eesmärgi nimel, mis toob meile üheskoos igavest õnne.” Tehke, mida Issand tahab, ja te ei jää ilma millestki väärtuslikust. Hoopis vastupidi: te kogute endale vahetpidamatult varandust taevasse, kus seda ei riku koi ega rooste ja kus vargad sisse ei murra ega varasta. [Vt Mt 6:19–20.]

Jätan teile oma tunnistuse, et ma tean, et meie elu on igavene, ning et ajutine eraldatus surma läbi ... on kõigest üks samm igavese arengu rajal, mille lõpptulemuseks saab olema õnn, kui oleme us-tavad.²⁸ [Vt 6. soovitus lk 72.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugesdes osa „George Albert Smithi elust” (lk 63–64), mõelge ajale, mil olete püüdnud trööstida kedagi pärast armsa inimese surma. Mis tõi tröösti president Smithile?
2. President Smith õpetas, et „see [elu] on vaid osa igavikust” (lk 64). Mida see teie jaoks tähendab? Kuidas mõjutab selle põhimõtte mõistmine meie valikuid?
3. Uurige lk-l 65 algavat osa. Kuidas erinevad siin osas toodud õpetused maailma õpetustest elu eesmärgi kohta? Millised kogemused surelikkuses aitavad meil saada „jumalikke omadusi”?

4. Sirvige lk-l 66 algavat osa, eriti nelja viimast lõiku. Miks on maiste asjade taotlemine nagu haihtuva mulli tagaajamine?
5. President Smith viitab lk-l 68 ülestõusmist puudutavale teabele ÕL 88. osas. Mida õpetatakse ülestõusmisest salmides 14–17 ja 28–33? Kuidas oleks tõhus lastele ülestõusmise kohta õpetada?
6. Lugege lk-l 69 algavat osa. Milliseid katsumusi on elus kergem taluda, kuna teil on tunnistus käesolevas osas õpetatavate põhimõtete kohta?

Samateemalised pühakirjakohad: 1Kr 15:12–26, 35–42, 53–58; 2Ne 9:6–13; Al 12:24; 28:12; ÕL 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Aabr 3:24–26

Abiks õpetamisel: „Paluge tunnis osalejatel valida üks huvitav osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge sama osa valinutel moodustada kahekolmeliikmelised rühmad ja arutada, mida nad on õppinud” (käesolev raamat lk vii).

Viited

1. Conference Report, okt 1944, lk 94.
2. Deseret News, 13. veebr 1932, Kiriku leheküljed, lk 5, 7.
3. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.
4. Conference Report, apr 1905, lk 62.
5. Conference Report, okt 1923, lk 70–71.
6. Conference Report, apr 1905, lk 59.
7. Conference Report, okt 1906, lk 48.
8. Conference Report, okt 1926, lk 102.
9. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.
10. Conference Report, apr 1905, lk 63.
11. Conference Report, okt 1909, lk 78.
12. Conference Report, apr 1932, lk 44.
13. Conference Report, okt 1906, lk 50.
14. Conference Report, okt 1923, lk 70.
15. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.
16. Deseret News, 26. mai 1945, Kiriku leheküljed, lk 6.
17. Conference Report, apr 1948, lk 163.
18. President Smith Sends Greetings. – Deseret News, 27. det 1950, Kiriku leheküljed, lk 3.
19. Mormon View of Life's Mission. – Deseret Evening News, 27. juuni 1908, Kiriku leheküljed, lk 2.
20. Conference Report, apr 1905, lk 60.
21. Conference Report, apr 1939, lk 122–123.
22. Conference Report, apr 1950, lk 187–188.
23. Conference Report, apr 1939, lk 121.
24. Conference Report, okt 1921, lk 41.
25. Conference Report, okt 1923, lk 71.
26. Conference Report, okt 1921, lk 39.
27. Deseret News, 26. mai 1945, Kiriku leheküljed, lk 4.
28. Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace. – Improvement Era, sept 1945, lk 501.

Templiõnnistused meile ja meie esivanematele

*Templeid ehitatakse selleks, et oleks koht,
kus läbi viia pühi talitusi elavate
jaoks ja surnute eest.*

George Albert Smithi elust

1905. aastal külastas George Albert Smith äsja ametisse kutsutud apostlina koos president Joseph F. Smithi ja teiste Kaheteistkümne Kvoorumi liikmetega Kiriku ajalooliselt tähtsaid paiku. Üks koht, kus nad käisid, oli Kirtland, kuhu varajased pühad olid ehitanud käesoleva evangeeliumi ajajärgu esimese templi. Vanem Smith meenutas, et „kui linn paistma hakkas, terendas esimesena silmapiiril ilus Kirtlandi tempel. ... Just seal nägid prohvet Joseph Smith ja [Oliver Cowdery] Päästjat kantsli rinnatise kohal. Just seal andis Mooses neile võtmed Iisraeli kokkukogumiseks ning Eelijas ja Eelija tulid väe ja hiilgusega, mis nende tähtsate kutsetega kaasas käivad, ja andsid üle võtmed, mis usaldati nende hoolde, kui nad teenisid maa peal.”

Kui rühm templis ringi käis, mõtles vanem Smith pühendunud pühadele, kes selle ehtasid. „Kui me mõistsime, et inimesed ehtasid selle hoone äärmises vaesuses, kuidas vaprad mehed ladusid päeval ehitise vundamenti ja müüre ning haarasid öösel relvad, et kaitsta templit nende eest, kes olid vandunud, et hoone ei saa kunagi valmis, ei jäänud meil muud üle kui tõdeda, et pole ime, et Issand nende annetused vastu võttis ja õnnistas neid nii, nagu on õnnistatud vaid väheseid inimesi maa peal.”¹

Aastaid hiljem, kui ta oli Kiriku presidendiks asetatud, pühit-
ses president Smith Idaho Fallsi templi Idaho osariigis. Ta tänas

Kirtlandi tempel seestpoolt, kus muistne prohvet Eelija ilmus Joseph Smithile ning andis talle pitseerimisvää ja surnute heaks tehtava töö võtmed.

pühitsemispalves päästmistöö eest, mida tehakse templis elavate ja surnute heaks:

„Me täname sind, oo Jumal, et oled saatnud Eelija, muistse prohveti, „kelle hoolde [usaldati] võtmed ja [vägi] pöörata isade südamed laste poole ja laste südamed isade poole, et kogu maad ei peaks löödama needusega” [ÕL 27:9]. Me täname sind, et ta saadeti sinu teenija, Joseph Smithi juurde, et anda üle surnute heaks tehtava töö võtmed ja volitus, ning et teha ilmsiks, et päästmisplaan hõlmab kogu inimperekonda, et evangeelium on oma ulatuselt kõikeharrav, ja et sina ei tee vahet inimeste vahel, kandes hoolt selle eest, et päästeevangeeliumi jutlustataks nii elavatele kui ka surnutele. Me oleme sulle eriti tänulikud selle eest, et päästmine on ette nähtud kõikidele, kes soovivad sinu kuningriigis päästetud saada.

Olgu sinu rahvale meelepärane uurida oma esivanemate sugupuud, et nad võiksid saada päästjateks Siioni mäel, tehes sinu templites talitusi oma surnud sugulaste heaks. Me palvetame ka, et Eelija vaim lasuks vägevalt kõigi rahvaste peal kõikjal, et nad tunneks mõjutust koguda andmeid oma esivanemate sugupuu kohta ja teha need kättesaadavaks, ning et sinu ustavad lapsed käiksid sinu pühades templites, et teha seal surnute eest kõik talitused, mis on seotud nende igavese ülendusega.”

President Smith tunnistas oma palves, et tempel on tõepoolest Issanda koda ja koht, kus võib tunda Jumala kohalolekut:

„Me pühitseme selle templi täna, siin ja praegu sinule koos kõige selle juurde kuuluvaga, et see võiks olla sinu silme ees püha, et see võiks olla palve koda, ülistamise ja kummardamise koda, et sinu hiilgus võiks lasuda selle peal ja et siin oleks jätkuvalt tunda sinu püha kohalolekut, ja et see võiks olla meelepäraseks eluasemeks sinu Väga Armastatud Pojale, Jeesusele Kristusele, meie Päästjale; et kõik selle osad võiksid olla pühadena sulle pühitsetud ja pühendatud, ja me palvetame, et selle pühadus oleks tuntav kõigile, kes üle selle sinu koja läve astuvad. ...

Meie Taevane Isa, tee palun nii, et siin oleks alati tunda sinu kohalolekut, et kõik, kes siia kogunevad, võiksid mõista, et nad on sinu külalised ja et see on sinu koda.”² [Vt 1. soovitus lk 83.]

George Albert Smithi õpetused

Templis saame teha pühi talitusi, kaasa arvatud neid, mis pered igaveseks kokku seovad.

Selleks, et me võiksime olla valmis [selestiliseks] kuningriigiks, taastas Issand oma halastuses sel viimsel ajal Jeesuse Kristuse Evan-geeliumi ja pani sellesse jumaliku volituse ning aitas seejärel oma lastel mõista, et neil on võimalik saada ja läbi viia teatud talitusi. Sel eesmärgil ehitatigi templid, ja nendel, kes soovivad kohta selestilises kuningriigis, on võimalus minna templitesse ja saada osa sealsetest õnnistustest, et oma elu rikastada ja end selleks kuningriigiks ette valmistada.³

Me oleme ainukesed inimesed maailmas, kes teavad, mille jaoks templid on olemas.⁴

Iga [tempel] on ehitatud ühel tähtsal igavesel eesmärgil: olla Issanda koda, püha ja sobilik paik, kus teha pühi talitusi, mis seovad maa peal, nõnda nagu taevas – talitusi surnute eest ja elavate eest, mis kindlustavad neile, kes neist osa saavad ja kes on ustavad oma lepingutele, et nende pere jääb neile ja on nendega lõpututes maailmades, ning et nad pälvivad ülenduse koos nendega meie Isa selestilises kuningriigis.⁵

Me peaksime olema tänulikud teadmise eest, et abieluleping on igavene. Kui meil oleks vaid selles elus lootust, oleksime tõepoolest kõigist inimestest kõige armetumad [vt 1Kr 15:19]. Veendumus, et siinsed suhted vanemate, laste ning abikaasadena jätkuvad taevas, ja et see on vaid selle suure ja hiilgava kuningriigi algus, mille meie Isa on määranud meile pärimiseks teisel pool, täidab meid lootuse ja rõõmuga.⁶

Kui mõtleksin nagu paljud teised, et nüüd, mil mu armas naine ja armsad vanemad on lahkunud, on nad mu elust igaveseks läinud ja ma ei näe neid enam kunagi, jätaks see mind elus ilma ühest suuri-mast rõõmust: lootusest nendega taas kokku saada, nende tervituste ja armastuse osaliseks saada, võimalusest tänada neid südamepõh-jast kõige eest, mida nad minu heaks teinud on.

Aga miljonid meie Taevase Isa lapsed ei tea, et meie Taevane Isa on määranud teatud kindlad talitused, millest osa saanuna võivad

„Maailmas on vaid mõned üksikud kohad, kus saab abielluda igavikuks, ja nendeks kohtadeks on Jumala templid.”

abikaasad olla ühte liidetud ajaks ja igavikuks ning tunda rõõmu oma lastega igavesti koos olemisest. Me peaksime olema selle teadmise eest väga tänulikud.⁷

Maailmas on vaid mõned üksikud kohad, kus saab abielluda igavikuks, ja nendeks kohtadeks on Jumala templid. ... Paljudele meie vendadele ja õdedele, kes kõik on meie Taevase Isa lapsed, on see privileeg ... möödapääsmatutel põhjustel keelatud. Aga kui nad elavad vääriliselt ja oleksid selle privileegi ära kasutanud, kui neil oleks olnud selleks võimalus, ei lähe neil nende ajutiselt ebasoodsate olude tõttu midagi kaotsi. Mõelge siis, kui palju suurem vastutus lasub nendel, kes elavad seal, kus mehi ja naisi saab igavikuks ühte liita ning kus nad saavad minna ja teha tööd oma surnute eest! Inimestel maailmas see õnnistus puudub. Huvitav, kas meie oskame seda hinnata? ...

Õpetagem oma lastele neid asju varajases east peale, et kui saabub aeg abielluda, poleks meil kahtlustki, kus, kuidas või kes peaks

seda püha talitust läbi viima – ja ainuke koht, kus seda saab viia läbi ajaks ja igavikuks, on tempel.⁸

Ma tänan [Issandat] kõikide Issanda koja talituste eest, millest mina olen osa saanud, mis kõik pole mõeldud mulle üksinda, vaid mul on võimaldatud saada veidi osa sellest, mis on mõeldud kõikidele tema lastele, kus nad ka poleks, kui nad on nõus võtma vastu seda, mida ta neile pakub, ilma rahata ja ilma hinnata.⁹

Kõik templid, ... mis on valmis ehitatud või mille pühitsemine alles ees seisab, osutuvad mõõtmatuks õnnistuseks kõigile neile, kes vääriliselt seda privileegi nii iseenda kui oma surnud sugulaste heaks ära kasutavad.¹⁰ [Vt 2. soovitus lk 83.]

Templitööga muudame igavesed õnnistused oma surnud esivanematele kättesaadavaks.

Genealoogiaühing on kogunud aastaid [perekonna ajalugu] puudutavat informatsiooni ja teised käivad jällegi aastaid Issanda kojast, et saada ristitud nende heaks, kes on surnud, et abikaasad ja lapsed saaksid pitseeritud üksteise külge, et pere saaks ühte liidetud, nagu Taevane Isa on meid juhatanud. Meil kõigil oleks hea endalt küsida: Mida mina selleks teen? Kas ma täidan oma osa? Meie Taevane Isa ütles inimestele Joseph Smithi vahendusel, et kui me ei tee tööd oma surnute heaks, jääme ilma omaenda õnnistustest ja meid lõigatakse ära, ning üks viimaseid asju, mida prohvet teha püüdis, oli ehitada valmis tempel, kuhu inimesed saaksid minna ja teha seal tööd oma surnute eest. Just nii tähtis see ongi! Keegi peab selle ära tegema!¹¹

Mulle meenub sellega seoses lugu kahest vennast, kes elasid ühes linnakeses Utah' osariigi põhjaosas. Vanem vend Henry oli pankur ja kaupmees ning tal oli kõike küllaga. Teine vend, George, oli talumees, ja tal polnud suurt rohkem kui oma vajaduste tarbeks, kuid ta soovis teha templitööd surnute heaks. Ta uuris nende sugupuud, käis templis ja tegi tööd nende heaks, kes olid siit ilmast lahkunud.

Ühel päeval ütles George Henryle: „Ma arvan, et sa võiksid tempelisse appi tulla.”

Kuid Henry ütles: „Mul pole sellisteks asjadeks aega. Kogu mu aeg kulub äri eest hoolitsemisele.” ...

„Mõelge nende pühendumusele ja ustavusele, kes käivad päevast päeva templites ja teevad tööd nende heaks, kes on lahkunud teispoolsusse.”

Umbes aasta pärast helistas Henry George'ile koju ja ütles: „George, ma nägin und ja see pani mind muretsema. Äkki sa ütled mulle, mida see tähendab?”

George küsis: „Mida sa unes nägid, Henry?”

Henry sõnas: „Nägin unes, et lahkusime sinuga siit elust ja olime teisel pool eesriiet. Edasi minnes jõudsime ilusasse linna. Inimesed olid paljudes kohtades rühmadesse kogunenud ja igal pool, kuhu me läksime, surusid nad sul kätt, panid käed sulle ümber ja õnnistasid sind ning ütlesid, kui tänulikud nad sind nähes on, kuid minule ei pööranud nad mingit tähelepanu. Nad olid vaevu sõbralikud. Mida see tähendab?”

George küsis: „Me olime sinu arvates teisel pool eesriiet?”

„Jah!”

„Ma olen sulle seda kõik see aeg rääkinud. Olen püüdnud panna sind nende eest, kes seal on, tööd tegema. Olen neist paljude eest

töö ära teinud, kuid paljude eest on töö veel tegemata. ... Kuna sa said maitsta, mis sind võib sinna jõudes ees oodata, kui sa oma osa sellest tööst nende heaks ära ei tee, siis hakka parem tööle!" [Vt 3. soovitus lk 83.]

Olen sellele loole kahest vennast päris palju mõelnud. Paljud inimesed ei mõista, kui tõsine ja püha on elu, nad ei mõista, kui püha on igavene abielu. Mõned meie inimesed ei tunne mingit huvi oma sugupuu vastu. Nad ei hooli oma eelkäijatest, vähemasti annavad nad seda mõista oma käitumisega. Nad ei käi templis oma surnute eest tööd tegemas. ...

... Kui oleme käinud Issanda kijas omaenda õnnistuste järel, hakkem mõtlema oma kohustustele eelkäijate ees. Kuidas teid teisel pool vastu võetakse? Kas te olete see, kelle poole nad käed välja sirutavad ja keda nad läbi igaviku ajastute õnnistavad, või olete te nagu too vend, kes isekalt oma probleeme lahendas ja need, kes ise midagi teha ei saanud, oma abist ilma jättis?¹²

Meid kõiki seob omavahel see suur töö, mida tehakse meie Isa templites, kus pered, kes pole enne ühte liidetud, tuuakse kokku püha preesterluse väega. Issanda kavatsuse järgi peaks igal tema pojalt ja tütrele olema võimalus saada õnnistatud siin maa peal, kuid neil peaks olema ka võimalus tunda rõõmu igavikulistest õnnistustest.

Mõelge nende pühendumusele ja ustavusele, kes käivad päevast päeva templites ja teevad tööd nende heaks, kes on lahkunud teispoolsusesse, ning teadke, et teisel pool olivad on meie suhtes sama ärevil. Nad palvetavad meie ja me edusammude eest. Nad paluvad omal moel oma järeltulijate, oma järelpõlvade eest, kes elavad maa peal.¹³

Issand on meile meie surnud sugulaste otsimisel abiks.

Mõned aastad tagasi läksin ma ühel päeval Chicagos Sajandi Saa-
vutuste näitusel meie Kiriku boksi ja pärisin meie misjonäridelt, kes selle suure kultuuri- ja teadusmessi eest vastutab.

Nad vastasid, et selle mehe nimi on Dawes, mille peale ma küsisin: „Kas tema vend on Charles G. Dawes, kes oli Ameerika Ühendriikide asepresident ja suursaadik Inglismaal?”

Nad vastasid: „Jah.”

„Mul on hea meel seda teada saada,” ütlesin ma. „Ma juhtumisi tunnen teda.”

Ütlesin endamisi: „Lähen õige ja helistan talle. Ta on Henry Dawes.” Tundsin Henry Dawesi ning läksin seega telefoni juurde ja helistasin tema kontorisse. Ta sekretär ... ütles härra Dawesile, et George Albert Smith Salt Lake Cityst on siin ja tahab temaga kokku saada, ja härra Dawes ütles sekretärile, et ma tema juurde tuleksin. Seega, selle asemel et mind saja inimese taha järjekorda ootama saata, viis sekretär mind kõrvalukse juurde ja seal seisis minu ees pikk meesterahvas, keda ma polnud oma elus kunagi näinud.

Ta lausus: „Mina olen härra Dawes.”

Ta oli väga meeldiv, aga kujutage ette, kui piinlik mul oli. Ta *oli* härra Dawes ja suursaadik Dawesi vend, aga tema nimi oli Rufus Dawes. Ma ei tundnud ühtegi Rufus Dawesi.

„Tulin ütlema, et see mess on suurepärane, ja tänama teid selle eest, mida olete teinud, et seda korraldada ja läbi viia. See on imeiline, mis kõik on korda saadetud ja kui hariv on see paljudele. Mõistan, et teil on kiire, tahtsin teid vaid õnnitleda ja tänada ja see on minu poolt kõik.”

„Väga kena teist!” ütles ta. „Tulge edasi.”

„Ei, see on kõik mis ma öelda tahtsin,” vastasin mina.

Tema lausus: „Tulge aga edasi.”

Mina ütlesin: „Ei, sadakond inimest ootab, et teiega kokku saada.”

„Keegi neist ei ütle midagi nii kena kui teie.”

Läksin seega mõtetest tühja peaga ja peaaegu hingetuna tema kabinetti. Ta käis peale, et ma võtaksin istet, ja järgmine asi, mida ma ütlesin, oli: „Muuseas, härra Dawes, kust teie sugulased tulevad?”

„Te mõtlete Ameerikas?” küsis ta.

„Mõtlen üleüldse kõikjal.”

Ta küsis: „Kas te olete huvitatud sugupuu-uurimisest?”

„Loomulikult,” vastasin ma. „Meil on Salt Lake Citys üks parimaid genealoogia raamatukogusid.”

Ta ütles: „Vabandage hetkeks,” ja lahkus oma kabinetist ning naasis vana perepiibli suuruse pappkarbiga. Ta võttis noa, avas karbi ja võttis sealt valges siidpaberis paki. Ta eemaldas siidpaberi ja pani lauale ühe kõige kaunimalt köidetud raamatu, mida ma eales näinud olin. See oli korralikult trükitud ja ohtrate kaunistustega ning selle kaant kaunistas maitsekas kuldreljeef.

Laususin seda sirvides: „Härra Dawes, see on üks ilus töö.”

„Peabki olema. See läks mul maksma kakskümmend viis tuhat dollarit.”

„See on seda väärt,” ütlesin ma.

Ta küsis: „On see midagi väärt ka teie jaoks?”

Vastasin: „Kindlasti, kui see meie käes oleks.”

Ta ütles: „Hästi, võite selle endale võtta!” Mees, kellega ma vaid viis minutit tagasi kokku sain, pani mu kätele kahekümne viie tuhande dollari väärtuses sugupuu-uurimise materjale! Olin hämmastunud. Meie esmane kohtumine ei kestnud enam kaua. Ütlesin talle, kui hea meel mul selle raamatu üle on ja et viin selle Salt Lake City genealoogia raamatukokku.

Enne kui ma ruumist lahkusin, lausus ta: „Härra Smith, see on minu ema sugupuu, Gateside sugupuu. Me oleme koostamas ka minu isapoolse, Dawesi perekonna sugupuud. See saab olema täpselt samasugune. Kui see valmis saab, tahaksin ka teile ühe eksemplari saata.”

Viiekümne tuhande dollari väärtuses sugupuu-uurimise materjale! Ja kõik selle eest, et püüdsin vaid kellegi vastu viisakas olla. Ma ei arva, et tegemist oli juhusega. ...

Issand tuleb meile appi. On imeline, kuidas võimalused avanevad ja kuidas teisi inimesi sageli oma sugupuud uurima õhutatakse. Vahel ei õnnestu meil siiski oma sugupuu-uurimise võimalusi ära kasutada, kuigi Issand on rõhutanud, et kui meie templitöö pole tehtud, lükatakse meid koos oma surnutega tagasi [vt ÕL 124:32]. See on väga tõsine asi. Kui oleme oma võimalused raisku lasknud, kuni elu on möödas, ei saa me enam midagi muuta. ... Me ei saa loota, et teised selle töö meie eest ära teevad.

Nii annab Issand meile ühel või teisel viisil julgustust, nõuandeid ja soovitusi oma töö tegemiseks. Mõni pere, kes ise seda tööd teha ei saa, laseb kogu aeg kellelgi teisel oma templigenealoo ja üles-tähendustega tegeleda.

Kui me täidame oma osa, avaldatakse meie sugupuu meile mõni-kord ühel, mõnikord teisel viisil. Seega tahaksin teha teile, vennad ja õed, ühe ettepaneku: tehkem oma osa!¹⁴ [Vt 4. soovitus lk 83.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege lõike Idaho Fallsi templi pühitsemispalvest lk-175, ka lugege ÕL 109:1–5, 10–13 (Kirtlandi templi pühitsemispalvest). Mõtisklege tunnete üle, mis teid templis valdavad, ja mõelge, millised kogemused on tugevdanud teie tunnistust sellest, et tempel on Issanda koda.
2. Mis on president Smithi sõnul põhjused, miks templeid ehitatakse? (Vt lk 76–78). Mida me saame teha, et innustada noori valmistuma templis abielluma?
3. Lugege lugu lk-del 78–80. Mis on mõned lihtsad viisid, kuidas kohustustest hõivatud inimene saaks pereajalootööd teha? Kuidas saavad selles töös osaleda preesterluse kvoorumid ja Abiühingud?
4. Sirvige lk-l 80 algavat osa. Kuidas on Issand teid oma esivanemate andmete otsimisel aidanud? Milliseid õnnistusi on pereajaloo töö tegemine teile veel toonud?

Samateemalised pühakirjakohad: Ml 3:23–24; ÕL 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Abiks õpetamisel: Kui keegi president Smithi õpetusi teistele ette loeb, paluge ülejäänud tunnis osalejatel „kuulata ja konkreetseid põhimõtteid või mõtteid otsida. Juhul kui lõik sisaldab ebatavalisi või keerulisi sõnu või väljendeid, selgitage nende tähendust enne, kui lõik ette loetakse. Kui kellelgi rühmast on lugemisega raskusi,

ärge laske tunnis osalejatel lugeda kordamööda, vaid paluge seda teha vabatahtlikel” (Teaching, No Greater Call, lk 56).

Viited

1. Conference Report, apr 1906, lk 57.
2. Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 564–565.
3. Deseret News, 13. veeb 1932, Kiriku leheküljed, lk 7.
4. Conference Report, okt 1950, lk 159.
5. The Tenth Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 561.
6. Conference Report, okt 1905, lk 29.
7. Priceless Prospects. – Improvement Era, juuni 1950, lk 469.
8. The Tenth Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 561, 602.
9. Conference Report, okt 1929, lk 25.
10. The Tenth Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 602.
11. The Tenth Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 602.
12. The Tenth Temple. – Improvement Era, okt 1945, lk 561, 602.
13. Conference Report, apr 1937, lk 34–35.
14. On Searching for Family Records. – Improvement Era, aug 1946, lk 491, 540.

Avage oma hing Issandale palves

*Isiklik palve ja perepalve
aitavad meil tunda Taevase Isa
mõju oma elus ja oma kodus.*

George Albert Smithi elust

Kodus, kus George Albert Smith üles kasvas, oli palvel tähtis koht. „Iga perekonnaliige palvetas omaette ja koos perega,” ütles ta. „Õp-
pisiin elus päris varakult, et Issand vastab palvele, sest Ta vastas minu
palvele ja andis mulle palju tõendeid oma valvsast hoolivusest.”¹

Veel vanas eas meenutas president Smith hellalt, kuidas tema
ema, Sarah Farr Smith, teda palvetama õpetas:

„Sain õpetust viimse aja pühast ema põlvel olles. Mäletan ühe
esimese asjana seda, kuidas ta võttis mul käest ja viis mind ülakor-
rusele. Toas oli kaks voodit, voodi, kus magasid minu vanemad, ja
teisel pool tuba üks väike ratastega voodi. Mäletan seda, otsekui
olnuks see eile. Kui trepist üles jõudsim, istus ta minu väikese ra-
tastega voodi kõrvale. Ta lasi mul enda ette põlvili laskuda. Ta pani
mu käed kokku, võttis need oma käte vahele ja õpetas mind esimest
korda palvetama. Ma ei unusta seda iial. Ma ei taha seda unustada.
See on minu elus üks armsamaid mälestusi, kus ema ingli kombel
mu voodi kõrval istub ja mind palvetama õpetab.

See palve oli nii lihtne, kuid ... avas mulle taevaluugid. Selle
palve kaudu küündisin Taevaisani, sest ema selgitas, mida see kõik
tähendab, nii et mina väikse lapsena võiksin sellest aru saada. Sel-
lest päevast praeguseni, mil olen läbinud maailmas oma miljon ki-
lomeetrit meie Isa teiste laste seas, olen ma tundnud end iga päev
ja iga öö, kus ma ka poleks, voodisse minnes või sealt tõustes, oma
Taevase Isa lähedal. Ta ei ole kaugel.”²

„[Imeline õnnistus on] võimalus olla kindel jumalikus juhatuses, uskuda täielikult Jumalasse kui isikusse, kes on meist huvitatud ning kuuleb meie palveid ja vastab nendele.”

Palve oli president Smithi elus viis, kuidas Jumalaga lähedasemaks saada ja Temalt tarvidusel abi paluda. Ühel päeval, kui ta California ranniku ääres Vaikses ookeanis ujus, sai talle osaks järgmine kogemus:

„Mind peeti väga heaks ujujaks ja see spordiala meeldis mulle väga. Tol konkreetsel päeval oli tõus väga kõrge ja kiireloomuline. Lahkudes kaldalt ja ujudes ookeani poole, sukeldusin läbi suurte murdlainete, kui laineharjad minust üle uhtusid. Minu sihiks olid suured lained laineharja taga. Tahtsin seal selili visata ja suurel lainel ulpida.

Kui olin selle huvitava lustliku tegevuse lummuses, murdus üks lainehari veel enne, kui jõudsin end selleks pärast eelmisest lainest läbi sukeldumist valmis seada. Laine haaras mind endasse ja heitis ookeanipõhja. Tundsin, kuidas vastusüva hoovus mind kaugemale veab. Tol hetkel järgnes mitu lainet kiiruga üksteisele ja ma ei jõudnud end valmis seada, kui pidin juba ühest teise sukelduma. Mõistsin, et mu jõud saab kiiresti otsa ja pean kuidagi abi otsima. Ühe tohutu laineharja suunas liikudes nägin läheduses kai alustalasiid ja mõtlesin, et kui üliinimliku pingutusega talade vahele varju jõuaksin, jääksin ma ellu.

Palusin vaikselt, et Taevane Isa annaks mulle jõudu eesmärgini jõuda. Kui mind kaist käsivarre kaugusele uhuti, sirutasin käed välja ja haarasin talade ümbert kinni. Talad olid täis teravaid tumesiniseid nuivähke, ning kui ma käsi ja jalgu turvalisuse leidmiseks ümber tala mässisin, vigastasid need mu rinda, reisi ja sääri. Hoidsin kinni niikaua, kui valu kannatada suutsin, ning ootasin suurt sõbralikku lainet, et end sellesse heita ja kaldapoolsema tala poole sõita. Liikusin jõudu kokku võttes, palve südames, veereva laine abil ühe tala juurest teise juurde.

Aeglaselt, kuid kindlalt ja läbi suurte raskuste jõudsin ma kalda lähedusse, kus vesi oli piisavalt madal, et sain rannale kõndida. Langesin kaitsvale soojale liivale jõudes rampväsinult maha. Olin nii nõrk, kuna oleksin peaaegu uppunud, ja ei suutnud koju minna, enne kui olin mõnda aega puhunud. Soojal ja turvalisel liival lamedes mõtlesin ma äsja üle elatud piinarikkale kogemusele ning mu süda täitus tänust ja alandlikkusest, et Issand oli mul ... ellu jääda aidanud.”³ [Vt 1. soovitus lk 92.]

George Albert Smithi õpetused

Palve võimaldab meil rääkida oma Taevase Isaga, otsekui oleks Ta siinsamas.

Käesoleval pingelisel ja ebakindlal ajal on imeliseks õnnistuseks võimalus olla kindel jumalikus juhatuses, uskuda täielikult Jumalasse kui isikusse, kes on meist huvitatud ning kuuleb meie palveid ja vastab nendele.⁴

Aastaid tagasi ... kuulsin ma [ühest] üheksa-aastasest orvuks jäänud poisist, kes kiiruga haiglasse toimetati, kus uuringute käigus tuvastati, et teda tuli viivitamatult opereerida. Ta oli elanud sõprade juures, kes talle kodu pakkusid. Tema isa ja ema (kui nad veel elus olid) olid õpetanud teda palvetama ja nii soovis ta haiglasse tülles, et Issand teda aitaks.

Arstid olid otsustanud omavahel nõu pidada. Kui poiss operatsiooniruumi veeretati, nägi ta ringi vaadates õdesid ja arste, kes olid tema juhtumi üle nõu pidanud. Ta teadis, et asi on tõsine, ja ütles ühele neist, kui nad teda narkoosiks ette valmistasid: „Doktor, palun palvetage minu eest, enne kui te opereerima hakkate.”

Pealtnäha piinlikkust tundnud arst tõi kuuldavale oma vabanduse ja ütles: „Ma ei saa sinu eest palvetada.” Seejärel pöördus poiss teiste arstide poole, aga tulemus oli sama.

Lõpuks juhtus midagi tähelepanuväärset. Väikemees ütles: „Kui teie ei saa minu eest palvetada, siis oodake palun, kuni ma ise enda eest palvetan.”

Nad võtsid lina ära ja poiss põlvitas operatsioonilauale, langetas pea ja lausus: „Taevane Isa, ma olen kõigest orb. Ma olen hirmus haige. Palun tee mind terveks! Önnista neid mehi, kes mind opereerivad, et nad teeksid seda õigesti. Kui sa mind terveks teed, püüan ma suureks saades hea inimene olla. Aitäh sulle, Taevane Isa, et mind terveks teed!”

Palvetamise lõpetanud, heitis ta pikali. Arstide ja õdede silmis olid pisarad. Seejärel lausus poiss: „Ma olen nüüd valmis.”

Operatsioon sai läbi. Väikemees viidi tema palatisse ja mõni päev hiljem viidi ta haiglast minema, sest ta tervenesis joudsalt.

Mõni päev hiljem läks üks juhtumist kuulnud mees ühe kirurgi kabinetti ja ütles: „Rääkige mulle sellest operatsioonist – selle väikese poisi operatsioonist, mille te mõni päev tagasi läbi viisite.”

„Olen opereerinud palju väikeseid poisse,” ütles kirurg.

Mees lisas: „See väike poiss tahtis, et keegi tema eest palvetaks.”

Arst vastas tõsisel ilmel: „Oli üks selline juhtum, aga ma ei tea muud, kui et see on liiga püha, et sellest rääkida.”

Mees sõnas: „Doktor, kui te sellest mulle räägite, suhtun ma sellesse austusega. Tahaksin kuulda, mis juhtus.”

Arst jutustas seejärel loo, umbes nagu mina olen seda siin rääkinud, ja lisas: „Olen opereerinud sadu inimesi, mehi ja naisi, kelle arvates oli neil usku terveks saada, kuid ma pole iial tundnud sellist Jumala kohalolekut nagu siis, kui ma selle väikese poisi kohale kummardusin. See poiss avas taevaluugid ja rääkis oma Taevase Isaga, justkui räägiks ta temaga silmast silma. Tahan öelda, et see kogemus, kui seisin ja kuulsin seda väikest poissi rääkimas oma Taavaisaga, otsekui ta oleks sealsamas, on teinud minust parema inimese.”⁵ [Vt 2. soovitus lk 93.]

Elagem nõnda, et igal öhtul, kui me palvetamiseks põlvili laskume, ja igal hommikul, kui me Issanda ees tänuga pea langetame, oleks meis vägi avada taevad, nii et Jumal kuuleks meie palveid ja vastaks nendele, et võiksime teada, et Ta on meist heal arvamusel.⁶

Kui elame oma Taevase Isa lähedal, antakse meile inspiratsiooni kaudu teada, mille nimel palvetada.

Mu isa oleks noore mehena Provo jões [äärepealt] oma elu kaotanud. ... Tema isa, kes oli Salt Lake Citys, tundis mõjutust minna palvetamiseks eraldatud tuppa. Ta ... laskus põlvili ... ja ütles: „Taevane Isa, mul on tunne, et mu perega on Provos midagi tõsiselt viltu. Sa tead, et ma ei saa nendega seal olla ja pean siin olema. Taevane Isa, palun hoia ja kaitse neid. ...”

Kellaajaliselt umbes sel ajal, kui ta palvetas, oli mu isa jökke kukkunud. Oli üleujutuste aeg. Kanjonist sadas alla palke ja kive ning ta oli täiesti abitu. Lähedalolijad nägid tema täbarat olukorda, kuid ei ulatunud temani. Vesi oli nii käredavooluline, et keegi poleks

seal ellu jäänud. Nad olid hirmust paigale naelutatud. Isa tegi kõik, mis suutis, et pead vee peal hoida. Vetevool aga heitis teda üles ja alla ning lajatas vastu kive ja palke. Äkitselt tõstis üks laine ta keha veepinnale ja heitis kaldale. See oli otsene vastus ... palvele.⁷

Me peaksime palvetama omaette. Peaksime elama Taevasele Isale nii lähedal, et teame tema ees pead langetades, et see, mida palume, teeb talle heameelt, ja kui seda ei anta meile nii, nagu oleme palunud, võime teada, et meile saab osaks õnnistus, millele meil on õigus, ja see on alles üks tõeline õnnistus.⁸ [Vt 3. soovitus lk 93.]

**Palvel on vägev mõju meie isiklikus elus,
meie kodudes ja kogukondades.**

Issand ... on selgitanud meile, kuidas palve kaudu õnnistusi saada. Paljud inimesed maailmas ei mõista, mis kasu on palvest. Palve on vägi. Vaid võrdlemisi vähesed näivad selle mõju mõistvat. ...

... Kui paljud sellest Kirikust ei tea, et neil on õigus, isegi täielik õigus oma Taevaisa poole palvetada ning paluda tal võtta neilt nende vaevad ning juhatada neid rahulolu ja õnneni?⁹

Oleks imelik, kui kedagi Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetest peaks õhutama palvetama, kuid ometi ei palveta mõned inimesed omaette või ei tee perepalveid. Aga kui me ei palveta, jääme ilma palvega kaasnevast kaitsest.¹⁰ [Vt 4. soovitus lk 93.]

Tahaksin rõhutada järgmist: ma loodan, et viimse aja pühad ei jäta tegemata oma palveid, oma isiklikke palveid ja oma perepalveid. Lapsed, kes kasvavad kodus, kus perepalveid ja isiklikke palveid ei tehta, on paljust ilma jäänud, ja ma kardan, et keset maailmas valitsevat segadust, keset signat-saginat jäävad kodud sageli palveta ja Issanda õnnistusteta. Need kodud ei saa jääda õnnelikuks. Me elame ajal, mil vajame oma Taevast Isa sama palju, kui Teda on üldse kunagi vajatud.¹¹

Ärge lükake eemale Jumala väge. Olgu teie kodus tunda palve ja tänulikkuse mõju, ning laske oma tänul jõuda temani, kes on meie looja ja kõige hea andja.¹²

Olgu meie kodu palve ja tänulikkuse asupaik. ... Palvetagem nende tähtsate meeste ja naiste eest maailmas, kes vajavad Issandat, kuid ei mõista, et ta on neist huvitatud. Palvetage ... oma valitsejate

„Peaksime elama Taevasele Isale nii lähedal, et teame tema ees pead langetades, et see, mida palume, teeb talle heameelt.”

ja oma linnapeade eest, inimeste eest, kes on oma kogukonnas mõjuvõimsad poliitikategelased, et nad teeksid seda, mis meile kõigile parem oleks, ning teeksid meid õnnelikumaks ja heameelt meie Taevasele Isale. See on meie eelisõigus. Ma ütlen teile, et palve väge ei saa mõõta.¹³

Perepalve toob perekonda üksmeele.

[Pereliikmetena] ei näe me asju alati ühtemoodi. Mehed ei mõtle alati nagu nende naised ja vastupidi, aga kui te palvetate üheskoos ja teie tõeliseks sooviks on üksmeel, võin ma öelda, et te jõuate kõigis tähtsates küsimustes kokkuleppele.

Märkasin ... ühel teadetetahvilil silti: „Pere, kes palvetab üheskoos, jääb kokku!” Ma ei tea, kes selle sinna pani, kuid tahan öelda, et kui te korraks selle üle mõtlete, teate, et see on tõsi. Ma manitsen teid palvetama üheskoos Issanda poole ja ma ei mõtle selle all

„Kaitske oma perekondi igal võimalikul viisil. Liitke nad ühte palves.”

pelgalt palvete ütlemist, ma ei mõtle ... millegi korrutamist, vaid avage abikaasade ja isadena oma hinged kodus Issandale ning laske oma naistel ja lastel teiega liituda. Laske neil palvest osa võtta. Kui te seejärel koju lähete, on seal tunda selle mõju.¹⁴

Ma palun ühena nende seast, keda Issand on palunud õpetama, et te oma kodud korda seaksite. Ärge pidage liiga paljusid asju iseenesestmõistetavaks. Ärge langege maailma narruste ja nõrkuste küüsi. Kaitske oma perekondi igal võimalikul viisil. Liitke nad ühte palves. ... Palve on tohutu vägi, mis hoiab meid igavese elu teerajal ja juhatab meid selestilisse kuningriiki!¹⁵ [Vt 5. soovitus lk 93.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Pange tähele osas „George Albert Smithi elust” (lk 85–87), kuidas president Smithi varajased kogemused seoses palvega

teda elu jooksul mõjutasid. Kuidas oleks tõhus palve väe kohta lastele õpetada?

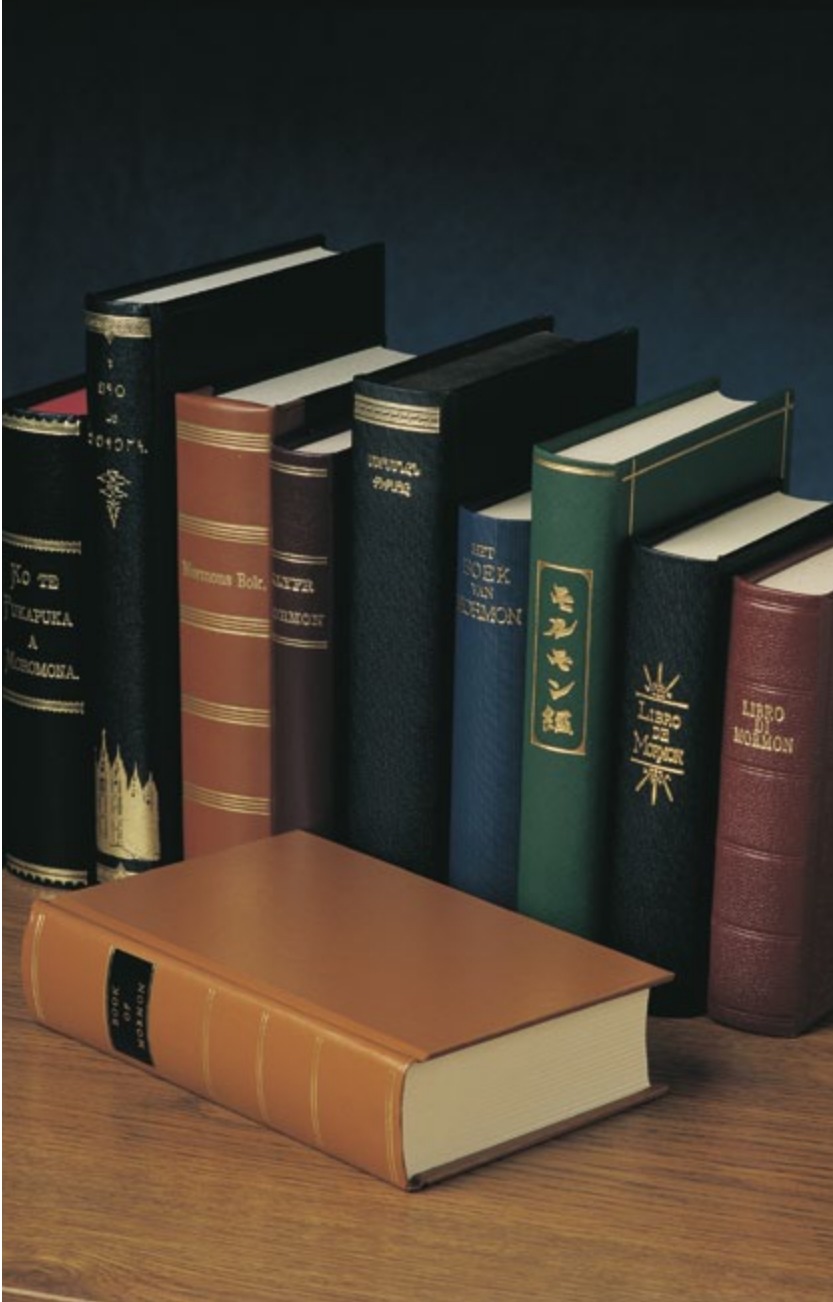
2. Vaadake üle lugu üheksa-aastasest poisist (lk 88–89). Miks meie palved ei jäta vahel sellist tunnet, nagu suhtleksime Taevasse Isaga silmast silma? Mõtisklege, mida te saaksite teha, et isiklikes palvetes rohkem Tema kohalolekut tunda?
3. Mõtiskledes president Smithi õpetuste üle lk-del 89–90, mõelge ajale, mil tundsite õhutust palves midagi paluda. Mida ütleksite kellelegi, kellel on tunne, et tema palvetele pole vastatud?
4. Mõtisklege president Smithi avalduse üle: „Kui me ei palveta, jääme ilma palvega kaasnevast kaitsest” (lk 90). Kuidas olete tundnud palve väge ja kaitset? Tunnistage palve väest neile, kelle kodu- või külastusõpetajad te olete.
5. President Smith õpetas, et palve „hoiab meid igavese elu tee-rajal” (lk 92). Miks see nii on? Mida saavad pered teha, et järjekindlalt üheskoos palvetada? Mõtisklege, mida teha, et isiklikul palvel oleks teie elus tähtsam osa.

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 6:7–13; 7:7–11; 2Ne 4:35; Al 34:18–27; 37:37; 3Ne 18:20–21; ÕL 88:63–64

Abiks õpetamisel: „Õpilane tuleb tööle panna. Kui kogu tähelepanu on õpetajal ja temast saab lavatäht, kui ainult tema räägib ja võtab üleüldse kogu tegevuse enda kanda, võib peaaegu kindel olla, et ta segab vahele tunnis osalejate õppimisele” (Asahel D. Woodruff. Teaching, No Greater Call, lk 61).

Viited

1. „Testimony of Elder George Albert Smith.” – Liahona: The Elders’ Journal, 2. veeb 1915, lk 501.
2. Conference Report, okt 1946, lk 150–151.
3. How My Life Was Preserved. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, laegas 121, album 1, lk 45–46.
4. Conference Report, apr 1931, lk 31.
5. A Story of Two Boys. – Improvement Era, juuni 1949, lk 365.
6. Conference Report, apr 1942, lk 17.
7. Pres. Smith’s Leadership Address. – Deseret News, 16. veeb 1946, Kiriku leheküljed, lk 1.
8. Conference Report, okt 1934, lk 51.
9. Saints Blessed. – Deseret News, 12. nov 1932, Kiriku leheküljed, lk 5.
10. Conference Report, apr 1941, lk 25.
11. Preesterluse koosolek, 4. okt 1947, Kiriku Ajalooraamatukogu, Salt Lake City.
12. Pres. Smith’s Leadership Address. – Deseret News, 16. veeb 1946, Kiriku leheküljed, lk 6.
13. Conference Report, apr 1948, lk 163–164.
14. Conference Report, apr 1949, lk 190.
15. Conference Report, apr 1933, lk 72.

„[Pühakirjades] on see, mida teie ja minu Isa on pidanud piisavalt tähtsaks, et alles hoida, inimestele anda ja paljudes maailma keeltes kättesaadavaks teha.”

Pühakirjad – maailma hinnalisim raamatukogu

Jumal on andnud meile pühakirjad, et aidata meil ja meie peredel valmistuda igaveseks eluks.

George Albert Smithi elust

President Smithile meenus vanas eas üks kogemus nooruspõlvest, mil üks pühakirjakoht talle pikaajalist mõju avaldas: „Kui olin umbes neljateistkümneaastane, lugesin meie pühapäevakooli tunnis Mormoni Raamatust Alma neljakümnendat peatükki. See jättis mulle sügava mulje, mis on olnud abiks, kui surm on armsad inimesed minult ära võtnud. ... See on üks selline koht pühakirjades, kus öeldakse meile, kuhu meie vaimud lähevad, kui nad sellest kehast lahkuvad [vt s 11–14], ja sellest ajast peale olen ma tahtnud minna sinna kohta, mida kutsutakse paradiisiks.”¹ [Vt 1. soovitus lk 100.]

President Smith lootis, et igaüks saab pühakirju lugedes ise tähendusrikaste kogemuste osaliseks. Avalikke jutlusi pidades ja teistega suheldes julgustas ta kõiki uurima pühakirju, et tugevdada oma tunnistust evangeeliumist. Kord rongiga sõites hakkas ta rääkima mehega, kes kasvas üles viimse aja pühade peres, kuid Kiriku tegemistest enam osa ei võtnud. „Meie jutuajamise käigus,” ütles ta hiljem, „rääkisin ma talle Jeesuse Kristuse evangeeliumist. ... Ja kui me vestlesime evangeeliumi õpetustest, ütles ta, et need pakuvad talle huvi. Me rääkisime üpris kaua ja kui lõpetasime, siis see hea mees, ma usun, et ta oli hea mees, ütles mulle: „Annaksin kogu oma vara, et olla sama kindel nagu teie. ...”

Ma vastasin: „Mu vend, sa ei pea kogu oma varast loobuma, et sama kindel olla. Pead vaid palvemeelselt pühakirju uurima. Mine sinna, kus neid sulle selgitatakse. Otsi tõde ja see hakkab sind

paeluma, ning ... sa võid teada, nii nagu mina tean, et Jumal elab, et Jeesus on Kristus, et Joseph Smith on Elava Jumala prohvet.””²

George Albert Smithi õpetused

Pühakirjatõed on palju hinnalisemad kui inimfilosoofiad.

Piibel, Mormoni Raamat, Õpetus ja Lepingud ning Kallihinnaline Pärl ei sisalda ainuüksi inimeste, vaid Jumala tarkust. Kuigi nad ei leia teed paljude inimeste koju, sisaldavad nad Issanda sõna. Mis tähtsust sel on, kui mõistame Homerost, Shakespeare'i ja Miltonit, ning ma võiksin seda loetelu veelgi täiendada mitme maailmakuulsa kirjaniku nimega, kuid pühakirju lugemata jääme ilma maailmakirjanduse paremikust.

Mu vennad ja õed, kogu tõde, mis on ... meie päästmiseks vajalik, on nende raamatute kaante vahel, mis ma olen teile juba üles loetlenud. Meil ei pruugi olla kahe-kolme tuhande köitelist raamatukogu, kuid me võime saada endale väikese tasu eest hindamatu raamatukogu, mille eest on makstud parima verrega, mis eales siin maailmas olnud on.³

Mulle ei tee muret, kas teie kodus on samad raamatud, mis maailma suurtes raamatukogudes, eeldusel, et teil on olemas need raamatud. Mõelge miljonitele köidetele, mis on Washingtonis Kongressi raamatukogus, Briti raamatukogus ja teiste riikide raamatukogudes, miljonid köited – ja ometi kõik, mis Jumal on ilmutanud ja avaldanud inimestele, mis on vajalik selleks, et valmistada nad ette kohaks selestilises kuningriigis, on nende pühade raamatute kaante vahel. Kui paljud meist teavad, mis neis kirjas on? Käin sageli kodudes, kus näen kõiki viimaseid ajakirjanumbreid. Leian riiulitelt raamatuid, mida reklaamitakse menukitena. Kui peaksite need kõik minema viskama ja vaid pühakirjad alles jätma, ei jääks te ilma sellest, mille Issand on lasknud kirja panna ja teinud meile meie kõigi rõõmuks kättesaadavaks. Seega, vennad ja õed, ärgem unustagem oma muude õnnistuste seas, et Issand on teinud meile võimalikuks pühakirjad endale saada, neist rõõmu tunda ja aru saada, ning saada osa tema sõnast, mida läbi ajastute tema laste päästmiseks edastatud on.⁴

Kui loen pühakirju, ... imetlen ma Issanda headust, et ta tahab õnnistada neid, kes tema õpetused omaks võtavad, sest nendest pühadest ülestähendustest leiame rohkem trööst kui kõigi ajastute filosoofiaist, mis inimesed omast tarkusest on välja mõelnud.⁵

Me räägime inimfilosoofiatest ja hoiame neid hinnas, aga kui need satuvad vastuollu meie Taevase Isa õpetustega pühakirjades, kaotavad need väärtuse. Nende kaudu ei jõua keegi kunagi igavese õnneni ega leia kohta meie Taevase Isa kuningriigis.⁶

Mul on vahel tunne, et me ei hinda Piiblit ja selles sisalduvat ning teisi pühakirju, Mormoni Raamatut, Õpetust ja Lepinguid ning Kallihinnalist Pärlit, millele on viidatud ... kui meie Taevase Isa kirjadele. Neid võibki nendeks pidada, on need ju tema nõuanded ja soovitused kõikidele inimestele, ja need on antud neile, et nad võiksid teada, kuidas oma võimalusi ära kasutada, et nende elu poleks asjatult raisatud.⁷ [Vt 2. soovitus lk 101.]

Issand andis meile pühakirjad, et aidata meil saada jagu katsumustest ja valmistuda ülenduseks.

Käes on aeg end tõestada, end proovile panna. Käes on aeg, mil inimesed lähevad rammetumaks kartuse pärast, mil rahvahulgad maailmas endalt küsivad, millega küll kõik lõpeb. Mõned inspireeritud inimesed teavad, millega kõik lõpeb. Issand on öelnud meile, mis juhtub, [pühakirjades], selles imelises raamatukogus, mida ma oma käes hoian. Ta on andnud meile vajalikku informatsiooni, et oma elu kohandada ja end ette valmistada, et mis ka ei juhtuks, oleme ikka Issanda poolel.⁸

Lubage mul lugeda, mida ütleb Issand viimse aja kohta Õpetuse ja Lepingute esimeses osas: ...

„Mispärast, mina, Issand, teades seda häda, mis peab tulema maa elanikele, kutsusin oma teenija Joseph Smith noorema ning rääkisin temale taevast ja andsin talle käsud. ...

Uurige neid käske, sest need on õiged ja usaldusväärsed, ning need ettekuulutused ja lubadused, mis neis on, lähevad kõik täide.

Mida mina, Issand, olen rääkinud, seda ma olen rääkinud, ja ma ei otsi õigustusi; ja ehkki taevad ja maa kaovad, ei kao minu sõna,

vaid kõik läheb täide, olgu minu enda hääle või minu teenijate häälega, see on sama.

Sest vaata, ja ennäe, Issand on Jumal ja Vaim annab tunnistust, ja tunnistus on tõene ning tõde püsib igavesest ajast igavesti. Aamen.” [ÕL 1:17, 37–39.]

See eessõna väärrib tõsimeelset tähelepanu. See on meie kõigi Isa manitsus. See on armastav nõuanne hellalt vanemalt, kes teab, mida meil vaja on, nii nagu ta ütles äsja loetud peatükis, et ta andis need käsud, teades seda, mis peab tulema maa elanikele.⁹

Vahel unustame, et rääkijaks on Issand, ega tee endale Tema ettekirjutusi selgeks. ...

Selle tõenduseks võiks tsiteerida tosinaid pühakirjasalme, et meie Taevane Isa on oma halastuses ja lahkuses rääkinud inimestega läbi ajastute, öeldes neile nii seda, mis juhtub, kui ka paludes, et nad pöördusid eksiteelt, et nad ei häviks. ...

Taevane Isa on rääkinud meile oma ustavate teenijate kaudu tähtsatest asjadest, mis peaksid aset leidma, ja me saame lugeda neist Tema pühakirjades. Kui soovime tõepoolest Tema selestilises kuningriigis päästetud ja ülendatud saada, on Ta öelnud meile, mida selleks teha.¹⁰

[Pühakirjad on] parim raamatukogu maailmas. Millest see raamatukogu koosneb? Seal on see, mida teie ja minu Isa on pidanud piisavalt tähtsaks, et alles hoida, inimestele anda ja paljudes maailma keeltes kättesaadavaks teha. Need pühakirjad on kõik tähtsad ja viimse aja pühad peaksid neid mõistma. Ma ei palu teil kätt tõsta, et teha kindlaks, kui paljud siia kogunenutest on üldse neid raamatuid lugenud, vaid soovin pöörata teie tähelepanu tõsiasjale, et need on hinnaline tõde ja sisaldavad Issanda ilmutatud sõna, mis on trükitud ja avaldatud maailmale, et valmistada tema lapsi ette kohaks selestilises kuningriigis. Seepärast ütlengi, et need on nii hinnalised. ... Kui tänulikud me peaksime olema, et elame käesoleval ajal ja ajastul, mil saame lugeda nõu ja soovitusi ning saada selgitust asjadest, mis muidu võiksid jääda meile segaseks ja selgusetuks.¹¹ [Vt 3. soovitus lk 101.]

Me sütitame oma peredes usku, kui loeme pühakirju koos nendega.

Ma tahaksin, et te küsiksite endilt, kui paljud teist on aeg-ajalt midagi nendest raamatutest oma perele lugenud, kutsunud nad kokku, et õpetada neile, mida nad peavad teadma. Kardan, et paljud meist peavad vastama, et meil on olnud liiga kiire.¹²

Oleme juba kuulnud paljudest õnnistustest, mis Issand on andnud meile pühades ülestähendustes, mida on hoitud meie ajani ja kus on kirjas kõikiteadva Isa nõuanded ja soovitused. Tundub imelik, et nende pühade ülestähenduste sisu jääb nii paljudele meie inimestele võõraks, isegi kõigi neile antud võimaluste juures.¹³

Kas oleme Isa arvates koju minnes süüta, kui pole õpetanud oma lastele pühade ülestähenduste tähtsust? Ma arvan, et ei ole. ... Kas te arvate, et pärast seda, kui Issand on ... pannud meie käeulatusse pühades ülestähendustes sisalduvad oivalised õpetused, peab ta meid tänulikeks, kui me ei õpeta neid oma perele ega selgita neid neile, kellega me kokku puutume?

Vennad ja õed, tahaksin rõhutada veelkord Õpetaja õpetust: „uuri[ge] pühi kirju”. Lugege neid palvemeelselt ja ustavalt, õpetage neid oma kodus, kutsuge oma pere enda ümber ja sütitage neis usku elavasse Jumalasse, lugedes seda, mida on ilmutatud. Need on kõige hinnalisemad kõikidest raamatukogudest kogu maailmas.¹⁴

Hoidke seda raamatukogu nähtaval kohal, kust teie ja teie lapsed selle üles leiaksid, ning tundke seejärel piisavalt huvi nende poiste ja tüdrukute igavese päästmise vastu, kes teie kodus on, et leiaksite viise ja vahendeid, kuidas neis nende raamatute vastu huvi äratada, et nad teaksid, kui hinnalised nad on nende Taevase Isa silmis.¹⁵

Mulle meeldis lapsena väga, kui ema ja isa kamina ääres istusid ja Piiblit lugesid, kui meie, lapsed, põrandal istusime. ...

Tahan teile öelda, mu vennad ja õed, et meie puhul on ikka veel jõus Jeesuse Kristuse nõuanne, milles ta ütles: „Te uurite pühi kirju, sest te arvate enestel olevat igavese elu, ja need on, mis tunnistavad minust.” [Jh 5:39] Ärge jätke vana perepiiblit unarusse, ärge pange seda riulile, et see seal ununeks. Uurige välja, mis seal kirjas on, kui te veel ei tea, ja kui olete seda varem lugenud, lugege

„Kutsuge oma pere enda ümber ja sütitage neis usku elavasse Jumalasse, lugedes seda, mida on ilmutatud.”

seda taas sageli oma lastele ja lastelastele. Ärge lugege neile ainult Piiblit, vaid ka teisi pühakirjaraamatuid, mis Issand on andnud meile ülenduseks, trööstiks ja õnnistuseks.¹⁶

Ma manitsen teid, Iisrael, pühakirju uurima; lugege neid oma kodus, õpetage oma perele, mida Issand on öelnud. Veetkem vähem aega tähtsusetu ja sageli kahjuliku kaasaja kirjanduse seltsis ning mingem tõe allikale ja lugegem Issanda sõna.¹⁷ [Vt 4. soovitus lk 101.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugedes lk-l 95 esimest lõiku, mõelge ajale, mil mõni pühakirjasalm on teid sarnaselt inspireerinud. Kuidas te saite teada,

et pühakirjad on tõsi? Millised on teie hiljutised pühakirjadega seotud kogemused, mis on seda tunnistust tugevdanud?

2. Lugege lk-l 96 algavat osa ja mõtisklege, millisel kohal on pühakirjad teie enda raamatukogus (muu hulgas, mida loete, vaatate või kuulate). Mida saate teha, et pühakirjad oleksid teie kodus ja elus tähtsamal kohal?
3. Sirvige lk-l 97 algavat osa. Kuidas on pühakirjad aidanud teil seista silmitsi kriisidega viimsetel aegadel? Mõtisklege, kuidas kasutada pühakirju, et aidata mõnda tuttavat, kes on silmitsi raske katsumusega.
4. Mõtisklege president Smithi nõuande üle peredele lk-del 99–100. Millised õnnistused saavad osaks peredele, kes üheskoos pühakirju uurivad? Kuidas edukalt oma lastes (või lastelastes) pühakirjade vastu huvi äratada? Mõtisklege palvemeelselt, mida saate teha, et perega usinamalt pühakirju uurida.

Samateemalised pühakirjakohad: 5Ms 6:6–7; Jos 1:8; Rm 15:4; 2Tm 3:15–17; 2Ne 4:15; Hl 3:29–30; ÕL 33:16

Abiks õpetamisel: „Teie õpilased tunnevad end arutelus kindlalt, kui vastate igale siirale märkusele positiivselt. Näiteks võite te öelda: „Aitäh vastuse eest! See oli väga sügavamõtteline”, „See on hea näide” või „Aitäh kõige eest, mida te täna ütlesite.”” (Teaching, No Greater Call, lk 64).

Viited

1. Conference Report, apr 1949, lk 83–84.
2. Conference Report, okt 1948, lk 165–166.
3. Conference Report, okt 1917, lk 43.
4. Conference Report, okt 1948, lk 164–165.
5. Conference Report, okt 1931, lk 120.
6. Conference Report, apr 1946, lk 125.
7. Conference Report, okt 1923, lk 70.
8. Conference Report, apr 1942, lk 14.
9. Conference Report, okt 1917, lk 42–43.
10. Conference Report, okt 1940, lk 107–109.
11. Conference Report, okt 1948, lk 164.
12. Conference Report, okt 1950, lk 179.
13. Conference Report, apr 1929, lk 30.
14. Conference Report, okt 1917, lk 43–44.
15. Conference Report, okt 1948, lk 165.
16. Pres. Smith's Leadership Address. – Deseret News, 16. veebr 1946, Kiriku leheküljed, lk 6.
17. Conference Report, okt 1917, lk 41.

George Albert Smith ja tema naine Lucy. President Smith õpetas lennukis saadud kogemuse alusel ilmutuse tähtsusest.

Jumala ilmutus oma lastele

*Meie Taevane Isa juhatab
meist igäüht ja Kirikut tervikuna
Püha Vaimu kaudu.*

George Albert Smithi elust

Õpetamaks ilmutuse tähtsusest Kiriku juhtimisel, rääkis George Albert Smith oma kogemusest lennureisil Californiast Los Angelesest Utah'sse Salt Lake Citysse:

„Utah' osariigis Milfordi lähedal lendasime äkitselt kõige tihedamasse uttu, mida ma eales näinud olen. Püüdsin lennukiaknast välja vaadata, kuid ei suutnud läbi udu midagi näha. Väljaspool lennukit ei näinud kusagil kõige vähematki.

Teadsin, et lähenesime mägedele umbes viis kilomeetrit minutis ja et me pidime neist üle lendama, et Soolajärve orgu jõuda. Olin mures ja mõtlesin isekeskis: „Kuidas oskab piloot teed leida, kui ta midagi ei näe?” Tal oli kompass, aga lennuk võis oma suunast kõrvale kalduda. Tal olid seadeldised, mis näitasid kõrgust merepinnast, kuid ta ei saanud kuidagi teada, kui kaugel me oleme maapinnast. Mõtlesin, et ehk lendab ta piisavalt kõrgel, et meid Soolajärve orust lahutavatest mägedest üle saada, ja püüab leida maandumisvälja märgutule abil, kui piisavalt lähedale jõuame, kuid tundsin külmavärinaid, kui mõtlesin, et meil on oht ära eksida ja lennujaama tulesid mitte märgata.

Läksin ärevuses piloodi ja kaaspiloodi juurde, et näha, kuidas nad teavad, kuhu me läheme. Ma ei teinud vahet, kas oleme kolmekümne, kolmesaja või kolme tuhande meetri kõrgusel maapinnast, ega teadnud, kuidas nemad võisid muidu kui vaid ligikaudu vahet teha. Märkasin piloodi kõrva juures väikest seadeldist nagu

telefonioperaatoritel, kui nad kõnesid vastu võtavad. Küsisin kaas-piloodilt, kuidas nad vahet teevad, kas lendame õiges suunas, või teavad, et oleme kursist kõrvale kaldunud. Ta vastas: „Kui me ei näe, juhhib meid juhtkiir.”

„Mis see veel on?” küsisin ma. Ta selgitas, et juhtkiir on nagu elektriline maantee kahe punkti vahel ning meie puhul olid nendeks punktideks Milford ja Salt Lake City. Ta ütles, et seadeldis piloodi kõrva juures töötab nii, et kui lennuk on juhtkiirel, võib kuulda pidevat madalat nurrumist. Kuid kui lennuk kaldub paremale või vasakule, siis heli muutub ja piloot kuuleb hoiatuseks otsekui telegraafi klahvide klõbinat. Naastes juhtkiirele või maanteele – turvalisele teerajale –, klõbin lakkab ja nurrumine jätkub. Nii kaua, kui me juhtkiirel sõidame, jõuame turvaliselt sihtkohta.

Naasesin oma istekohale suure kergendustundega, et hoolimata udust ja pimedusest, mis meid endasse haarasid, ning kuigi me ei näinud ega tundnud oma asukohta, sai piloot pidevalt informatsiooni, et oleme maanteel, ja ta teadis, et saabume peagi oma sihtkohta. Mõned minutid hiljem tundsin, kuidas lennuk laskuma hakkas. Olime mäetippudest üle lennanud ja lähenesime lennujaamale. Kui olime maapinna lähedal, võisime näha lennuvälja võimsaid tulesid, mis näitasid, kus maanduda. Lennuk puudutas oma hinnalise lastiga hellalt maapinda nagu merikajakas, kes laskub veepinnale, peatus aeglaselt ja me astusime sellelt maapinnale rõõmsatena, et saame taas kodus olla. ...

Olen mõelnud palju sellele lennukis saadud õppetunnile ja kohaldanud seda Viimse Aja Pühade Jeeseuse Kristuse Kirikule. ...

Issand juhatab meid nõuga, mis on kirjas pühakirjades, ja Ta on pannud seda Kirikut juhtima ühe oma poegadest, kes on valitud, ametisse pühitsetud ja presidendiks asetatud. Tema on meie piloot ja teda juhitakse häälega, mis võimaldab tal juhtida meid just sinna, kuhu me minema peaksime. Kui oleme targad, ei lase me oma otsustel temaga vastuollu minna, vaid austame teda meeeldi tema ametikohal, niikaua kui Issand teda toetab.”

President Smith õpetas meile lennukis kogetu alusel ka seda, et kui oleme väärilised, võib igaüks meist saada oma elus juhatust ilmutusest:

„Kui me teame, kuidas elada, ja elame selle teadmise järgi, on meil õigus vaikselt tasasele häälele, mis pöörab meie tähelepanu ohule ja ütleb, see siin on turvaline teerada, kõndige sellel. ... Kui oleme käitunud valesti, sosistab häälele: „pööra ümber, sa oled teinud vea, sa oled eiranud oma Taevase Isa nõuannet.” Pöörduge eksiteelt, kui teil on veel aega, sest kui lähete õigest teest liiga kaugele, ei kuule te häält ja võite lootusetult ära eksida. ...

Minu nõu teile on selline: tuleb saada Jumala Vaim ja seda endaga hoida, ning ainus viis, kuidas seda enda juures hoida, on elada tema käske pidades tema lähedal. ... Kuulake vaikset tasast häält, mis juhatab teid alati, kui olete igavese õnne rajal selle väärilised.”¹ [Vt 1. soovitus lk 110.]

George Albert Smithi õpetused

Jumal ilmutab end oma lastele käesoleval ajal just nagu läinud ajastutel.

Milline eriline võimalus on elada maailmas ajal, mil teame, et Jumal elab, mil teame, et Jeesus Kristus on maailma Päästja ja meie Lunastaja, ja mil teame, et Issand jätkab enda ilmsikstegemist oma lastele, kes on tema õnnistuste saamiseks ette valmistunud! Seisan täna hommikuse [üldkonverentsi istungi ajal] silmitsi suure koolajaskonnaga, kellest enamik tunneb rõõmu Kõigeväelise inspiratsioonist, ja kui nad palvetavad, palvetavad nad oma Taevaisa poole teadmise ja nende palvetele vastatakse õnnistustega nende peade peale. ... Me teame, et taevast on Jumal, et ta on meie Isa, et ta tunneb huvi meie käekäigu vastu ja on tundnud seda maailma algusest saadik, kui tema esimesed lapsed maa peale pandi.²

Vahe selle suurepärase Kiriku ja kõigi teiste kirikute vahel on olnud algusest peale see, et meie usume jumalikkusse. Me usume, et meie Isa räägib inimesega tänapäeval, nagu ta on seda teinud Aadama ajast peale. Me usume ja teame – mis on midagi enamat kui pelk arvamus –, et Isa on asunud oma käega siin maailmas inimlapsi päästma.³

Meid ei peeta omapärasteks ainuüksi seetõttu, et usume nendesse raamatutesse [Mormoni Raamat, Õpetus ja Lepingud, Kallihinnaline

Pärl], vaid ka seetõttu, et usume veendunult, et meie Taevaisa on rääkinud tänasel päeval ja ajastul. Me lausa teame, et taevaga suheldakse. Me usume, et Jehooval on meie vastu samad tunded ja meie üle sama mõju, mis tal olid seoses oma lastega, kes elasid maailmas läinud aegadel.

Läbi aegade on uskmatud pidanud Jeesuse Kristuse Kiriku liikmeid maailmas omapäraseks. Kui Issand on rääkinud oma teenijate kaudu, on olnud eri ajaperioodidel maa peal palju inimesi, kes on öelnud: „Ma ei usu ilmutusse.” Käesolev aeg pole sellele reeglile mingi erand. Tuhanded, jah, miljonid meie Isa lapsed, kes elavad maa peal, üksnes kordavad läinud ajalugu, eitades, et Jumal on ilmutanud taas oma tahet inimlastele, ja öeldes, et neil pole vaja rohkem ilmutusi.⁴

Me ei usu, et taevad meie pea kohal on kinni pitseeritud, vaid et seesama Isa, kes armastas ja pidas kalliks Iisraeli lapsi, armastab ja peab kalliks meidki. Me usume, et vajame oma Taevaselt Isalt elus hakkamasaamiseks sama palju abi kui nemadki. Me teame, et tänasel päeval ja ajal, mil me elame, on pitsier murtud ja Jumal on taas taevastest rääkinud.⁵ [Vt 2. soovitus lk 110.]

Issand juhatab oma rahvast Kiriku presidentidele antud ilmutuse kaudu.

Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik asutati seetõttu, et meie Taevane Isa seda käskis. See Kirik ehitati ilmutuse kaljule ja ilmutusega on seda ka juhitud.⁶

Käesoleval ajal on ainulaadne kuuluda kirikusse, kus liikmed usuvad, et Issand räägib nende juhtide kaudu. Kui Kiriku president meid õpetab, usume, et ta ütleb meile, mida Issand meilt ootab. Meie jaoks on see midagi enam kui inimese nõuanne. Me usume seda ja see paneb meid endasse süüvima ning me soovime veelgi enam olla sellised, nagu Jumal meilt ootab.⁷

Meil on olnud Kirikus eksinud hingi, kes teadmatuses astusid vastu [Kiriku presidenti] nõuandele, tunnetamata tõsiasja, et nad on Issanda vastu. Nad on langenud kurbusehämarusse, ja kui nad meelt ei paranda, ei leia nad kohta selestilises kuningriigis.

Pidagem meeles, et selle Kiriku president on ametlikult määratud Kiriku piloodiks, et esindada siin surelikkuses taeva ja maa Õpetajat.⁸

Kui inimesed, kes tahavad üht- või teistpidi edukad olla, on tulnud vahel mõne inimese või inimeste juurde ja öelnud: „Ma nägin und, et see on see, mida Issand meilt ootab”, siis te võite teada, et nad ei ole Issanda poolel. Jumala unenäod, nägemused ja ilmutused inimlastele on tulnud alati tema korrapäraselt ametisse asetatud teenija kaudu. Te võite näha und ja ilmutusi iseenda heaks või iseenda hüvanguks, kuid te ei saa neid Kiriku jaoks. ... Me ei tohi end petta lasta.⁹

Mu hing on tänulik teadmise eest, et kui jääme Kiriku liikmeteks, on meil piloot, kes tunneb teed, ja kui järgime tema juhatust, ... ei saa meile osaks vaimsed katastroofid, mis saavad osaks maailmale, vaid me käime mööda maad ja teeme head, õnnistame inimkonda ning tunneme rõõmu nende juuresolekust, keda me armastame.¹⁰ [Vt 3. soovitus lk 110.]

Kui kuuletume käskudele, on igäühel meist õigus Püha Vaimu inspiratsioonile.

Vennad ja õed, ma usun teisse. ... Teil on õigus samadele teadmistele, mis on temal, kes on selle Kiriku eesotsas. Teil on õigus samale inspiratsioonile, mida saavad need, keda Jumal on lasknud pühitseda oma juhtideks. Teil on õigus Vaimu inspiratsioonile ja teadmisele, et Ta on teie Isa, ja kui ma ütlen „teie”, räägin ma kõigist nendest, kes on kuuletunud meie Isa käskudele ja saanud tunda Issanda Vaimu meeldivat mõju Kristuse Kirikus. ... Igäühel meist on õigus Issanda inspiratsioonile vastavalt sellele, kui jumalakartlik on meie elu.¹¹

Kuhu iganes te lähete, ei leia te eest teist kokkutulnud rühma, kus igäühel on usku Jumalasse. Ja kui peaksime küsima, kui paljudel teist on tunnistus, mitte pelk teiste sõnadel põhinev tõekspidamine, vaid kui paljud teist on veendunud, et see on Jumala töö, et Jeesus on Kristus, et meie elu on igavene, et Joseph Smith oli Elava Jumala prohvet, vastaksite te, et teil on see tunnistus, mis teid vee peal hoiab, tugevdab ja teile rahulolu annab, kui maailmas oma teed jätkate. ...

„Igaühel meist on õigus Issanda inspiratsioonile vastavalt sellele, kui jumalakartlik on meie elu.”

... Sain teada, et see on Jumala töö, kui olin alles poisike. Sain teada, et maa peal elavad prohvetid. Sain teada, et Kõigeväelise inspiratsioon mõjub neile, kes elavad vääriliselt, et sellest elus rõõmu tunda, nii et me ei sõltu ühest, kahest või poole tosina jagu inimestest. Tuhanded selle Kiriku liikmed teavad, et see pole kaugeltki väljamõeldis, nad teavad, et Jumal elab ning et Jeesus on Kristus ja et me oleme Jumala lapsed.¹²

Teie teadmine, et see on Issanda töö, ei sõltu ainuüksi ajaloost ega ühegi inimese õpetustest, sest see on põletatud teie hinge Püha Vaimu anniga. Teil pole kahtlustki, kust te pärinate või kuhu te lähete, kui see elu läbi saab, kui olete ustavad teile pandud usaldusele.¹³

Tunnistust ei saa anda meile keegi teine. See veendumus tuleb meie Taevaselt Isalt.¹⁴

Ma seisan siin täna ja olen südamepõhjast tänulik saadud teadmiste eest. Olen tänulik, et minu tunnistus ei sõltu ühestki inimesest.

Loomulikult olen ma tänulik julgustuse eest, mida olen saanud neilt, kellel on valgus ja tõde ja kes julgustavad oma õigemeelse eluga, kuid minu teadmine, et Jumal elab, et Jeesus Kristus on inimkonna Lunastaja ja et Joseph Smith on Issanda prohvet, ei sõltu neist. Seda tean ma ise.

... Mul on rõõm tunnistada, et tean, et evangeelium on tõsi, ja tänan kogu hingest oma Taevast Isa, et ta on seda mulle ilmutanud.¹⁵

Kõikidest mulle elus osaks saanud õnnistustest pean kõige kallimaks teadmist, et Jumal elab ja et see on tema töö, sest see hoomab kõiki neid õnnistusi, millest loodan rõõmu tunda siin elus või siis elus, mis on tulemas.¹⁶ [Vt 4. soovitus lk 110.]

Püha Vaim on turvaline teejuht sureliku elu teerajal.

[Jumala] Vaimu kohalolek ... on turvaline teejuht sureliku elu teerajal ja aitab kindlalt valmistuda kodu jaoks selestilises kuningriigis.¹⁷

Me loeme Iiobi raamatust, et inimese sees on vaim ja Kõigevägevama hingeõhk ehk inspiratsioon annab talle mõistuse [vt Ii 32:8]. Kui peame Jumala kāske, on meil õigus sellele inspiratsioonile, ja kui me elame nii, nagu Jumala poegadele kohane, siis saame seda inspiratsiooni ning keegi ei saa seda takistada. Selle tulemuseks on meie endi füüsiline, vaimne ja kõlbeline areng surelikkuses ning arengu jätkumine läbi igaviku ajastute.¹⁸

Issanda Vaimu kaaslus on vastumürk väsimusele, ... hirmule ja kõigele sellele, mis meid vahel elus enda alla matab.¹⁹

Kui Päästja jüngrid olid temaga, imetlesid nad teda, teadmata tema tõelist vägevust, kuid alles siis, kui nende peale tuli Püha Vaim, alles siis, kui nad ristiti tulega, suutsid nad seista silmitsi probleemidega ja pidada vastu tagakiusamisele, mis muutsid elu pea-aegu väljakannatamatuks. Kui Kõigevägevama hingeõhk andis neile mõistuse, teadsid nad, et nende elu on igavene, ning nad teadsid, et kui nad vääriliseks osutudes oma keha surres maha jätavad, tõusevad nad hauast hiilgusse ja surematusesse.

See oli nende peale tulnud Jumala Vaimu inspiratsiooni, neile mõistuse andnud Kõigevägevama hingeõhu tulemus. ...

Ma palvetan, et Vaim, mis hoiab meid tõe ja õigemeelsuse teerajal, võiks jääda meiega, ja ma palvetan, et see soov, mis tekib meie Taevase Isa inspiratsiooni tagajärjel, annaks meile elurajal juhatust.²⁰

Avastagem elutöö lõppedes, et oleme kuulunud selle vaikse tasase hääle sosistusi, mis meile alati õigemeelsuse rajal juhatust annab, ja teadkem, et see tähendab meie jaoks selestilise kuningriigi ukse avanemist, nii meile endile kui ka neile, keda me armastame, et minna läbi ajastute ... igavesti õnnelikena.²¹ [Vt 5. soovitus lk 110.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugesdes teksti „George Albert Smithi elust” (lk 103–105), mõtisklege, kuidas käib president Smithi analoogia meie rännaku kohta läbi surelikkuse. Mida võiksid udu, juhtkiir ja klöbin esindada? Kuidas on Issand teid ohust ette hoiatanud ja aidanud teil püsida igavesse ellu viival teerajal?
2. Lk-del 105–106 kuulutab president Smith, et ilmutus on tänapäeval sama oluline kui Piibli aegadel. Kuidas vastaksite kellegi, kelle sõnul ilmutustest pühakirjades meie ajaks piisab? Millised kogemused on teile õpetanud, et Taevane Isa „tunneb huvi meie käekäigu vastu”?
3. Sirvige lk-l 106 algavat osa. Kuidas olete aru saanud, et prohveti nõuanne pärineb Issandalt ja on „midagi enam kui inimese nõuanne”? (Lk 106) Kuidas aitab isiklik ilmutus prohveti kaudu antud ilmutust vastu võtta ja ellu rakendada?
4. Uurides lk-l 107 algavat osa, mõelge sellele, kuidas teie evangeliumi kohta tunnistuse saite. Kuidas teiste tunnistused teid aitasid? Mida te tegite, et tõe ise teada saada?
5. Otsige õpetuste viimases osas (lk 109–110) sõnu ja väljendeid, mis kirjeldavad, kuidas Püha Vaim saab meid aidata. Mõtisklege, mida saate teha, et olla oma elus rohkem Püha Vaimu kaasluse väärilised.

Samateemalised pühakirjakohad: Jh 15:26; 1Ne 10:17–19; 2Ne 32:5; Mn 10:3–5; ÕL 1:38; 42:61; 76:5–10; UA 9

Abiks õpetamisel: „Ärge muretsege, kui tunnis osalejad mõne sekundi jooksul pärast küsimuse esitamist vaikivad. Ärge vastake ise omaenda küsimusele. Andke tunnis osalejatele aega vastuste üle järele mõelda. Kui vaikus venib liiga pikale, võib see viidata sellele, et küsimus on jäänud arusaamatuks ja teil tuleb see ümber sõnastada” (*Teaching, No Greater Call*, lk 69).

Viited

1. Conference Report, okt 1937, lk 50–53.
2. Conference Report, apr 1946, lk 4.
3. Conference Report, apr 1917, lk 37.
4. Some Points of 'Peculiarity'. – Improvement Era, märts 1949, lk 137.
5. Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument, lk 55.
6. Message to Sunday School Teachers. – Instructor, nov 1946, lk 501.
7. Conference Report, okt 1930, lk 66.
8. Conference Report, okt 1937, lk 52–53.
9. Conference Report, okt 1945, lk 118–119.
10. Conference Report, okt 1937, lk 53.
11. Conference Report, okt 1911, lk 44.
12. Conference Report, apr 1946, lk 124–125.
13. Conference Report, apr 1905, lk 62.
14. Opportunities for Leadership. – Improvement Era, sept 1949, lk 557.
15. Conference Report, okt 1921, lk 42.
16. Conference Report, apr 1927, lk 82.
17. To the Latter-day Saints Everywhere, Improvement Era, dets 1947, lk 797.
18. Conference Report, apr 1944, lk 31.
19. Conference Report, okt 1945, lk 115–116.
20. Conference Report, apr 1939, lk 124–125.
21. Conference Report, apr 1941, lk 28.

„Me jagame Jeesuse Kristuse Evangeeliumi. Meie südames põleb soov päästa inimlaste hingi.”

Innukus evangeeliumi jagamisel

Meie vennad ja õed vajavad kogu maailmas taastatud evangeeliumi sõnumit ja meil on eriline võimalus seda nendega jagada.

George Albert Smithi elust

Üks George Albert Smithi lähedane sõber kirjutas: „President George Albert Smith on loomult misjonär. Tal on olnud noorest peale kange soov oma kaasinimestega evangeeliumi jagada, teavitada „Jumala poegi ja tütreid,“ keda kõiki ta peab oma vendadeks ja õdedeks, tõdedest, mis ilmutati prohvet Joseph Smithile.

Mul on olnud eriline võimalus sõita mõned korrad rongis koos president Smithiga. Olen iga kord tähele pannud, et niipea, kui sõit algas, võttis ta kotist mõned evangeeliumi traktaadid, pani need taskusse ja läks siis reisijate sekka. Oma sõbralikul ja meeldival kombel tegi ta peagi tutvust mõne kaasreisijaga ja lühikese aja pärast kuulsin ma teda jagamas oma uuele sõbrale lugu sellest, kuidas prohvet Joseph Smith Kiriku asutas, või jutustamas, kuidas pühad Nauvoost välja rändasid ning millised olid nende katsumused ja raskused Utah’ tasandike ületamisel, või selgitamas talle evangeeliumi põhimõtteid. Ta ajas reisijatega ükshaaval juttu kuni reisi lõpuni. Olen jõudnud kogu meie rohkem kui nelikümmend aastat kestnud tutvuse jooksul teadmisele, et kus iganes president Smith ka poleks, on ta ennekõike Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku misjonär.”¹

President Smithist kirjutati ka järgmist: „Ta rääkis usust korstnapühkijaga, kes ta kodus tööd tegi. Ta jättis harva kasutamata võimalust selgitada „taastatud evangeeliumi igavesi tõdesid“, olgu siis sõbrale või võõrale. Tema arvates oli see ülim lahkuseavaldus,

sest sõnum Kristusest oli tähtsaim kingitus, mis tal oli anda.”² [Vt 1. soovitus lk 121.]

Kuna evangeeliumi jagamine oli teema, millel president Smith sageli oma õpetustes peatus, on see esimene kolmest peatükist, kus käesolevas raamatus antud teemat käsitletakse. Selles peatükis keskendutakse põhjustele, miks me evangeeliumi jagame, 13. peatükis tuuakse välja mitu viisi selles tähtsas töös kaasalöömiseks ja 14. peatükis kirjeldatakse, kuidas saavad meie jõupingutused olla kõige tõhusamad.

George Albert Smithi õpetused

Meil on see, mida maailm vajab – Jeesuse Kristuse evangeelium, mis on taastatud selle täiuses.

Maailm on äärest ääreni täis häda ja valu. Mehed ja naised vaatavad siia-sinna, otsivad, kuhu minna, et teha seda, mis neile rahu toob. ... Jeesuse Kristuse evangeelium on taastatud. Taevast ilmutatud tõde on siin ning tegemist on just selle tõe, selle evangeeliumiga, mis, kui maailm vaid teaks, oleks imeravim kõigi nende haiguste vastu. See on ainus, mis neile maa peal olles rahu toob.³

Inimestel maailmas on vaja uuesti seada oma sammud taeva ja maa Õpetaja laotud alusmüürile, milleks on usk, meelearandus ja ristimine vee alla kastmise teel pattude andekssaamiseks ning Püha Vaimu vastuvõtmine nende käte all, kellel on jumalik volitus. See on see, mida maailm vajab. Ma olen tõepoolest tänulik, et paljud liiguvad selles suunas. Nad on käinud pimedatena kurvastusse ja kannatustesse viival teerajal, kuid nende käeulatusse on pandud ravim kõigi haiguste vastu – Jeesuse Kristuse evangeelium. Kõigi jaoks on kaardistatud teerada, mis, olgugi et kitsas ja raske järgida, viib tagasi meie kõigi Isa juurde ja teist teed sinna pole.⁴

Maaailma kirikud püüavad omal moel inimeste südamesse rahu tuua. Neis on palju voorusi ja palju tõtt ning nad saavad korda palju head, kuid neil puudub jumalik volitus. Samuti pole jumalikkude volitust nende preestritel.⁵

Viimse aja pühad on ainukesed, kellel on meie Taevase Isa volitus Evangeeliumi talitusi läbi viia. Maailm vajab meid.⁶

Maalimas on suur nälg Issanda sõnade järele ja paljud ausad hinged tahavad siiralt teada, mida meie Taevane Isa neilt soovib. Olen kohtunud paljude kirikujuhtidega maailmas ja leidnud nende seas üllaid hingi, kes on pühendunud heategemisele, kuid harva olen nende seas, keda on eri kirikuorganisatsioonides teenima kutsutud, leidnud inimesi, kes saaksid aru oma olemasolu eesmärgist või mõistaksid, miks me oleme siin maailmas. Inimesed ei saa õpetada seda, mida nad ise ei tea. Mõistmata evangeeliumi ja selle talituste vajalikkust, piirduvad nende heade inimeste õpetused enamjaolt oma kogudustele kõlbelisuse õpetamise ja psalmide ettelugemisega. Eraldiseisvaid pühakirjalõike kasutatakse vooruslikkust, ausust jne käsitleva kõne tekstina, mis kõik on abistav ja meeltülendav, kuid vaid vähestes jutlustes selgitatakse tingimusi, mida iga hing peab täitma, et siseneda taevariiki. Just seda teavet vajab maailm kõige enam. Vähestel kirikuõpetajatel on oma kogudusele sõnum, mis innustab neis usku Jeesuse Kristuse jumalikkusesse ja tema poolt ette nähtud evangeeliumi talituste saamise vajalikkusesse.⁷ [Vt 2. soovitus lk 122.]

Paljud võtaksid tõe omaks, kui neile antaks selleks võimalus.

Meie Isa lapsed kõikjal soovivad innukalt teada saada, mida nad peaksid tegema, kuid maad vallanud kurjusemõjude tõttu on neid petetud – auväärset inimesed maa peal on tõe suhtes pimestatud. ... Vastane tegutseb, ja ainus vägi, mis suudab tema mõju kahjutuks teha, on Jeesuse Kristuse evangeelium.⁸

Inimesed on üksteise suhtes kahtlustavad. Nad pole kuulnud uskunud ja pole tahtnud teha, nagu Filippus, üks Jeesuse jüngritest, temaga juttu ajanud Naatanaelile soovitas. Filippus ütles: „Issand on tulnud.”

Ning ta kirjeldas teda ja Naatanael küsis: „Kust ta tuli?”

Ja Filippus vastas: „Mis mõttes? Ta tuli Naatsaretist.” Ja seejärel küsis see hea inimene: „Kas Naatsaretist võib tulla midagi head?” Filippus lausus: Tule ja vaata!” (Vt Jh 1:43–46.)

Naatanaeli oli õpetatud uskuma, et Naatsaretist ei või tulla midagi head, ja ometi oli ta mees, kellele Päästja hiljem viitas kui

iisraellasele, kelles ei ole kavalust – hea mees, kes oli kuulnud lugude tõttu petta saanud.

Aga kui ta kord teada sai, kui ta võttis vastu jüngrite kutse „Tule ja vaata!”, tuli ta ja vaatas.

Oleme tundnud Tema Vaimu mõju all suurt rõõmu. Tahaksime, et kõik sellest õnnistusest rõõmu tunneksid, ja seega, kui nad on küsinud „Mis inimesed need siin on?”, oleme vastanud nii: „Tulge ja vaadake!”⁹

Mu Taevane Isa ... on kutsunud mind paljudesse paikadesse maa peal ja olen läbinud teenimistöole kutsumisest saadik rohkem kui poolteist miljonit kilomeetrit. Olen käinud paljudel maadel ja kliimavööndites, ning kõikjal, kus olen käinud, olen leidnud eest häid inimesi, elava Jumala poegi ja tütreid, kes ootavad Jeesuse Kristuse evangeeliumi, ning tuhanded, sajad tuhanded, miljonid neist võtaksid tõe vastu, kui vaid teaksid, mida teame meie.¹⁰

Maaailmas on palju suuri kirikuorganisatsioone, palju pühendunud mehi ja naisi, kes elavad oma Taevase Isa tahte järgi, nii nagu nad seda mõistavad. ...

Puudutatakse kõigi inimeste südant, kes elavad Issandalt saadud valguse järgi ja otsivad teda siiras palves. Nende meelt mõjutatakse ja nad saavad võimaluse teada, et Jumal on taas rääkinud.¹¹ [Vt 3. soovitus lk 122.]

Me oleme innustunud evangeeliumi jagamisest, sest armastame oma ligimesi.

Kõrvaltvaatajale võivad viimse aja pühad tunduda ebatavaliselt innukatena. Nagu üks mees hiljuti täheldas: „Tundub kummaline, kui rõõmsameelselt te oma tööga tegelete. Pole vahet, kas räägin mõne noore või täiskasvanuga, mõne aedniku või politseinikuga teie rahva seast, nad on kõik õnnelikud, rahul ja veendunud, et neil on Jeesuse Kristuse evangeelium.” ...

... On see mõni ime, et oleme innukad Jumalat teenima, et kaldume olema innukad jagama hiilgavaid tõdesid oma ligimestega? Pole siis imekspandav, et kui tuleb aeg, mil meie pojad kutsutakse

„Need, kes usuvad, järgivad Päästja antud eeskujut, kui Ta ütles oma jüngritele: „Kes usub ja keda ristitakse, see saab õndsaks.””

misjonile või meil palutakse oma kohustused kõrvale lükata ja asuda teele elava Jumala teenijatena, õnnistatuna väega kõrgest ja viimsel ajal antud volitusega, et saaksime jagada kõikide inimestega seda imelist tõde, mis on teinud meie elu nii rikkaks, ... vastame me sellele meeleldi ja rõõmuga.¹²

Me jagame Jeesuse Kristuse Evangeeliumi. Meie südames põleb soov päästa inimeste hingi. See pole selleks, et endid kiita ja rahaliselt vägevaks rahvaks saada, see pole selleks, et meie nimesid maa peal meie saavutuste eest austataks, vaid selleks, et Jumala pojad ja tütreid, kus nad ka poleks, võiksid kuulda Evangeeliumi, mis on Jumala vägi õndsakssaamiseks igähele, kes usub ja kuuletub selle ettekirjutustele. Ja need, kes usuvad, järgivad Päästja antud eeskujut, kui Ta ütles oma jüngritele: „Kes usub ja keda ristitakse, see saab õndsaks; aga kes ei usu, see mõistetakse hukka.” [Mk 16:16]¹³

Mõelge meil lasuvale vastutusele, kui elame hoolimatult ja ükskõikselt oma elu ega püüa jagada tõde nendega, keda Issand armastab sama palju kui meidki ja kes on talle kallid. Mul on tunne, et mõni Kiriku liige vajab äratust. Minu arvates tuleks teha suuremaid jõupingutusi, et jagada meie Isa lastega kogu tõde, mis selles Kirikus hoiul on.¹⁴

Kui keegi on haige ja ta on meie ligimene, oleme talle meeleldi toeks. Kui tema peres keegi ära sureb, püüame teda lohutada. Kuid aastast aastasse laseme tal kõndida radadel, mis hävitavad tema igavese elu võimalused. Möödume temast, nagu oleks ta eimiski.¹⁵

Kas mõistame, et iga mees on loodud Jumala näo järgi ning on Jumala poeg ja iga naine on tema tütar? Ükskõik kus nad asuvad, on nad tema lapsed ning ta armastab neid ja soovib, et nad saaksid päästetud. Kindlasti ei saa me Kiriku liikmetena tegevusetult niisama istuda. Me ei saa oma Taevaselt Isalt head kingitust – teadmisi igavesest elust – vastu võtta ja isekalt endale hoida, arvates, et meid seeläbi õnnistatakse. Meie elu ei tee rikkamaks see, mida me saame, vaid see, mida anname.¹⁶

Olgem piisavalt huvitatud inimeste päästmisest, suhtumaks püha innukusega nende pöördumisse, et võiksime tunda rõõmu nende igavesest tänust ja armastusest ning oma Taevase Isa tunnustusest, et Tema laste vastu isetut huvi tunneme.¹⁷

Meie missioon oma Isa laste seas ... on rahumissioon, kõikide inimeste vastu hea tahte näitamise missioon. See on tugev ja innukas soov jagada kõigi oma Isa lastega häid asju, mida ta nii heldelt meile andnud on. Lootes, et nad võiksid mõista, laskume päevast päeva põlvili ja palvetame, et nende südamed oleksid liigutatud, et Jumala vaim võiks tulla nende hinge, et nad võiksid mõista tõde, kui see neile antakse.¹⁸

Oo, et see suur Kirik suudaks Jumalalt saadud väega levitada tõde veel kiiremini ja päästa rahvad hävingust. Meie kasv organisatsioonina on kiire, kuid arvulisest juurdekasvust rohkem valmistab mulle rõõmu usk sellesse, et mõju, mis meist kiirgab, on jäädav, ning et meie Isa lapsed põhjast lõunasse ja idast läände kuulevad elu ja päästmise sõnumit, ilma milleta nad ei saa elada inimkonna Lunastaja juures.¹⁹ [Vt 4. soovitus lk 122.]

Issand peab meid vastutavaks evangeeliumianni jagamise eest.

Me oleme saanud imetoreda anni, kuid selle anniga kaasneb suur vastutus. Issand on õnnistanud meid kaasinimestest suuremate teadmistega, millega kaasneb nõue jagada neid teadmisi Tema lastega, kus iganes nad on.²⁰

Ma ei arva, et teenime Jumalat kõigest väest, kui hülgame ta lapsed või veedame suure osa oma ajast isekalt enda elu edendades, kogudes selle maailma asju, ja jätame ta lapsed pimedusse, kuigi võiksime nad tuua valguse kätte. Minu arusaamist mööda on mu tähtsaim missioon siin elus kõigepealt Jumala käske pidada, nagu neid on mulle õpetatud, ja seejärel õpetada neid oma Isa lastele, kes neid ei mõista.²¹

Muud päästeevangeeliumi ei ole, ja meie, mu püha preesterlust hoidvad vennad, oleme kohustatud viima seda sõnumit maa rahvastele, samuti peame olema oma eluga eeskujuks ja õpetama seda oma ligimestele, kes pole meie usku. Ma hoiatan teid täna, et Issand peab meid vastutavaks Tema laste meelearandusele kutsumise ja Tema tõe kuulutamise eest. Kui me ei kasuta ära oma võimalusi õpetada Issanda Evangeeliumi Jumala poegadele ja tütardele, kes pole meie usku, kes elavad meie seas, nõuab Ta meie käest teisel pool eesriiet vastust meie tegematajätmistele kohta.²²

Mõne aja pärast seisame silmitsi oma aruandega. Kui me oleme olnud ustavad, olen ma kindel, et meie kõigi Isa tänab ja õnnistab meid, et aitasime nii paljudel tema poegadel ja tütardele mõista elu eesmärki ja seda, kuidas sellest tema vaimu mõjul rõõmu tunda.²³

Kui meis on evangeeliumi vaimsus, soovime õpetada hiilgavaid tõesid, mis on vajalikud meie Isa laste ülenduseks, just nii paljudele, kelleni suudame jõuda, selleks et kui saabub aeg, mil seisame inimkonna Lunastaja juures, võiksime talle öelda: „Selle väega, nagu sa oled mulle andnud, selle tarkuse ja nende teadmistega, nagu sa oled mulle andnud, olen ma püüdnud õrnuse ja silmakirjatsematu armastuse, sihikindluse ja lahkusega anda evangeeliumist teada nii paljudele sinu lastele, kui mul on olnud võimalik.”²⁴ [Vt 5. soovitus lk 122.]

Kui jagame evangeeliumi Jumala lastega, saame tasuks tunda suurt rõõmu koos nendega selestilises kuningriigis.

Paljud meist veedavad suure osa ajast selle elu asju otsides, mida oleme sunnitud siit lahkudes maha jätma. Ometi on kõikjal meie ümber surematud hinged, keda saaksime, kui tahaksime, õpetada ja tõde uurima innustada ning kelle südamesse võiksime istutada teadmise, et Jumal elab. Mis varandus maailmas saaks olla meie jaoks hinnalisem, sest meile saaks osaks nende tänulikkus siin ning nende igavikuline ja igavene tänu tulevas maailmas. See on üks tähtsamaid ülesandeid.²⁵

Mõelge, mida see tähendab, kui selle asemel et olla isekas ja püüda päästa vaid omaenda pisikest perekonda, võime ette lugeda tosinate ja sadade kaupa mehi ja naisi, kes on meie mõjul Issanda Evangeeliumi vastu võtnud. Siis oleme tõepoolest õnnistatud ning tunneme igavesti rõõmu nende tänust ja armastusest.²⁶

Milline rõõm saab olema teisel pool eesriiet, kui näeme häid mehi ja naisi, kes elavad vastavalt saadud valgusele, püüdes täita oma kohust Jumala ees, ja tänu meie kokkupuutele nendega, meie mure ja jagamissoovi tõttu saavad nad meie Issanda evangeeliumi kohta täiendavat informatsiooni, võtavad vastu Tema Püha Koja talitused ja on valmis saama selestilise kuningriigi liikmeks. Kui õnnelikuks see teid teeb, kui te seisate aja saabudes suure Kohtumõistja ees, et anda aru surelikkuses veedetud aastate kohta, kui meie Isa lapsed, keda Ta armastab sama palju kui meidki, seisavad meie kõrval ja ütlevad: „Taevane Isa, see on see mees, see on see naine, kelle käest ma sain teada Sinu hiilgavast tõest, mis tekitas minus soovi otsida Sind tulihingelisemalt kui kunagi varem. See on see mees või see naine, kes tegi minu heaks midagi nii suurepärast.” Ja see pole veel kõik.

Kui jõuab kätte aeg, mil olete läbimas igaviku ajastuid, mis saab olema üks pikk ajaperiood, tunnete te kõigi meeste, naiste ja laste armastust ja tänulikkust, kes said osa igavesest õnnest teie vahendusel. Kas see pole seda väärt? Me võime veeta oma siinse elu mõndasada või tuhandet dollarit taga ajades, meil võib olla karju, maju ja maid, kuid me ei saa võtta neid endaga teispoosusesse. Need pole igavese elu jaoks olulised, need on meie jaoks olulised vaid siin, kuid kui

„Kui meis on evangeeliumi vaimsus, soovime õpetada [just nii paljusid meie Isa lapsi], kelleni suudame jõuda.”

oleme pälvinud teiste Jumala laste tänu ja armastuse, saame sellest osa igavesti. Mõelge, mida see tähendab! Kui saabub aeg, mil maailm tulega korda ja puhtaks tehakse ning sellest saab selestiline kuningriik, mil kõik, mis pole puhas ega soovitud, on minema pühitud, kui rahuldustpakkuv on siis leida end nende seast, keda me surelikkuses teenisime, ning olla meie Issanda Jeesuse Kristuse kaaspärijad ja saada Temalt juhatust igavesti – kas see pole seda väärt? Kas see pole rõõmuküllane võimalus?²⁷ [Vt 6. soovitus lk 122.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Sirvige osa „George Albert Smithi elust” (lk 113–114). Miks võis president Smith misjonitööst nii innustunud olla? Mida tähendab olla „ennekõike ... Kiriku misjonär”?

2. Mida pakub taastatud evangeelium maailmale lisaks „kõlbelsuse õpetamisele”, mida teeb enamik religioone? (Näidete leidmiseks vt lk 114–115.)
3. Lugege lk-l 115 algavat osa (vt ka ÕL 123:12). Tooge näiteid inimestest, kes on saanud jagu Kiriku kohta käivatest väärarvamustest, kui nad on võtnud vastu kutse „Tule ja vaata!”. Kuidas esitada seda kutset nii, et sellest ka kasu oleks?
4. Lugege läbi teine lõik lk-l 118. Miks on meile vahel vastumeelne oma ligimestega evangeeliumi jagada? Uurige lehekülgi 116–118 ja mõelge, mida saame teha vastumeelsuse ületamiseks.
5. Lugesdes lk-l 119 algavat osa, mõtisklege, kas te teete seda, mida Issand teilt ootab, et jagada evangeeliumi. Mõtisklege palvemeelselt, kuidas pidada seda käsku täielikumalt.
6. Sirvige viimast osa õpetustest (lk 120–121) ja mõelge inimesele, kes teile või teie perele esimest korda Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumi tutvustas. Mida te saate teha, et näidata või väljendada talle oma tänulikkust?

Samateemalised pühakirjakohad: Am 8:11–12; Mo 28:1–3; Al 26:28–30; ÕL 4:4; 18:10–16

Abiks õpetamisel: „Parem on peatuda vaid mõnel heal mõttel ja neid korralikult arutada ja uurida, kui püüda meelegahehtlikult õpetada igat sõna käsiraamatus. ... Kui tahate, et teie tunnis oleks tunda Issanda Vaimu, siis on rahulik, kiirustamatu õhkkond hädavajalik” (Jeffrey R. Holland. Teaching and Learning in the Church. – *Ensign*, juuni 2007, lk 91).

Viited

1. Preston Nibley. Sharing the Gospel with Others. – Improvement Era, apr 1950, lk 270.	6. Conference Report, apr 1916, lk 47.
2. Merlo J. Pusey. Builders of the Kingdom, 1981, lk 240.	7. Conference Report, okt 1921, lk 38.
3. Conference Report, juuni 1919, lk 43.	8. Conference Report, apr 1922, lk 53.
4. Conference Report, apr 1922, lk 54–55.	9. Conference Report, okt 1949, lk 5.
5. Conference Report, apr 1922, lk 53.	10. Conference Report, okt 1945, lk 120.
	11. Conference Report, apr 1935, lk 43–44.
	12. Conference Report, okt 1927, lk 46–47.

13. Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument, lk 55.
14. Conference Report, apr 1934, lk 28.
15. Conference Report, okt 1916, lk 50.
16. Conference Report, apr 1935, lk 46.
17. Greeting. – Millennial Star, 10. juuli, 1919, lk 441.
18. Conference Report, okt 1927, lk 49.
19. Conference Report, okt 1922, lk 98.
20. Conference Report, apr 1922, lk 53.
21. Conference Report, okt 1916, lk 50.
22. Conference Report, apr 1916, lk 48.
23. Conference Report, okt 1948, lk 7–8.
24. Deseret News, 20. aug 1921, Kiriku leheküljed, lk 7.
25. Conference Report, okt 1916, lk 50.
26. Conference Report, okt 1941, lk 102.
27. Sharing the Gospel with Others, valinud Preston Nibley, 1948, lk 214–216; kõne kuupäevaga 4. nov 1945, Washington.

*George Albert Smith teenis Euroopa misjoni
juhatajana aastatel 1919 kuni 1921.*

Oma osa täitmine evangeeliumi jagamisel

Suures Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumi jagamise töös osalemiseks on mitu viisi.

George Albert Smithi elust

George Albert Smith teenis peaaegu 48 aastat üldjuhina ja käis lisaks sellele veel kolmel Kiriku põhimisjonil, teenides muuhulgas kaks aastat Euroopa misjoni juhatajana. Ta julgustas Kiriku liikmeid põhimisjoniks vaimselt ette valmistuma ja vastu võtma kutse, kui see tuleb. Samas õpetas ta neile ka seda, et evangeeliumi õpetamiseks pole vaja ametlikku misjonikutset. George Albert Smith oli kogu oma elu misjonär ning meenutas Kiriku liikmetele sageli paljusid võimalusi, kuidas oma ligimeste ja sõpradega evangeeliumi jagada, ning innustas neid olema Kristuse jüngritena heaks eeskujuks.

President Smith alustas Euroopa misjonil teenimist peagi pärast I maailmasõja lõppu. Sõja pärast oli misjonäride arv misjonil drastiiliselt vähenenud ja nende arvu suurendamist takistas asjaolu, et misjonäridele ei antud viisasid. Lisaks levitasid Kiriku vaenlased viimse aja pühade kohta laimujutte, tekitades eelarvamusi, millest oli raske jagu saada. President Smith oli nendele piirangutele vaatamata kindel, et töö läheb edasi tänu ustavate viimse aja pühade eeskujule. Ta märkis, et kui Kirik paremini tuntuks saab, „hakatakse selle liikmeid nende vooruste pärast hindama” ja kritiseerijad „taganevad kähku oma õigustamatutest eelarvamustest, kui nad viimse aja pühadega igapäevaelus kokku puutuvad. ... Nad hakkavad meid hindama meie tegude järgi, isiklike tähelepanekute järgi, ja sel informatsioonil, mida nad siis edasi annavad, saab olla vaid ühene mõju, mis on meie jaoks soodsamast soodsam.”¹

Asunud teenima misjoni presidendina, kirjutas ta peagi Kiriku liikmetele Euroopas kirja, tuletades neile meelde nende kohustust evangeeliumi jagada ja tööle kaasa aidata:

„Olles täiesti veendunud, et Issand kallutab kõikide vääriliste inimeste südamed evangeeliumi poole, kui nad seda mõistavad, kasutagem üheskoos ära võimalust tööd teha, kui selleks veel aega on. Levitagem Õpetaja õpetusi heade inimeste nii ajalikuks kui vaimseks päästmiseks Suurbritannias ja teistes Euroopa misjoni riikides.”²

Mõned kuud hiljem kirjutas ta järgmist: „Kiriku iga liige peaks töö õpetamisest rõõmu tundma. Me kõik peaksime tegema iga päev midagi, et oma kaasinimestele valgust tuua. Kõik on meie Taevase Isa silmis kallid ja ta tasub meile nende valgustamise eest küllaga. Meie kohustust ei saa lükata teiste õlule.”³

Naasnud 1921. aastal Euroopast, teatas George Albert Smith üldkonverentsil: „Mineviku eelarvamused meie suhtes on suurel määral hajutatud ning sajad ja tuhanded mehed ja naised on meie tööst teadlikuks saanud.” Seejärel manitses ta pühasid otsima pidevalt viise, kuidas teistega evangeeliumi jagada: „Meie ülesandeks on leida viis, kuidas tutvustada kõikidele inimestele Issanda evangeeliumi. See on meie ülesanne ja jumaliku abiga leiame võimaluse selle lahendamiseks. Meie kohus on kindlaks teha, kas on veel vahendeid, mille abil suudaksime senisest veelgi enam ära teha, et meie Taevase Isa nõuded saaksid täidetud.”⁴ [Vt 1. soovitus lk 134.]

George Albert Smithi õpetused

Evangeeliumi jagamine on iga kirikuliikme kohustus.

Olen nii tänulik mulle antud eriliste võimaluste eest Jeesuse Kristuse Kirikus, minu kaaslasteks olnud meeste ja naiste eest selles Kirikus ja teistes kirikutes. Olen tänulik terve hulga sõprade eest maailma eri paigus asuvates eri kirikutes. Olen tänulik nende sõprusuhete eest, kuid ma ei saa enne rahul olla, kuni olen jaganud nendega midagi, millest nad veel osa saanud pole.⁵

Me saadame misjonärid kuulutama maa rahvastele Evangeeliumi, nagu see on viimsel ajal ilmsiks tehtud. Kuid see pole veel kõik. Meie Taevase Isa valitud pojad ja tütreid on sadade ja tuhandete

kaupa kohe meie ukse ees. Nad elavad meie seas, me saame sõpradeks, kuid me ei õpeta neile, nii nagu peaksime, Evangeeliumi, mis, nagu me seda teame, on Jumala päästev vägi. Kiriku presidentkond teeb kõik, mis on nende võimuses. Nad pühendavad oma päevase aja ja sageli hilised õhtutunnidki Kirikule. Nendega koos teenivad vennad on meeleldi nõus aega võtma, et sõita ringi ja õpetada viimse aja pühasid ning toimetada Evangeeliumi meie Isa lastele. Vaiade juhatajad, kõrgema nõukogu liikmed, koguduste piiskopid ja nende abilised töötavad lakkamatult inimeste õnnistamise nimel ning nende tasu on kindel. Kuid kas meie teeme kõik, mis peaksime, nii et kui seisame oma Taevase Isa kohtulaua ees, ütleb Ta, et meie kohus oma kaaslaste, Tema laste ees on täidetud?⁶

Üks esimesi ilmutusi ... Õpetuses ja Lepingutes on järgmine:

„Nüüd, vaata, inimlaste seas on esile tulemas imepärane töö. ...

Seepärast, kui teil on soov teenida Jumalat, olete te kutsutud tööle” [ÕL 4:1, 3].

Selleks, et tõde kuulutada, pole vaja saada misjonikutset. Alustage mehest, kes on teie naaber, tekitades temas kindlustunnet, tekitades temas armastust teie vastu teie õigemeelsuse tõttu, ning teie misjonitöö ongi alanud,

„sest vaata, põld on juba lõikuseks valge” [ÕL 4:4].⁷

Tõe levitamine pole kellegi teise kohustus, vaid meie teiega oleme kohustatud kindlustama, et inimlastele õpetatakse Jeesuse Kristuse evangeeliumi selle eheduses. Kas see ei tee teid tänulikuks?⁸

Igaühel meist on suured võimalused. Tahaksin pöörata tähelepanu igaühe enda misjonitööle oma ligimeste seas. Kui anname endast parima, avastame enda üllatuseks, kui paljud on siis sellest huvitatud, ja nad pole meile üksnes tänulikud selle eest, et tõime neile tõe ja avasime nende silmad hiilgusele ja õnnistustele, mis meie Taevane Isa on ette valmistanud, vaid nad armastavad meid ja on meile tänulikud läbi igaviku ajastute.

Issand on andnud meile nii palju asju, mida teised pole veel saanud. Me pole ju ometi isekad! Meie südames peaks põlema soov jagada kõigi hingedega nii palju kui võimalik Jeesuse Kristuse evangeeliumi rõõmuküllaseid tõdesid.⁹

„Meil kõigil on võimalus kiirata igas naabruskonnas rahu, armastuse ja õnne vaimu.”

Seega, kuna igaüks meist saab oma ligimesi ja sõpru mõjutada, ärgu olgu keegi meist edaspidi liiga pelglik. Me ei pea inimesi tüütama, vaid aidakem neil tunda ja mõista, et me ei taha teha neist Kiriku liikmeid, et liikmeid juurde saada, vaid oleme nende Kirikusse toomisest huvitatud, et nad võiksid tunda rõõmu samadest õnnistustest, millest meie rõõmu tunneme.¹⁰ [Vt 2. soovitus lk 134.]

Kui elame eeskujulikult, võib see innustada teisi evangeeliumi kohta õppima.

Pidage meeles, et meil kõigil on kohustused. Me ei pruugi saada mingit kindlat ülesannet, kuid meil kõigil on võimalus kiirata igas naabruskonnas rahu, armastuse ja õnne vaimu, kuni inimesed evangeeliumist aru saavad ja lambatarasse kogutakse.¹¹

Vaid mõni päev tagasi vestles üks meie õdedest idaosariike külastades ühe haritud mehega, kes ütles talle: „Ma ei saa uskuda nagu teie, kuigi sooviksin. Teie usk on nii ilus.” Nii on see paljude meie

Isa lastega, kes, nähes selle töö iseloomu, jälgides meeste ja naiste tegusid, kes on tõe vastu võtnud, on hämmastunud nende saavutuste ning rahu ja õnne üle, mis saadavad siirast uskujat, ning soovivad samuti sellest osa saada, mis oleks võimalik, kui neil oleks usku.¹²

Olen sageli täheldanud ja arvan, et enamik teist, kellel on kogemusi misjonitööga, kinnitavad mu tähelepanekut, et ükski hea mees või naine ei saa sattuda Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku ustavate liikmete mõju alla, kiitmata seda, mida nad meie seas täheldavad. Kui nad meie seast lahkuvad, on mõnikord teisiti, kuid selle mõju all olles, mis tuleb Issandalt ja mis on Tema teenijatel, kes teda teenivad, on neil tavaliselt hea meel nähtu ja tuntu üle kiitust avaldada.¹³

Vastane on võtnud kasutusele tugevaimad jõupingutused, et evangeeliumitõdede levikut takistada. Ja meie kohuseks teiega on taktitundeliselt, vennaliku armastuse ja usuga lammutada eelarvamused, mis vastane on külvanud meie Isa laste südamesse, lõhkuda mõnel juhul ka headele meestele ja naistele jäänud valed muljed, ning õpetada neile meie Issanda evangeeliumi, et see on Jumala vägi õndsakssaamiseks igaühele, kes usub ja sellele kuuletub.¹⁴

Minu arvates peaks suur organisatsioon, kuhu me kuulume, olema selliseks eeskujuks, et meie naabruskonna inimesed, kes pole meie Kiriku liikmed, peaksid meie häid tegusid nähes tahes või tahtmata austama meie Taevase Isa nime. Selline on minu arvamus. Meil tuleb vaid olla eeskujuks, olla head mehed ja head naised, ja nad panevad seda tähele. Vahest annavad nad siis meile võimaluse õpetada neile asju, mida nad ei tea.¹⁵

Kui me Kiriku liikmetena peaksime Jumala käske, kui väärtustaksime tõe nii, nagu peaksime, kui meie elu oleks sama ilus kui selle õpetused, nii et meie naabrid, kes meie käitumist pealt näevad, oleksid sunnitud tõe otsima, teeksime suurepärasest misjonitööd.¹⁶ [Vt 3. soovitus lk 134.]

Me osaleme misjonitöös, kui aitame ette valmistada tulevasi misjonäre ja oleme neile misjonil toeks.

Meie missiooniks pole üksnes Jeesuse Kristuse Evangeeliumi õpetada ja selle järgi elada, vaid meie missiooniks on saata oma pojad ja tütreid maailma, kui neid ikka ja jälle Kiriku teenistusse

kutsutakse. Minnes peaksid nad olema saanud sellise väljaõppe, et nad on vastase kiusatuste suhtes järeleandmatud. Nende elu peaks olema nii puhas, vooruslik ja õigemeelne kui võimalik. Siis avaldavad nad juba oma kohalolekuga mõju neile, kellega kokku puutuvad. Jumala Vaim ei ela templites, mis pole pühad, kuid tema Vaim elab nendega, kes hoiavad end puhaste ja meeldivatena.

[Kasvatagem] seega oma poisse ja tüdrukuid Jumala Vaimu mõju all.¹⁷

Ärge laske oma lastel suureks sirguda, ilma et õpetaksite neile Jeesuse Kristuse evangeeliumi põhimõtteid. Ärge oodake, et nad õpiksid misjoniväljal evangeeliumi tähendust. Mäletan, kui olin viiskümmend viis või kuuskümmend aastat tagasi [misjonärina] lõunaosariikides, ütles üks suurest perest pärit mees: „Ma ei tea, mida öelda. Ma ei tea, mida neile inimestele rääkida.”

„Aga,” ütles üks vendadest, „õpeta neile Piiblit. Mine too oma Piibel ja loe Esimest Moosese raamatut.” Mees vastas: „Ma ei tea, kus on Piiblis Esimene Moosese raamat”, ja ometi oli ta tulnud ... viimse aja pühade kodust neile inimestele lõunas elu- ja päästesõnumit tooma. Ei läinud siiski kaua, kui teda tabas meelemuutus. Ta oli uurimise ja palve kaudu tõe kohta tunnistuse saanud ning teadis, et evangeelium on siin, ning ta võis seista oma jalgadel ja tunnistada sundimatult, et Jeesuse Kristuse evangeelium on tõe.¹⁸

Ma pean väga tähtsaks tööks ettevalmistumist. Sellest ei piisa, kui poiss annab oma soovist mõista pelgalt seetõttu, et usaldab oma vanemaid ja teeb, mida nad temalt ootavad: läheb maailma ja jutlustab evangeeliumi. Ei piisa, kui ta vastab misjonikutsetele, mida meie Taevane Isa aeg-ajalt oma teenijate kaudu esitab, vaid lisaks sellele on vajalik, et ta oleks töötegemiseks vääriline, uuriks pühakirju ja õpiks selgeks, mida Issand tahab talle teada anda. On tähtis, et meie poegade ja tütarde usk saaks tugevaks ja nad teaksid nagu nende vanemad, et tegemist on meie Isa tööga. ...

Tosinajagu tööks väärilisi mehi on misjoniväljal rohkem väärt kui sada, kes tõe ei tea ja keda ennast tuleb õpetada, enne kui nad suudavad õpetada seda teistele.

See on meie Isa töö ja sellega ei saa hoolimatult ringi käia. See on meie jaoks ülimalt tähtsusega. Püüdkem kinnitada oma laste usku,

et nad oleksid nõus vastama igale kutsele ja tahaksid öelda kogu südamest: „Olen valmis minema, kuhu mu Taevane Isa soovib.”¹⁹ [Vt 4. soovitus lk 134.]

Meil on palutud ... saata oma pojad ja tütreid misjonile. ... Mul on olnud rõõm näha mehi ja naisi säästmas ja planeerimas, et nende lapsed võiksid minna maailma. Möödunud nädalatel läks üks noor mees ... misjonile ja tema kaks õde ... saavad talle osa oma väikestest palkadest, et vend saaks misjoni õnnistustest rõõmu tunda. Ta on suurest perest esimene, kes misjonile tõde jagama läks. ... Tean seda rõõmu, mis täidab nende kahe toreda naise südant, kellel jagub usku, et anda oma vara vennale, et too saaks Issandat teenida. Neile saab osaks õnnistus, mis tuleb Evangeeliumi õpetamisest, nii palju kui sellest on võimalik osa saada ise teenimata.²⁰

Ma mõtlen ... meie esindajatele misjoniväljal, kes on hajali selle riigi erinevates osades ja mõnes välisriigis. Vennad ja õed, palvetage nende eest! Neil on vaja Issanda abi ning meie usku ja palveid. Kirjutage neile ja julgustage neid, et nad teaksid kodust kirja saades, et neid peetakse alati meeles.²¹

Me osaleme misjonitöös, valmistudes ise misjonil teenima.

Üsna pea tekib vajadus, et võimekad mehed ja naised Kirikus õpetaksid tõde neis maailma osades, kust meid on senini välja jäetud. Kui tahame tunda igavest rõõmu oma Isa kuningriigis koos nendega, kellega ta on meid siin õnnistanud, olgem oma elus isetud ja valmistugem tööks ning mingem võimalusel maailma, kuulutades tõde ning olles oma Isa käes töövahendiks tema laste tagasitoomisel Tema juurde, õpetades neile Tema evangeeliumi ilu.²²

Vaid mõned aastad tagasi said paljud mu sõbrad hästi hakkama, neil oli olemas eluks vajalik ja paljud luksusasjad. Kui anti mõista, et nad võivad minna misjonile, ütlesid mõned neist: „Ma ei saa oma äri maha jätta. Ma ei tule toime, kui ära lähen ja oma omandi maha jätan.” Kuid nende äri on luhta läinud ja nad maha jätnud. Nad on kaotanud kontrolli asjade üle, milleta nad enda arvates poleks toime tulnud, ja paljud neist meestest oleksid praegu õnnelikud, kui saaksid aega kümme aastat tagasi keerata. Ja kui neid oleks tookord

Issanda teenistusse kutsutud, võiksid nad öelda: „Ma korraldan oma asjad ümber. Olen õnnelik võimaluse üle õpetada elu ja päästmist.”

... Mõelge meie võimalustele ja privileegidele maailmas auväärt inimeste kodudes istet võtta ja neile Jeesuse Kristuse Evangeeliumi õpetada. Mõelge, mida see võiks tähendada, kui võtaksite istet meestega, kellel pole jumalikku volitust, ning õpetaksite neile päästmisplaani ja selgitaksite neile, kuidas ka nemad saaksid tunda rõõmu jumaliku volituse õnnistustest, millest teie rõõmu tunnete.

Mul on tunne, et mõned meist on isekad. Meil on nii hea meel, et saame oma õnnistustest rõõmu tunda, me oleme nii õnnelikud, et oleme ümbritsetud elumugavustest ning saame käia läbi parimate meeste ja naistega, keda maailmas võib leida, et unustame oma kohustuse teiste ees. Kui õnnelikud me võiksime olla, kui püüaksime maailmas rohkem head mõju avaldada ja õpetada neid, kes pole veel meie Issanda Evangeeliumist aru saanud.

Paljudel meist on keskiga möödas, paljud meist täidavad oma töökohustusi. Kirikul on vaja misjoniväljale misjonäre, mehi, kes mõistavad Evangeeliumi ja kes on nõus vajadusel selle eest elu andma. Ja öeldes, et meil on vaja misjonäre, mõtlen ma sellega, et neid on vaja maailmal.²³

Meie misjoniväli on meie ees. Meie Isa poegadel ja tütardel on meid vaja. ... Selles Kirikus on tuhandeid mehi ja naisi, kes on võimelised õpetama evangeeliumi ja kellest võivad saada veel võimekamad inimesed, kui nad täidavad oma kohust misjoniväljal. Neid õnnistatakse vahenditega, millest neile piisab, et teha tööd, mida Issand meilt ootab.²⁴

Nüüd peagi tuleb aeg, mil evangeeliumi levimisele seatud tõkked langevad ja takistused lükatakse ümber, mil Issanda teenijate kaudu kostab teile tema hääl: „Valmistuge maailma minema ja evangeeliumi jutlustama”. Siis ärge tehke nagu Joona, ärge püüdke peitu pugeda ega oma kohustuse eest ära joosta, ärge leidke vabandusi, et teil pole minekuks vajalikke vahendeid, ärge ummistage oma vaatevälja rumalate asjadega, mis ei lase teil näha igavest elu oma Taevase Isa juures, mis saab tulla vaid usu kaudu ja pühendudes tema aatele. Seadku iga mees oma koda korda, seadku iga mees, kes hoiab tema preesterlust, ennast korda, ning kui saabub kutse

„Selles Kirikus on tuhandeid mehi ja naisi, kes on võimelised õpetama evangeeliumi ja kellest võivad saada veel võimekamad inimesed, kui nad täidavad oma kohust misjoniväljal.”

Issanda teenijatelt, käskides minna maailma tõde õpetama, inimlapsi hoiatama, nagu meie Isa nende hoiatamist nõuab, siis ärgu keegi peitku end mõne rumala asja taha, et teda ei neelaks alla, kui mitte mõni suur kala, siis maailma rumalad asjad. [Vt Jn 1:1–17.]²⁵

See pole kerge ülesanne. Pole ehk meeldiv olla kutsutud maailma ja jätta maha meile kallid inimesed, kuid ma ütlen teile, et see ostab neile, kes on ustavad, neile, kes täidavad seda kohustust, nagu neilt seda nõuda võidakse, rahu ja õnne, mis on ülem kõigest mõistusest ning valmistab neid ette, et omal ajal, kui töö on tehtud, seisavad nad oma Looja ees, saades Temalt kiita oma tegude eest.²⁶

Ma palvetan, et tema Vaim võiks olla kõikjal [Kirikus], et meie Isa laste armastus oleks meie südames, et me võiksime tajuda oma missiooni tähtsust maailmas, kus püüame saada endale asju, mis pole meie omad, mis on meile kui majapidajatele kõigest laenatud, et me ei unustaks seda hindamatut andi, hindamatut privileegi meie

käeulatuses, milleks on evangeeliumi õpetamine ja inimhingede päästmine.²⁷ [Vt 5. soovitus allpool.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Mõtisklege president Smithi sõnade üle osas „George Albert Smithi elust” (lk 125–126). Miks tema suhtumine misjonitöösse Euroopas vastuseisule vaatamata nii optimistlik oli? Kuidas on tema eeskujust abi, kui teie pereliikmed või sõbrad lükkavad tagasi teie kutse evangeeliumi kohta õppida?
2. Sirvige esimest osa õpetustest (lk 126–128). Millised meetodid on teie kogemuste alusel kõige tõhusamad, kui olete püüdnud jagada evangeeliumi naabrite ja sõpradega?
3. Lugesed lk-l 128 algavat osa, mõelge mõnele teile teada olevale juhtumile, mil Kiriku liikme eeskuju on tekitanud kelleski tahet Kiriku kohta rohkem teada saada. Millistel muudel põhjustel on Kiriku käitumisnormide järgi elamine misjonitöös nii tähtis?
4. Otsige lehekülgedelt 129–131 seda, mida tulevased misjonärid peaksid tegema, et oma misjoniks vaimselt ette valmistuda (vt ka ÕL 4). Kuidas saavad lapsevanemad oma poegadel ja tütaridel ettevalmistumisel abiks olla? Kuidas saavad aidata preesterluse kvoorumid ja Abiühingu õed?
5. Sirvige viimast osa õpetustest (lk 131–134). Millised „rumalad asjad” võiksid hoida meid misjonile minemast? Millised õnnistused tulevad seniormisjonäride teenimistöö kaudu? Mõtisklege, mida te peate tegema, et end misjonitööks ette valmistada.

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 5:14–16; Mk 16:15–16; 1Tm 4:12; Al 17:2–3; ÕL 31:1–8; 38:40–41

Abiks õpetamiseks: „Erinevate õpitegevuste kasutamisel mõistavad tunnis osalejad tavaliselt evangeeliumi põhimõtteid paremini ja neile jääb rohkem meelde. Hoolikalt valitud meetod teeb põhimõtte selgemaks, huvitavamaks ja meeldejäavamaks” (*Teaching, No Greater Call*, lk 89).

Viited

1. New Year's Greeting. – Millennial Star, 6. jaan 1921, lk 2.
2. Greeting. – Millennial Star, 10. juuli 1919, lk 441.
3. New Year's Greeting. – Millennial Star, 1. jaan 1920, lk 2.
4. Conference Report, okt 1921, lk 37–38.
5. Conference Report, okt 1950, lk 159.
6. Conference Report, apr 1916, lk 46.
7. Conference Report, okt 1916, lk 50–51.
8. Conference Report, okt 1929, lk 23.
9. *Deseret News*, 25. juuni 1950, Kiriku leheküljed, lk 2.
10. Conference Report, apr 1948, lk 162.
11. Conference Report, apr 1950, lk 170.
12. Conference Report, okt 1913, lk 103.
13. Conference Report, apr 1922, lk 49.
14. The Importance of Preparing. – Improvement Era, märts 1948, lk 139.
15. Conference Report, apr 1941, lk 26.
16. Conference Report, okt 1916, lk 49.
17. Conference Report, okt 1932, lk 25.
18. Conference Report, okt 1948, lk 166.
19. The Importance of Preparing. – Improvement Era, märts 1948, lk 139.
20. Conference Report, apr 1935, lk 45.
21. Conference Report, okt 1941, lk 98.
22. Conference Report, okt 1916, lk 51.
23. Conference Report, okt 1933, lk 27–28.
24. Conference Report, apr 1946, lk 125.
25. Conference Report, juuni 1919, lk 44.
26. Conference Report, apr 1922, lk 53.
27. Conference Report, okt 1916, lk 51.

Mõjuvõimas evangeeliumi jagamine

Meie jõupingutused evangeeliumi jagada on tõhusamad, kui armastame oma vendi ja õdesid ning kui Püha Vaim on meie kaaslane.

George Albert Smithi elust

George Albert Smith ei väsinud evangeeliumi jagamast, järgides seejuures järgmist isiklikku tõekspidamist: „Ma ei püüa sundida inimesi elama minu ideaalide järgi, vaid pigem suunan armastusega neid tegema seda, mis on õige.”¹ Tema arvates oli tõhusaim viis evangeeliumi jagada see, kui otsida teist usku inimestes voorusi ning seejärel teha neile julge, kuid lahke ettepanek võtta vastu täiendavaid tõdesid Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumist. Järgmine kogemus pärineb ajast, mil ta oli Euroopa misjoni eesotsas:

„Sõitsin ühel päeval rongiga. Minu kupeekaaslaseks oli presbüteri kirikuõpetaja, väga meeldiv ja tore meesterahvas, ning kui ta andis mulle selleks võimaluse, ütlesin talle, et olen Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikust. Ta oli hämmingus ja vaatas mind üllatunult. Ta sõnas: „Kas teil pole häbi sellisesse rühma kuuluda?”

Naeratasin ja ütlesin: „Mu vend, mul oleks enda üle häbi, kui ma oma teadmiste juures sellesse rühma ei kuuluks.” See andis mulle soovitud võimaluse temaga rääkida ja selgitada talle veidi, millesse me usume. ...

Ta oli hea mees, kellel polnud aimugi, mida me teha püüdsime. Me ei tahtnud tekitada talle muret ja kannatusi, me püüdsime teda aidata. Ja seda olukorda selgitades ütlesin ma talle: „Te pole Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku missioonist siin maal õigesti aru saanud. Olen siin kui üks Kiriku esindajaid ja kui te vaid laseksite mul teile paari asja selgitada, oleksite meist paremal arvamusel.”

„Me soovime teha head kõigile ja aidata kõigil mõista elu- ja päästmisplaani, mille Issand viimsel ajal ilmsiks tegi.”

Ütlesin: „Esiteks palume kõigil siinsetel toredatel inimestel hoida kõiki hiilgavaid tõdesid, mida olete saanud oma kirikutes, mida olete ammutanud oma pühakirjadest, hoidke kõike seda, hoidke kogu head koolitust, mille olete saanud oma õppeasutustest, kõiki teadmisi ja tõde, mida igast allikast saanud olete, hoidke ... kõike, mis on teis head tänu teie armsale kodule, hoidke kogu armastust ja ilu, mis on teie südames, kuna olete elanud nii ilusal ja imelisel maal. ... See kõik käib Jeesuse Kristuse evangeeliumi juurde. Seejärel lubage meil istet võtta ja jagada teiega midagi sellist, mis pole veel teie ellu tulnud, kuid mis on rikastanud meie elu ja teinud meid õnnelikuks. Me pakume seda teile ilma raha ja hinnata. Palume teil vaid kuulata, mis meil on öelda, ja kui see teile meeldib, võite selle vabalt vastu võtta. ...”

Just selline on suhtumine Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus.”² [Vt 1. soovitus lk 143.]

George Albert Smithi õpetused

Misjonitöö on tõhusaim, kui teha seda armastuse ja lahkuse, mitte sunduse või kriitikaga.

Meie Taevane Isa ... on saatnud meid, oma esindajaid, maailma, mitte tagant ajama ega sundima, vaid kutsuma. „Tule ning järgi mind,” ütles Päästja, „ja mina annan teile hingamise!” Seda õpetab Evangeelium ja see on meie teenimistöö.³

Selle Kiriku eesmärk pole teha avaldusi, mis haavavad nende tundeid, kes asjadest aru ei saa. See Kirik pole selline, mis teisi kritiseerib ja neis vigu leiab, vaid selle esindajad viivad Evangeeliumi sõnumit maa rahvastele armastuse ja heasüdamlikkusega.⁴

Kõikides ... kirikutes on häid mehi ja naisi. Just hea on see, mis neid erinevaid usulahke koos hoiab. Mul on olnud eriline võimalus olla koos paljudest maailma paikadest pärit inimestega ja viibida maailmas paljude eri usku inimeste, nii kristlaste kui juutide kodudes. Olen olnud koos [moslemitega], olen olnud nendega, kes usuvad Konfutsiust ja ma võiksin mainida veel päris palju teisigi. Olen leidnud kõigist organisatsioonidest suurepäraseid inimesi ja mul on tohutu kohustus, et mil iganes ma lähen nende sekka, ei tohi ma neid solvata, nende tundeid haavata ega neid kritiseerida, kuna nad tõde ei mõista.

Meie kui Kiriku esindajate kohustuseks on minna nende sekka armastusega, Issanda teenijatena, taeva ja maa Õpetaja esindajatena. Nad ei pruugi seda hinnata, nad võivad panna seda pahaks kui midagi suurustlevat ja erapoolikut, kuid see ei muuda mu suhtumist. Mis minusse puutub, ei muuda ma neid õnnetuks. Mõeldes eriti nendele suurepärasele võimalustele, mis on mulle selle õnnistatud Kiriku liikmena osaks saanud, tahaksin teha neid hoopis õnnelikuks.⁵

Meie teenimistöö on midagi armastavat ja kannatlikku ning me soovime teha head kõigile ja aidata kõigil mõista elu- ja päästmisplaani, mille Issand viimisel ajal ilmsiks tegi.⁶

Me ei saa ajada noori ning oma naabreid ja sõpru taevariiki nendega pragades ja neis vigu otsides, vaid ma tahan teile öelda, et me

võime neid armastusega Taevaisa poole suunata ja peagi neid ehk isegi sinna juhatada.

See on meie eelisõigus. Armastusel on suur vägi maailma mõjutada.⁷

Need meie hulgast, kes teavad, kellel on tunnistus, mingi päevast päeva tee, armastuse ja teesklematu lahkusega meeste ja naiste sekka, olgu nad siis Kirikust või väljastpoolt Kirikut, ja leidku võimalus, kuidas liigutada nende südameid ja juhatada neid teerajale, kus nad kindlasti tõe teada saavad.⁸

Kuidas ma küll palvetan, et meil Issanda teenijatena jaguks inimkonna vastu ligimesearmastust, et me oleksime kannatlikud eksijatega ning asuksime lahkuse ja armastusega tee, õpetades meie Issanda evangeeliumi lihtsaid põhimõtteid, et iga hing, kellega me kokku puutume, saaks õnnistatud.⁹ [Vt 2. soovitus lk 144.]

Teades, et miski on tõde, ei peaks meil olema piinlik seda jagada.

Mul on vahel tunne, et me ei tunneta piisavalt [evangeeliumi] tähtsust, sest me ei õpeta seda täie tõsidusega.¹⁰

Jeesuse Kristuse evangeelium on Jumala vägi õndsakssaamiseks, nagu kuulutas apostel Paulus [vt Rm 1:16]. See on Lunastaja töö. See on ainus viis, kuidas jõuda kõrgeima ülenduseni, mille inimkonna Päästja oma järgijate rõõmuks ette nägi. Ma ei ütle seda enesekeskelt, vaid ligimesearmastusest meie Isa laste vastu, kes kuuluvad teistesse kirikutesse. Ütlen seda armastusest tema poegade ja tütarde vastu, kes seda ei mõista, aga ta on käskinud meil seda öelda. Tema tahab, et inimesed seda teaksid.¹¹

Ma tean, et Jumal elab. Ma tean, et Jeesus on Kristus. Ma tean, et Joseph Smith on Jumala prohvet. Nendest tõdedest tunnistamine pole mulle iial kusagil piinlikkust valmistanud. Ma ei tea, miks peaks kellelgi olema piinlik, kuna ta teab tõde, mida mõni teine ei tea, eriti veel seoses evangeeliumiga, mis on Jumala vägi õndsakssaamiseks.¹²

Seda ei tuleks pidada kelkimiseks, kui me tõde teades end nii väljendame. Mis meisse puutub, ei tuleks seda pidada enesekeskseks,

kui saame öelda oma Isa teistele lastele: „Seda ma tean ja ka teie võite sellest soovi korral teada saada.”

Selles peitub Jeesuse Kristuse evangeeliumi ilu. See pole mõeldud mõnele üksikule teadmiseks, vaid igale hingele, kes on sündinud maailma. ... Tänapäeval on neid, kes teavad, et Jumal elab, ja tuhandeid teisi, kes võiksid teada, kui nad seda tahaksid. ... Need inimesed ei vaja neilt teadmisi, nad vajavad meid, et õppida, kuidas ise teada saada.¹³

Ma tean, et meie Taevane Isa on rääkinud maailmas tänasel päeval ja ajastul, et tema Evangeelium on maa peal, ja kuigi ma ei sunniks ühtki hinge seda vastu võtma, palvetan ma, et meil oleks väge, tarkust ja jõudu ulatada sõbrakäsi meie naabritele, kes tõde ei mõista. Täitkem oma kohust ja tõmmakem nad Õpetaja lambatarasse, et nad võiksid teada koos meiega, et ta elab.¹⁴ [Vt 3. soovitus lk 144.]

**Me soovime täiendada õnne ja headust,
mis Jumala lastel juba olemas on.**

Kui [inimesed] on minult küsinud: „Mis selles organisatsioonis, kuhu te kuulute, nii erilist on? Mis teile muret teeb, et oma misjonärid kogu maailma saadate?“, olen vahel vastanud: „Me tahame, et te kõik õnnelikud oleksite. Tahame, et te kõik tunneksite rõõmu nii nagu meiegi.”¹⁵

Tuhanded misjonärid tuhandete järel ... on läinud maailma ning käinud armastuse ja lahkusega ükselt uksele, öeldes Isa teistele lastele:

„Arutlegem üheskoos, lubage meil selgitada teile midagi, mis teeb teid kindlasti õnnelikuks, kuna see on teinud meid õnnelikuks!”

See on misjonitöö ajalugu selles Kirikus, mille järgi meid tuntakse.¹⁶

Mäletan, kuidas kord üks mees, kellega olime mõnda aega juttu ajanud, mulle ütles: „Kõigest kuuldust võib järeldada, et teie kirik on täpselt sama hea kui iga teinegi.” Ma oletan, et ta tegi enda arvates meile suure komplimendi. Mina aga vastasin talle: „Kui Kirik, mida ma siin esindan, pole inimestele tähtsam kui teised kirikud, siis on mul küll midagi viltu läinud. Me pole tulnud selleks, et võtta teilt

teie tõde ja voorusi. Me pole tulnud selleks, et teis vigu otsida või teid kritiseerida. ... Hoidke kõike head, mis teis on, ja lubage meil tuua teile veel enam head, et võiksite olla õnnelikumad ja et võiksite olla valmis minema meie Taevase Isa juurde.” [Vt 4. soovitus lk 144.]

... Ajal, mil Päästja oli maa peal, aegade keskpaigas, oli veel teisigi kirikuid, oli arvukalt usulahke ja sekte ning nad uskusid, et teenivad Issandat. Juudamaa suured sünagoogid olid täis mehi, kes uskusid, et neil on preesterluse volitus. Nad olid järginud enda arvates Aabrahami ja Moosese õpetusi. Nad kuulutasid üha edasi maailma Päästja tulekut. Nad olid innustanud mehi ja naisi õigemeelsusele. Nad olid ehitanud templi ja jumalateenistuskogjad. Nad olid püstitanud ausambaid prohvetitele, kes olid tunnistanud Jumala olemasolust ning mõned neist olid tapetud ja nad olid pitseerinud oma tunnistuse oma elu verega. Need olid inimesed, kelle juurde tuli Päästja. ... Neis oli palju head. Nende seas oli palju häid mehi ja naisi. Selle rahva seas oli palju õigemeelsust. Päästja ei tulnud neilt midagi head ära võtma. Ta ei ilmunud nende sekka, et neid hukka mõista, vaid et neid meelega kutsuda, et neid eksituste juurest tagasi kutsuda ning innustada neid jätma alles kogu neil olev tõde.

... Kui kuulutame inimerele nagu ikka, et inimene on evangeeliumist taganenud, ei kuuluta me midagi, mis pole maailmas varem aset leidnud. Kui ütleme, et head mehed ja naised on hakanud tegema ja uskuma asju, mis pole õiged, ei ütle me seda hukkamõistvalt, me ei soovi oma jutuga kellelegi haiget teha, vaid soovime, et inimesed peatuksid piisavalt pikalt, et endasse süüvida ja näha, kuhu nad on minemas ja mis on nende lõplik saatus.¹⁷

Oo, kui me vaid suudaksime inimkonnale oma tunded arusaadavaks teha, et nad mõistaksid, et me ei soovi nende võimalusi piirata, vaid et nad võiksid tunda, et tunneme oma südames nende vastu armastust ja lahkust ega soovi vähimalgi määral haiget teha. Meie missioon maailmas on päästa hingi, neid õnnistada ja panna nad sellisesse olukorda, et nad saaksid naasta meie Isa juurde kroonituna hiilguse, surematuse ja igavese eluga.¹⁸

Kui õpetame Püha Vaimuga, tunnistas Tema tõest neile, keda õpetame.

See Kirik on saatnud misjonärid maa nelja nurka ja nad on kuulutanud Jeesuse Kristuse Evangeeliumi. Paljud ei ole õppinud maailma suurtes ülikoolides. Nende haridus piirdub suurelt jaolt praktiliste elukogemustega, kuid nende kaaslaseks on olnud Püha Vaim, mille mõju inimpere inspireerimisel on veelgi vägevam.¹⁹

Misjoniväljal edasi-tagasi käies näen ma nende isetult teenivate toredate noorte meeste ja naiste arengut ning mõistan, et nad õpivad selgeks selle riigi keele, kus nad teenivad, ja nad teavad ka, et on saanud Issandalt anni levitada tõde, mida inimesed ei pruugi saada mingil muul viisil.²⁰

Paljud teist või teie esivanematest on kuulnud evangeeliumi, nagu seda on õpetanud Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik. ... Vahel olete kuulnud seda tänaval, kus üks alandlik misjonär õpetas seda, mida Issand oli teda õpetama kutsunud.

Miski selles liigutas kuuljate südant. Olen kogenud seda misjoniväljal. Olen näinud inimrühmi seismas ja kuulamas, kuidas üks alandlik misjonär elu eesmärki selgitab, inimestega räägib ja neid pattude üle meelt parandama innustab, ja olen kuulnud vahel inimesi ütlemas: „Ma pole kunagi tundnud sellist mõju kui siis, kui seda meest kõnelemas kuulen.”²¹

Pole tähtis, kui andekad või väljendusrikkad me oleme, meie Isa Vaim on see, mis jõuab südameni ja paneb veenduma selle töö jumalikkuses.²²

See on Issanda töö. Inimesed poleks saanud seda tööd nii edukalt edasi viia, nagu seda on tehtud meie kasutuses olevate lihtsate vahenditega. Tavalised inimesed poleks saanud tuua teieni seda, mida te oma hinges teate. Samuti ei saa me inimestena tekitada maailma inimestes kindlustunnet, et Jumal elab ja et see on tema Kirik, aga kui me teeme oma osa, õnnistab Taevane Isa meie jõupingutusi.²³

Nähkem päevast päeva vaeva, et meie Isa saaks meid õnnistada. Kui meil on Tema Püha Vaim, siis inimesed, kellega me kokku puutume, tunnevad seda, kuna meie elukeskkond on sellest läbi imbunud, ning nad saavad sellest osa ja ammutavad seda endasse.²⁴

*„Nähkem päevast päeva vaeva, et meie Isa saaks meid õnnistada.
Kui meil on Tema Püha Vaim, siis inimesed, kellega
me kokku puutume, tunnevad seda.”*

Neid, kes on evangeeliumi viimsel ajal ilmutatud kujul vastu võtnud, on vaid võrdlemisi vähe, kuid meie Isa lapsi, kes soovivad teada Tema tahet, on miljoneid. Kui tõde nendeni jõuab ja Vaimu veenev mõju neile tõest tunnistab, võtavad nad selle rõõmuga vastu.²⁵ [Vt 5. soovitus lk 144.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Uurige kahte viimast lõiku osas „George Albert Smithi elust” (lk 136–137). Mõelge mõnele oma tuttavale, kes ei ole Kiriku liige. Milliseid omadusi te selles inimeses imetlete? Milliseid evangeeliumi tõdesid ta juba usub? Millistest evangeeliumi tõdedest võiks talle veel suurt abi olla? Kuidas see, kui inimestest

nõnda mõelda, mõjutab seda, kuidas me nendega evangeeliumi jagame?

2. Lugeses esimest osa õpetustest (lk 138–139), mõelge ajale, mil kellegi armastus teie vastu teile head mõju avaldas. Miks on nii tähtis hoiduda nende kritiseerimisest, kelle tõekspidamised meie omadest erinevad?
3. Lugege lk-l 139 algavat osa. Mida tähendab jagada evangeeliumi „tõsidusega”? Kuidas saame jagada oma tunnistust taastatud evangeeliumist, ilma et see kõlaks kelkimise või enesekesksena?
4. Mida president Smith sellega mõtles, kui ta ütles: „Kui Kirik, mida ma siin esindan, pole inimestele tähtsam kui teised kirikud, siis on mul küll midagi viltu läinud.”? (lk 140) Mida Jeesuse Kristuse Kirik pakub, mis võib inimese elu õnnelikumaks teha?
5. Lugeses viimast osa õpetustest (lk 142–143), mõelge kogemusele, mil jagasite kellegagi evangeeliumi. Mis muutis selle kogemuse edukaks? Mida te saate teha, et teil evangeeliumi jagamine paremini läheks?

Samateemalised pühakirjakohad: Jh 13:34–35; 2Tm 1:7–8; 2Ne 33:1; Al 20:26–27; ÕL 50:13–22

Abiks õpetamisel: Kaaluge tunnis osalejate jagamist väikestes kolme- kuni viieliikmelistes rühmadesse. Määrake igas rühmas juht. Andke igale rühmale erinev osa. Paluge, et iga rühm loeks oma osa ja arutaks osaga seotud küsimusi peatüki lõpus. Seejärel paluge tunnis osalejatel jagada rühmas õpitud kogu klassiga. (Vt *Teaching, No Greater Call*, lk 161.)

Viited

1. President George Albert Smith's Creed. – Improvement Era, apr 1950, lk 262.
2. Sharing the Gospel with Others, valinud Preston Nibley, 1948, lk 199–201; kõne kuupäevaga 4. nov 1945, Washington.
3. Conference Report, okt 1930, lk 67–68.
4. Conference Report, okt 1931, lk 120.
5. Conference Report, okt 1945, lk 168.
6. Conference Report, okt 1927, lk 47.
7. Conference Report, apr 1950, lk 187.
8. Conference Report, apr 1934, lk 30.
9. Conference Report, okt 1928, lk 94.
10. Conference Report, apr 1916, lk 47.
11. Conference Report, okt 1927, lk 48.
12. At This Season. – Improvement Era, dets 1949, lk 801, 831.

13. Opportunities for Leadership. – Improvement Era, sept 1949, lk 557, 603–604.
14. Conference Report, okt 1930, lk 69.
15. Conference Report, okt 1948, lk 7.
16. Conference Report, okt 1946, lk 5.
17. Deseret News, 20. aug 1921, Kiriku leheküljed, lk 7.
18. Conference Report, okt 1904, lk 66.
19. Conference Report, apr 1940, lk 85.
20. Conference Report, apr 1935, lk 45.
21. Conference Report, okt 1949, lk 7.
22. Conference Report, okt 1904, lk 66.
23. Conference Report, okt 1929, lk 25.
24. Conference Report, okt 1906, lk 50–51.
25. Deseret News, 12. jaan 1907, lk 31.

*President Smith uskus, et tehnikasaavutustest „võivad kujuneda
tööpoolest õnnistused, kui kasutame neid õgemeelselt töö
levitamiseks ja Issanda töö edasiviimiseks inimeste seas”.*

Issanda töö edendamine

*Jumal juhhib oma tööd ja Ta kutsub igat Kiriku
liiget selle edasiviimisel kaasa lööma.*

George Albert Smithi elust

Kui George Albert Smith 1903. aastal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumisse kutsuti, oli Kirikus veidi üle 300 000 liikme. Tema teenistusaja lõpuks Kiriku presidendina oli liikmete arv ületanud 1 miljoni künnise. Selline kasv valmistas president Smithile rõõmu, sest see tähendas, et päästmissõnum oli jõudmas üha enamate inimesteni. „Kui rõõmsad me peaksime olema,” ütles ta 1950. aastal üldkonverentsi kuulajaskonnale, „mitte seetõttu, et meie arv organisatsioonis, kuhu me kuulume, on suurenenud, vaid seetõttu, et üha enam meie Isa lapsi, üha enam tema poegi ja tütreid on hakanud tõe mõistma ja tulevad tema organisatsiooni, mille ta on ette valmistanud, et õpetada meile, kuidas elada, ning juhatada meid mööda igavese õnne teerada.”¹

Aastast 1903 kuni aastani 1951, mil president Smith suri, oli Kiriku areng kõikjal maailmas raskendatud. Sellised sündmused nagu Esimene ja Teine maailmasõda ning suur depressioon (ulatuslik majanduskriis) seadsid tõsised piirangud misjonäride arvule, keda välismaale saata. Nendele raskustele vaatamata jäi George Albert Smith kindlaks, et Kirik jätkab kasvamist ja „[täidab] kogu maa” (Tn 2:35), nagu oli ette määratud. 1917. aastal, kui Esimene maailmasõda oli jõudnud haripunkti, ütles ta pühadele: „Ma ei kaota julgust, kuna see tõe endale kiiremalt teed ei leia. Näen tänastes sündmustes hoopis kõiketeadva Isa kätt, rajamas teed evangeeliumi levitamiseks, mille ta on meie päevil maa peale taastanud.”²

Samal ajal, kui 20. sajandi esimesel poolel tuli ette märkimisväärseid raskusi, nägid ilmavalgust ka uued tehnoloogiad, mis president Smithi uskumuse järgi Issanda tööle kaasa pidid aitama. Ta oli suur lennunduse pooldaja ning nägi selles vahendit, kuidas üldjuhina tõhusamalt oma reisimisega seotud kohustusi täita. Ta toetas ka raadio ja televisiooni kasutamist Kirikus, et viia Issanda sõna laiema kuulajaskonnani. „Me peaksime võtma neid [leiutusi] kui Issanda õnnistusi,” ütles ta. „Need aitavad suuresti kaasa meie võimekuse kasvamisele. Nendest võivad kujuneda tõepoolest õnnistused, kui kasutame neid õigemeelselt tõe levitamiseks ja Issanda töö edasiviimiseks inimeste seas. Maailm on praegu suure väljakutse ees, kuidas paljusid neid leiutisi ära kasutada. Me võime kasutada neid hävitamiseks, nagu minevikus mõnikord teinud oleme, või võime kasutada neid inimkonna valgustamiseks ja õnnistamiseks, nagu Taevane Isa meilt ootab.”³

Ühes 1946. aasta konverentsikõnes kuulutas president Smith prohvetlikult nende tehnoloogiate kasutamise kohta järgmist: „Ei lähe kaua, enne kui Issanda teenijad saavad sellest kõnepuldist ja teistest kohtadest, mis selleks ette nähakse, edastada sõnumeid teistest eraldatud rühmadele, kes on nii kaugel, et nendeni pole võimalik jõuda. Sel ja muul viisil kuulatakse kõigis maailma paigus meie Issanda Jeesuse Kristuse evangeeliumi, ainsat Jumala väge õndsakssaamiseks selestiliseks kuningriigiks valmistudes, ja paljud siinolijatest saavad seda päeva oma elu jooksul näha.”⁴ [Vt 1. ja 4. soovitus lk 154–155.]

President Smith mõistis, et Kiriku töö on edukas, sest see on Issanda töö, ja ta õpetas pühadele, et võimalus selles töös osaleda on õnnistus, mida Issand pakub igale liikmele oma Kirikus. Esimese üldkonverentsi ajal pärast Kiriku presidendiks asetamist ütles ta järgmist: „Ma mõistan seda suurt kohustust, mis on minu õlgadel. Tean, et ilma meie Taevase Isa abita ei saa organisatsioon, mille järgi meid tuntakse, edukas olla. Ükski inimene või inimirühm ei saa sellest edukat teha, aga kui selle Kiriku liikmed peavad jätkuvalt Jumala käskke, elavad oma usu järgi, on maailmale eeskujuks [ja] armastavad oma ligimest nagu iseennast, läheme me edasi ja meie osaks saab üha suurem õnn.”⁵

George Albert Smithi õpetused

Igal liikmel on külluslikult võimalusi Issanda töös kaasa lüüa.

Vastutus selle töö tegemisel ei lasu ainuüksi [Kiriku presidendil], tema nõuandjatel ega apostlite kvoorumil, vaid see lasub igal mehel ja naisel, keda on ristitud Jumala teenijad ja kellest on saanud Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liige. ... Me ei saa seda vastutust soovi korral endilt lükata. Meie Isa on pannud selle meie õlule ja me peame kandma seda õlg õla kõrval võiduka lõpuni.⁶

Vennad ja õed, ma usun teisse. Olen veendunud teie usus ja ausameelsuses. ... Nii nagu need, kes on teie eesotsas, nii vastutab ka igaüks teist [Issanda ees] selle töö edasiviimise eest. Ma ei saa öelda: „Kas ma olen oma venna hoidja?” Ma ei saa vastutust endalt ära lükata, ... vaid seistes meie Isa laste ridades, pean ma tassima oma jagu, pean kandma seda osa koormast, mille Issand minu peale paneb, ja ma mõistan, et tagasi kohkudes jään ma ilma õnnistustest, mis tuleksid mulle, kui kuuletaksin meie Isa käskudele.⁷

Kuidas me peaksime kibeleva mööda maad käia ja head teha. Laisk teenija ootab, kuni teda kõiges sunnitakse. [Vt ÕL 58:26–27.] Meie Taevane Isa ootab, et suurendaksime oma kutset, ükskõik kus me oleme, ükskõik kui tagasihoidlik võib olla meie elu.⁸

Mees ei pea olema Kaheteistkümne Kvoorumi või Kiriku Presidentkonna liige, selleks et saada suurimaid õnnistusi meie Taevase Isa kuningriigis. Need on vaid Kirikus vajalikud ametid ning neid ameteid on väärilised täitma paljud ustavad ja pühendunud mehed, kelle aega ja andeid vajatakse terves Kirikus. ... Pidage meeles, et igal mehel ja naisel on Kiriku ridades ja terves Kirikus külluslikult võimalusi oma kaaslaste õnnistamiseks ja Issanda töö edendamiseks midagi ära teha.⁹

Mõned, kes hoiavad preesterlust, ja mõned, kellel on Kirikus ametid, kalduvad jätma hooletusse sakramendikoosolekuid ja teisi tähtsaid kohustusi ning piirduma töö tegemisel mingi konkreetse kutsega. Nad võivad olla pühapäevakooli ametikandjad ja õpetajad ja arvavad hingamispäeval tunde andes, et sellest piisab. Või

tegutsevad nad [Noorte Meeste või Noorte Naiste], Algühingu, sugu-puu-uurimise või sotsiaalabi vallas, või on neil mõni muu sarnane ülesanne, ja kui nad on oma kohustused sellega seoses täitnud, arvavad nad, et kogu nende töö on tehtud.

Kuidas me ka armastame ja õnnistame kõiki neid inimesi nende suurepärase teenimise eest, oleme kohustatud endale meelde tuletama, et meil kõigil tuleb elada iga sõna järgi, mis lähtub meie Taevaisa suust [vt ÕL 84:44]. Üldiselt öeldes ei vabasta erilised kohustused meid muudest kohustustest ja erilised koosolekud ei asenda ega tõrju välja Kiriku üldisi koosolekuid. Lisaks meie erilistele kohustustele ja ülesannetele tuleb meil end päevast päeva ülal pidada viimse aja pühadena selle nimetuse laiemas tähenduses, nii et nähes ükskõik millal häda, puudust või vajadust nõu ja soovitusel järele, peaksime jalamaid Issanda teenijatena tegutsema.

Ja siis on neid, kes on Kiriku liikmed nime poolest, kuid näivad arvavat, et nad on igasugusest teenimisest vabastatud. Kuid varem või hiljem tekib neil südames rahutu tunne ja mõtteis kahtlus, nagu meil kõigil, kui me oma täit teadlikku kohust ei täida. Inimene, kes elab Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi, ei kahtle kunagi selle edukuses, aga inimene, kes oma kohustuse hooletusse jätab, kes ei pea oma lepinguid, jääb ilma Issanda Vaimust ning hakkab siis pead murdma, mis küll Siionist saab. ...

Täit kohust täites on teil alati teada, nagu te teate, et te elate, et tegemist on meie Isa tööga ja et ta jõuab sellega võiduka lõpuni.¹⁰

Kas te ei näe, kuidas imepärane töö ja imetegu on edasi läinud? Kas te ei näe, kuidas me oleme andnud enda poolt vaid oma leptoni, kuid rahvahulk on ühinenud ja Issanda sõna on levitatud inimlaste seas, mitte sõjakalt, vaid lahkuse ja armastusega, sooviga õnnistada kogu inimkonda?¹¹ [Vt 2. soovitus lk 154.]

Vastuseis ei peata Kiriku arengut, sest see on Jumala, mitte inimese töö.

Kirik sai alguse üksnes kuuest liikmest. See on kasvanud päev-päevalt vastase vastuseisust hoolimata. Kuid ilma vägeva õigemeelse käsivarreta, ilma meie Taevase Isa valvepidamiseta oleks see Kirik juba ammu kui munakoor purustatud. Ent Issand on öelnud, et ta

teeb meie olemise turvaliseks, ja on lubanud meile kaitset, kui austame teda ja peame tema kätte.¹²

Kiriku kasv pole tulnud populaarsuse tagajärjel. See on kasvanud maailma tarkade vastuseisust hoolimata, see on kasvanud usuõpetajate vastuseisust hoolimata ja see kogub jätkuvalt siin-seal valitud vaime, kes on elanud nii, et suudaksid tõest aru saada.¹³

Olen lugenud oma vanaisa George A. Smithi päevikut. ... Olen lugenud tema isiklikest kogemustest, millest mõned olid väga raske, mõned imetabased. Teda saadeti noorena meie Issanda Evankeeliumi jutlustama. Talle sai osaks sama kogemus, mis teistelegi teenima kutsututele. Pahatahtlikud inimesed esitasid tema ja ta kaaslaste vastu valesüüdistusi, aga ta jäi ustavaks ning Issand tõestas nende süütust ja tõstis neid inimeste silmis kõrgemale ning andis neile tunnistuse selle töö jumalikkusest, mis oli nii innustav, et ükski ülesanne polnud neile tõe levitamisel liigraske.

Vanaisa kuulus rühma, mis saadeti 1839. aastal Inglismaale Evankeeliumi jutlustama. Vastane püüdis neid seal igal viisil heidutada. Nende toonased päevikusissekanded paljastavad, et nad said pahatahtlike inimeste laimu ja kurjade vaimude rünnaku osaliseks, kuid Issand hoidis neid ja nad tegid ära suure töö. Tookord oli seal Kaheteistkümne Kvoorumist kaheksa. Inglismaale kutsutute seas oli mehi, kellel polnud vahendeid oma teekonna eest maksmiseks, kuid nad asusid oma kodust jalgsi teele. Pikaleveninud haiguse tagajärjel oli üks neist meestest liiga nõrk, et kõndida kolm kilomeetrit tõllani, kuid läbis selle vahemaa sõbra abiga. Neil oli usku Issandasse, nad teadsid, et see on tema Kirik, ja asusid teele, ning sõbrad, kes polnud Kirikust, tundsid innustust neile raha anda ja tasuda nende sõidu eest teisele poole ookeani, kus nad edastasid oma sõnumit ja kus paljud ustavad inimesed tõe nende teenimistöötulemusena vastu võtsid.¹⁴

See on Jumala töö. See pole ühegi inimese töö. Ükski inimene ega inimrühm poleks saanud seda maailma vastuseisu käes edasi viia ega õnnestuma panna. Need, [kes selle töö vastu on], on tundnud palju kordi, et Kiriku lõpp on saabunud, ja iga kord on Issand oma üleva väega selle üles tõstnud ja see on läinud edasi linnast linna, külast külla, rahvast rahvani.¹⁵

„Igal mehel ja naisel on ... terves Kirikus külluslikult võimalusi oma kaaslaste õnnistamiseks ja Issanda töö edendamiseks midagi ära teha.”

Ma tean, et probleeme on palju ja aja möödudes tuleb veel suuremaid probleeme, kuid seesama Taevaisa, kes juhatas Iisraeli lapsi, kes päästis Taanieli ja kolm heebrealast hävitusest, seesama Taevane Isa, kes hoidis meie esivanemaid, kes tulid [Soolajärve orgu], ja seadis nad sinna elama ning õnnistas neid ja tegi võimalikuks, et see rahvas sai endale oma vaesuses suure [Soolajärve] templi ja teised suured templid, ... seesama Isa, minu ja teie Isa, on valmis kallama oma õnnistusi praegu meie peale.¹⁶

Heitumiseks pole põhjust. Jeesuse Kristuse evangeelium veereb edasi. Meil on Taevase Isa lubadus, et edasimineku jätkub ka tulevikus. Ühelgi teisel evangeeliumi ajajärgul pole olnud sellist kindlustunnet. Läänud ajajärgudel on Evangeelium maa pealt ära võetud. Kui see meie ajal taastati, saatis seda lubadus, et seda ei võeta enam kunagi maa pealt ära ega anta teistele inimestele. Seega ma palun teid, kes on pannud oma käe adra külge, ärge vaadake tagasi. Tee nige Jumalat ja pidage Tema käske.¹⁷

Me ei pea Siioni edasimineku pärast muretsema, sest vana hea laev purjetab uhkelt edasi ning need, kes on truud ja ustavad, jõuavad sellega turvaliselt Jumala sadamasse, kroonituna hiilguse, surematuse ja igavese eluga. Ma ei karda eakate meeste ja naiste pärast, kelle usk on alles jäänud. Ma ei karda poiste ja tüdrukute pärast, kes elavad kuulekalt Issanda käskudele. ... Kuid mul on hirm, et viimse aja pühad, kes Isa tahet teades pole seda järginud, kes kuulevad ikka ja jälle Issanda õpetusi ja pööravad neile selja, ei jõua selle eesmärgini, kui nad ei pöördu ja kogu südamest meelt ei paranda.¹⁸

Tema töö läheb edasi. Me peame olema aktiivsed, et sellega sammu pidada. Kiriku rajamisest peale on see kasvanud iga aastaga üha tugevamaks. Väljavaated edu jätkumisele on praegu paremad kui eales varem. Üha enam inimesi saab teada, kes me tegelikult oleme ja kuidas me neisse suhtume. Kui valgus levib masside seas, kaovad teadmatuse tõttu tekkinud eelarvamused. ...

Peaks olema kõigile ilmne – ja ühel päeval ongi –, et kui see töö poleks jumalik, oleks vastuseis sellest ammu jagu saanud. Teadku kogu maailm, et seda ei saa kukutada, sest „see on Jumala vägi õndsakssaamiseks igäihele, kes usub”. [Vt Rm 1:16.]¹⁹ [Vt 3. soovitus lk 155.]

Jumal kohandab tingimusi maailmas, et Tema töö võiks levida üle kogu maa.

[Jumal] on määranud, et see sõnum, mida tema teenijad möödunud aegadel kuulutasid ning mida tema teenijad viimasel ajal uuesti teatavaks teevad, tuuakse kuuldavale. Oma väe võimuga loob Ta siin maailmas soodsad tingimused ja muudab inimlapse alandlikumaks, kuni nad tahavad meelt parandada ja kuulata. Tõed, mida õpetame, ehk tõed, mille õpetamist maailmas on nõudnud meilt Jumal, on oma teed leidmas.²⁰

Issand ilmutas ühele oma prohveteist, et kui Mormoni Raamat tuleb esile, hakkab ta rahvaste seas oma rahvast taastama. [Vt 2Ne 30:3–8; 3Ne 21:1–14; 29:1–2.] Mõistes, millise kiirusega saab Jeesuse Kristuse evangeeliumi praegu maa peal levitada võrreldes 1830. aastaga, võime näha, et Issand on oma käe välja sirutanud ja inimestele pakutakse võimalust teada saada. Enam ei lähe kaua,

kui igas maailma paigas võidakse kuulda Issanda teenijaid väga evangeeliumi kuulutamas. Meie Taevane Isa loob maailmas soodsad tingimused evangeeliumi jutlustamiseks.²¹

Päästja ütles, et kuningriigi evangeeliumi jutlustatakse kogu maailmas tunnistuseks kõigile rahvastele, ja siis tuleb lõpp! [Vt JSM—1:31.] Issand ei nõuaks midagi võimatut. Ta eemaldab takistused ja evangeeliumi jutlustatakse.²²

Siion lunastatakse ja maailm, mis ei mõista veel „mormoonluse” tööd, saab oma elu jooksul teada, et see on Jumala vägi õndsakssaa-miseks igapäevale, kes peab meie Isa kärke. Mul on tunnistus selle töö kiirest kasvust ning et „mormoonlus” läheb inimlastele hinge, et see on meie Isa töö. Me ise võime olla väetid ja nõrgad, aga kui oleme elus vooruslikud ja puhtad, kui teeme seda, mida teame õige olevat, kasvatatakse üles mehed ja naised Issanda tööd jätkama, kuni meie Isa töö saab tehtud, nagu Tema soovib. Need, kes meid praegu ei mõista, hakkavad meid paremini tundma. Need, kes usuvad, et meie motiivid on isekad, vabanevad eksiarvamusest ning meie vennad ja õed maailmas, kes ihaldavad tõe ja soovivad teada, mida Issand neilt soovib, tunnevad seda oma südames ja võtavad Evangeeliumi vastu. Siion tõuseb ja särab ning temast saab kogu maa hiilgus, Iisraeli Issand Jumal on nii määranud.²³ [Vt 4. soovitus lk 155.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. President Smith kuulutas prohvetlikult, et „meie Issanda Jeesuse Kristuse evangeeliumi [kuuldakse] kõigis maailma paigus” (lk 148). Millised tehnoloogiad aitavad sel võimalikuks saada? Kuidas uued tehnoloogiad või teadussaavutused veel Issanda tööle kaasa aitavad?
2. Lugeses esimest osa õpetustest (lk 149–150), mõelge oma praegusele kutsele või ülesandele Kirikus. Kuidas oma kutse täitmine võimaldab teil „Issanda töö edendamisel” kaasa lüüa? Kuidas aitavad sellele tööle kaasa teie jõupingutused kodu- või külastusõpetajana? Kuidas saab selles kaasa lüüa rohkem, kui meie ametlikud kutsed ja ülesanded ette näevad?

3. Lk-del 150–153 tunnistab president Smith, et Issand juhib oma Kiriku tööd. Millised kogemused on teile näidanud, et see on tõsi? Kuidas evangeeliumi õpetamine ja selle järgi elamine oma kodus näitab meie usku Issanda töösse?
4. Mida ütles president Smith lk-del 148 ja 153–154 selle kohta, mida teeb Issand, et valmistada teed oma evangeeliumi jutlustamiseks? Milliseid tõendeid te näete selle kohta, et need asjad on juba aset leidnud või on tänapäeva maailmas aset leidmas?

Samateemalised pühakirjakohad: Tn 2:44–45; Jl 2:27–28; Mo 27:13; ÕL 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Ms 1:39

Abiks õpetamisel: „Mõnikord ei pruugi te mõnele küsimusele vastust teada. Sellisel juhul öelge lihtsalt, et te ei tea. Võiksite öelda ka, et püüate vastuse järele uurida. Te võite paluda ka tunnis osalejatel vastus järele uurida ja anda neile järgmises tunnis aega vastuse ettekandmiseks” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Conference Report, apr 1950, lk 6.
2. Conference Report, apr 1917, lk 37.
3. Deseret News, 10. mai 1947, Kiriku leheküljed, lk 10.
4. Conference Report, okt 1946, lk 6.
5. Conference Report, okt 1945, lk 173.
6. Conference Report, apr 1904, lk 64.
7. Conference Report, okt 1911, lk 44.
8. Conference Report, apr 1934, lk 30.
9. Conference Report, juuni 1919, lk 42–43.
10. Our Full Duty. – Improvement Era, märts 1946, lk 141.
11. Conference Report, apr 1930, lk 68.
12. Conference Report, okt 1945, lk 170–171.
13. Conference Report, okt 1916, lk 47.
14. Conference Report, apr 1931, lk 32–33.
15. Conference Report, okt 1931, lk 122–123.
16. Conference Report, okt 1945, lk 174.
17. Deseret News, 20. aug 1921, Kiriku leheküljed, lk 7.
18. Conference Report, okt 1906, lk 49.
19. New Year's Greeting. – Millennial Star, 1. jaan 1920, lk 3.
20. Conference Report, apr 1917, lk 37.
21. Conference Report, apr 1927, lk 82–83.
22. New Year's Greeting. – Millennial Star, 1. jaan 1920, lk 2.
23. Conference Report, apr 1906, lk 58.

*„Viimse aja pühad, austage hingamispäeva,
pühitsege seda ja see toob teile suurt rõõmu.”*

„Ohverda oma sakramendid minu pühal päeval”

*Hingamispäeva pühitsemine
ja vääriline sakramendivõtmine
tugevdavad meid vaimselt.*

George Albert Smithi elust

George Albert Smithile sai lapsena selgeks, kui tähtis on pühitada hingamispäeva. Rühm naabripoisse tuli sageli pühapäeviti pärast pühapäevakooli tema maja juurde, et teda palli mängima kutsuda. „Olin nagu need poisidki,” ütles ta. „Minu arvates oleks olnud väga lõbus palli ja muid mängu mängida. Aga mul oli imetore ema. Ta ei öelnud: „Sa ei tohi seda teha!”, vaid ütles: „Poeg, kui sa seda ei tee, oled sa õnnelikum. ...” Tahan öelda, et olen sellise koduse kasvatus eest tänulik.”¹ Ema õpetuste mõjul meenutas president Smith tihtilugu pühadele, et hingamispäeva pühitsemine toob suuri õnnistusi.

Kiriku üldjuhina oli George Albert Smithil võimalus Kirikus eri paigus pühapäevastel jumalateenistustel käia. Jälgides, kuidas pühad hingamispäeval üheskoos Jumalat kummardavad, valmistas nende aupaklik suhtumine sakramenti talle heameelt: „Minu arvates on Kiriku liikmete jaoks tähtis mõista Issanda õhtusöömaaja sakramendi pühadust. ... Mulle teeb rõõmu, kui näen meie vendi ja õdesid pühakotta tulemas ja nendest võrdkujudest ... vääriliselt osa saamas.”² [Vt 1. soovitus lk 164.]

George Albert Smithi õpetused

Jumala käsk hingamispäeva pühitseda pole koorem, vaid õnnistus.

[Issand] on õpetanud meile, et meil tuleb hingamispäeva pühitseda. Ta on seadnud ühe päeva seitsmest enda päevaks, ja võttes arvesse kõiki tema õnnistusi, mida antakse meile teistel päevadel, tundub mulle, et me peaksime leidma rõõmu sellest, mida ta meil oma pühal päeval teha palub, ja usun, et kui me nii ei tee, ei saa me olla õnnelikud. ... Ta tahab, et me oleksime õnnelikud, ja on öelnud meile, kuidas seda õnne välja teenida.³

Peaksime mõtlema [Issanda] päeva eesmärgile ja tundma jumala-teenistuse mõju. Mida kõike sellega maailmas saavutatakse, kui kõik meie Taevase Isa lapsed – ja kõik me oleme tema lapsed – austaksid tema soovi, et hingamispäev oleks Jumala teenimise päev. Kui me peaksime hingamispäeva au sees ja pühitseksime seda, oleks kasulikku muutust nii meie rahva kui ka kõigi maailma rahvaste seas võimatu hinnata.⁴

Hingamispäevast on saanud meelelahutuspäev ... – päev, mil tuhanded rikuvad käske, mis Jumal juba ammu andnud on, ja ma olen kindel, et suure osa kurbuse ja murede taga, mis inimkonda üha jätkuvalt vaevavad, on tõsiasi, et nad pole võtnud kuulda tema manitsust hingamispäeva pühitseda.⁵ [Vt 2. soovitus lk 164.]

Siin [Soolajärve] orus pidas ühe esimese jutluse president Brigham Young, kes manitses inimesi hingamispäeva austama ja pühitsema, ning ükskõik kui raske nende olukord ka polnud, poleks nad pidanud minema välja ja hingamispäeval oma kätega tööd tegema. ... Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik on innustanud oma rahvast hingamispäeva pühitsemist meeles pidama, sest sellega teeme oma Taevasele Isale heameelt.⁶

Õpetagem [Kiriku] poisse ja tüdrukuid tegema suureks sirgudes seda, mida Issand neilt hingamispäeval ootab, ja nende mõju kogukonnas, kus nad elavad, on üllatav. Kui maailm ei paranda meelt oma hoolimatuse ja ükskõiksuse üle, kui meie, viimse aja pühad, ei paranda meelt selle üle, et oleme paljudel juhtudel oma Taevase Isa pühasse päeva ükskõikselt suhtunud, ei jõua meieni kogu see

rõõm ja õnn, millest soovime siin osa saada, ja see ei ole meiega ka igavikus.⁷

Mõned inimesed näikse arvavat, et kui nad on käinud kirikus koosolekutel või teeninud veidi, nagu neilt pühapäeval nõutakse, on nad vabad otsima meelelahutust ja osalema tegevustes, mis ei lähe kokku hingamispäeva vaimuga, ning on ikka meie Isa soosingu all. Ma ütlen teile, et kui Kiriku liikmed jätkavad paremate teadmiste juures maist heaolu otsides hingamispäeva rüvetamist, kaotavad nad oma usu ja meie Taevase Isa Vaim eemaldub neist.⁸

Hingamispäeva rikkumine pole mingi tühine asi. Tahan öelda, et te kaotate iga kord, kui hingamispäeva rikute, kaotate rohkem kui võite saada, mida iganes te ka enda arvates saada võite.⁹

Unustada, et [hingamispäev] on Issanda päev, nagu mõni teeb, on tänamatu. Ta on eraldanud ühe päeva seitsmest, mitte et sellest saaks koorem, vaid et tuua meie ellu rõõmu ja lasta meie kodudel saada pere kogunemiskohaks, et vanemad ja lapsed võiksid koguneda kodukolde ümber, et armastus üksteise vastu saaks suureneda. ...

Viimse aja pühad, austage hingamispäeva, pühitsege seda ja see toob teile suurt rõõmu ning meie Taevane Isa annab teile õnnistused, mis tulenevad kuulekusest tema nõuandele ja soovitusel.¹⁰

Hingamispäeva pühitsemise juures on tähtis osa kirikuskäimisel.

Kui teeme, mida meie Taevane Isa meilt ootab, läheme hingamispäeval tema pühakotta ja võtame seal sakramenti ohverduse mälestuseks, mille tegi meie eest inimkonna Lunastaja.¹¹

See [hingamispäev] on Issanda püha päev, see on päev, mille ta on määranud meile tema kummardamiseks, ja sel viimsel ajal on ta andnud veel täiendava käsu, et me läheksime tema pühäl päeval palve ja paastumise kotta ning tunnistasime seal oma vigu ja jagaksime üksteisega tunnistust [vt ÕL 59:9–12]. ...

Käesoleval imelisel ajastul, mil inimesed võivad mugavalt kodus istuda ning maailma muusikat ja avalikke pöördumisi ja jutlusi kuulata, jäävad nad oma kodukolde äärde ning võivad isegi arvata,

et kuulevad kõike, mida võiksid kuulda, kui läheksid usulisteks teenistusteks määratud kohtadesse.

Viimse aja pühasid sellega ei peta. Kasu pole üksnes sõnast, mida me kuuleme, vaid sellest olulisem on hoopis mõju, mis valdab meie jumalateenistuskodasid ja tuleb meie Taevaselt Isalt. Meil võib olla kodus raadiovastuvõtja, kuid me ei saa sellest vaimselt nii suurt kasu kui siis, kui läheme Issanda pühal päeval tema kotta, kus meil on lubatud võtta sakramenti ning kus me palvetame ja palume oma Taevase Isa õnnistusi ning saame tunnistuse tõest, mille järgi inimkond peab saama päästetud.¹² [Vt 3. soovitus lk 164.]

Sakramendi võtmine hingamispäeval on püha privileeg.

Ma arvan, et ehk enamus meist mõistab, milline and on meile neil juhtudel osaks saanud, kui meil on lubatud rahus ja vaikuses koguneda, tulla kokku ja saada osa Õpetaja murtud ihust ja valatud verest. See sündmus peaks olema meist igaühe meelest – ja ma eeldan, et ongi – kõige püham ja hardam, kui mõistetakse, et me uuendame oma lepinguid temaga, kes andis oma elu, et me võiksimme üles tõusta ja ülendatud saada. Olen kindel, et neist võrdkujudest osa saades mõistame kõik, et tema poolt enne surma sisse seatud sakrament peaks olema meile meeleülenduseks, inspiratsiooniks ja õnnistusteks läbi igaviku.¹³

Sakrament on suure tähtsusega. Nendest võrdkujudest osasaamine on Issanda enda ettekirjutus. Paljud inimesed usuvad, et ristimine ja teiste Evangeeliumi talituste läbiviimine nende heaks on hädavajalik, ja ometi suhtuvad nad ükskõikselt ja hoolimatult Issanda õhtusöömaaja sakramenti. Meie Taevaisa pidas seda nii tähtsaks, et manitses oma armsa Poja ning apostlite ja prohvetite kaudu, nagu on kirjas pühakirjades, pühi sellest regulaarselt osa võtma. Sellele osutavad kolm Evangeeliumi kirjutajat [vt Mt 26:26–28; Mk 14:22–24; Lk 22:19–20] ja me leiame pühakirjades paljudest kohtadest õpetusi selle tähtsuse kohta, nii nagu seda õpetas Issand ise, kui Ta elas lihas. Meie Taevane Isa ei anna meile käske ega nõu, mis pole tähtsad. Ta õpetab selleks, et meie meelt ülendada, et me kasvaksime ja areneksime, ja kui me Tema nõu järgime, valmistab see meid naasma Tema juurde. ... Meilt oodatakse, et tuleksime igal

„[Õpetaja] poolt enne surma sisse seatud sakrament peaks olema meile meeleeilenduseks, inspiratsiooniks ja õnnistusteks läbi igaviku.”

hingamispäeval kokku ja saaksime osa oma ülestõusnud Lunastaja ihu ja vere võrdkujudest. ...

Sellele viidatakse ka 3. Nefi 18. peatükis, kus Päästja õpetab inimesi siin [Ameerika] mandril sakramenti au sees pidama, just nagu Ta õpetas oma jüngreid vanas maailmas. Kirjas on järgmine:

„Ja kui rahvahulk oli söönud ja nende kõhud olid täis, ütles ta jüngritele: Vaadake, üks teie seast pühitsetakse ametisse, ja temale ma annan väe leiva murdmiseks ja selle õnnistamiseks ja andmiseks minu kiriku rahvale, kõigile neile, kes usuvad ja saavad ristitud minu nimesse.

Ja jälgige alati, et te teete, just nagu mina olen teinud, just nagu mina olen murdnud leiba ja seda õnnistanud ning andnud seda teile!”

... Sellele järgneb järgmine salm:

„Ja tehke seda minu ihu mälestuseks, mida ma olen teile näidanud. Ja see olgu tunnistuseks Isale, et te peate mind alati meeles. Ja kui te peate mind alati meeles, on minu Vaim teiega.” [3Ne 18:5–7]

... Lisaks sellele leiame, et Issand on andnud sel teemal ilmutuse ka meie endi päevil. Õpetuse ja Lepingute 20. osas annab Issand meile sellega seoses juhatus. Salmist 75 algavas ilmutuses ütleb Ta:

„On vajalik, et kirik kohtuks sageli, et võtta leiba ja veini Issanda Jeesuse mälestuseks;

ja see talitus tuleb läbi viia vanemal või preestril, ja ta peab selle läbi viima niiviisi: ta peab põlvitama koos kirikuga ... ja hüüdma Isa poole pühalikus palves, öeldes,”

pange tähele seda ilusat palvet, mis järgneb ... :

„Oo Jumal, Igavene Isa, me palume sind sinu Poja, Jeesuse Kristuse nimel õnnistada ja pühitseda see leib kõikide nende hingedele, kes söövad seda; et nad sööksid sinu Poja keha mälestuseks ja tunnistaksid sinule, oo Jumal, Igavene Isa, et nad on nõus võtma enda peale sinu Poja nime ja teda alati meeles pidama ja kinni pidama tema käskudest, mis ta on andnud neile, et tema Vaim oleks alati nendega. Aamen.” [ÕL 20:75–77]

Palve vee õnnistamiseks on üsna sarnane [vt ÕL 20:78–79].

Kui pühad, kui läbinisti pühad on sakramendipalves välja öeldud mõtted. Ma manitsen teid, vennad, et sakramenti õnnistades kordaksime ... täpselt neid ilmutuse kaudu antud sõnu ja et me teeksime seda Issanda Vaimuga. Kui me neid palveid kordame, peaksime tunnetama lausunud sõnade tähendust.¹⁴

Ma kardan, et mõnikord, kui mõnel meie koosolekul sakramenti õnnistatakse ja jagatakse, ei ole sealne õhkkond nii pühalik kui peaks. Tegemist on väga püha privileegiga. ... Need, kes sakramendist [osa saavad], peaksid mõtlema palves välja toodud kohustusele.¹⁵ [Vt 4. soovitus lk 164.]

Vääriline sakramendivõtmine tugevdab vaimujõudu.

Me sööme tavalist toitu – me tarbime leiba, vett jm, et kosutada oma füüsilist keha. Täpselt sama tähtis on saada osa ülestõusnud Issanda ihu ja vere võrdkujudest, et tugevdada vaimujõudu. On

täheldatud, et mehed ja naised, kes aastast aastasse Issanda õhtusöömaajal ei osale, jäävad tasapisi ilma Taevase Isa Vaimust, nad kaotavad Vaimu kaasluse, kui neil on olnud võimalus sellest õnnistusest osa saada, kuid pole seda ära kasutanud. ...

Olen avanud pühakirjadest Esimese kirja korintlastele 11. peatüki 23. salmi, kus seisab:

„Sest mina olen Issandalt saanud selle, mis ma teilegi olen andnud, et Issand Jeesus sel ööl, mil ta ära anti, võttis leiva

ja tänas ja murdis ning ütles: „See on minu ihu, mis teie eest antakse. Seda tehke minu mälestuseks!”

Samuti ta võttis ka karika pärast söömaega ning ütles: „See karikas on uus leping minu veres. Seda tehke nii sageli, kui te iganes seda joote, minu mälestuseks!”

Sest iga kord, kui te seda leiba sööte ja karikast joote, te kuulutate Issanda surma, kuni ta tuleb!

Sellepärast: Kes iganes seda leiba sööb või Issanda karikat joob kõlvatumalt, sellel on Issanda ihust ja verest süüd.

Aga inimene katsugu ennast läbi ja nõnda söögu ta seda leiba ja joogu sellest karikast;

sest kes sööb ja joob, see sööb ja joob enesele nuhtlust, kui ta enesele ei anna aru sellest ihust.

Sellepärast on ka palju nõrku ja põdejaid teie seas ja paljud on läinud magama.” [1Kr 11:23–30]

... Ma soovin pöörata teie tähelepanu tõsiasjale, et sellega kaasneb oht, kui teha seda [võtta sakramenti] väärilt. Enne sakramendivõtmist peaksid meie südamed olema puhtad, meie käed süüta, meis ei peaks olema mingit vaenulikkust oma kaaslaste vastu, peaksime olema kaasinimestega rahujalal ning meie südameis peaks olema soov täita Isa tahet ja pidada kõiki Tema käske. Kui me seda teeme, on sakramendivõtmine meile õnnistuseks ja tugevdab meie vaimujõudu. ...

... Peaksime mõtlema tõsiselt lepingutele, mida Isaga sõlmime. Pöörakem nendele lepingutele ranget tähelepanu ja veendugem, et sööme ja joome vääriliselt, et saada hingeõnnistusi ja täiendavat vaimujõudu. Need õnnistused on teile, mu vennad ja õed, kui

usukaaslastele. Pidagem neid kalliks ja elagem nende vääriliselt, et meie elud võiksid peegeldada meie usku. Ärgu sattugu keegi meist hukkamõistu alla, võttes sakramenti väärilt ja jäädes seeläbi ilma meie Isa Vaimu kaaslusest.¹⁶

Me peaksime võtma [sakramenti] alandlikkusega, kandes eelnevalt hoolt, et meie käed oleksid süüta ja südamed puhtad, soovides olla oma Isale vastuvõetavad, siis saame sellest osa vääriliselt ja tunneme rõõmu meile tulevast õnnistusest.¹⁷

Issand õnnistagu meid, olgu Tema Vaim jätkuvalt meie peale valatud. Armastagem üksteist, nagu meie Isa on meid käskinud. Kui võtame sakramenti vääriliselt, armastame üksteist, isegi nagu meie Isa on ette näinud, pidades meeles, et Ta on öelnud meile: „Kui te ei ole üks, pole te minu omad.” [ÕL 38:27]¹⁸ [Vt 5. soovitus lk 165.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege läbi viimane lõik lk-l 157. Mis mulje võiks jääda Kiriku presidendile, kui ta tuleks teie sakramendikoosolekule? Mida te saate teha isiklikult, et Issanda ja sakramendi vastu rohkem aupaklikkust üles näidata?
2. Mõtisklege president Smithi sõnade üle lk-l 158 teises ja kolmandas lõigus. Mis kasu oleks sellest kogu ühiskonnale, kui üha enam inimesi hingamispäeva austaksid? Millised on mõned sobivad viisid, kuidas aidata oma perel ja teistel näha hingamispäeva pidamises pigem õnnistust kui koormat?
3. Millist kasu toob pühapäevane ühine jumalateenistus, mida kodus evangeeliumi uurides ei saa? (Mõned näited: lk 159–160; vt ka ÕL 59:9–12.)
4. Lugeses lk-l 160 algavat osa, mõtisklege, mida saaksite teha, et sakramenditalitus oleks teie elus tähendusrikkam. Mis on mõned tõhusad viisid, kuidas aidata lastel sakramendiks valmistuda ja sellesse aupaklikult suhtuda?

5. Lugesdes nelja viimast lõiku õpetustest (lk 163–164), otsige, mis teeb meid president Smithi sõnul sakramendivõtmise vääriliseks. Miks tugevdab vääriiline sakramendivõtmine meie vaimujõudu?

Samateemalised pühakirjakohad: 2Ms 20:8–11; Js 58:13–14; Mt 18:20; 3Ne 18:1–12; 20:8–9; Mn 6:5–6

Abiks õpetamisel: „Oskuslik õpetaja ei mõtle „Mida ma täna tunnis teen?“, vaid küsib, „Mida minu õpilased täna tunnis teevad?“, mitte „Mida ma täna õpetan?“, vaid pigem „Kuidas ma aitan oma õpilastel avastada, mida nad peavad teadma?“” (Virginia H. Pearce. *Teaching, No Greater Call*, lk 61).

Viited

1. Conference Report, okt 1948, lk 188.
2. Conference Report, apr 1908, lk 34–35.
3. Conference Report, okt 1937, lk 50.
4. A Faith Founded upon Truth. – Deseret News, 17. juuni 1944, Kiriku leheküljed, lk 4.
5. Conference Report, okt 1935, lk 120.
6. Conference Report, apr 1948, lk 13–14.
7. Tribute to Richard Ballantyne. – Instructor, nov 1946, lk 505.
8. Faith—and Life. – Improvement Era, apr 1949, lk 252.
9. Conference Report, okt 1948, lk 188.
10. Conference Report, okt 1932, lk 23.
11. Conference Report, okt 1932, lk 23.
12. Deseret News, 31. jaan 1925, osa 3, lk 4.
13. The Sacredness of the Sacrament. – Improvement Era, apr 1946, lk 206.
14. Conference Report, apr 1908, lk 35–37.
15. The Sacredness of the Sacrament. – Improvement Era, apr 1946, lk 206.
16. Conference Report, apr 1908, lk 34–35, 37.
17. Conference Report, apr 1908, lk 36.
18. Conference Report, apr 1908, lk 37.

*„Pühakiri on pilgeni täis tõendeid usu väest... Usu tõttu kutsus
prohvet Eelija taevast alla tule, mis neelas tema põletusohvri.”*

Usu tugevdav vägi

Usk on and Issandalt, tänu millele on õigemeelsetel vägi korda saata imelisi asju.

George Albert Smithi elust

1919. aastal kutsuti George Albert Smith toonase Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liikmena Euroopa misjoni juhatajaks. Peagi pärast kohalejõudmist kohalikele pühadele esitatud sõnumis puudutas president Smith rasket olukorda Euroopas, mis polnud ikka veel Esimese maailmasõja hävitustööst taastunud: „Ma mõistan, et elame tähtsal perioodil maailma ajaloo. Kuna rahvad on silmitsi uute pingeliste oludega ja peaaegu kõikjal inimeste seas on ülekaalus rahulolematuse vaim, tunnetan ma seega nendega kohtudes suurt vastutust ja soovin tõsiselt oma ülesannete lahendamisel jumalikku juhatust.” President Smith uskus, et proovilepanevatel aegadel hoolimata saadab liikmete ja misjonäride jõupingutusi edu: „Heade ja võimekate kaaslaste abil [misjoni] peakorteris ning ustavate meeste ja naistega misjoniväljal ootan ma elevusega suurt ausate hingede saaki.”¹

Üks president Smithi pakilisemaid kohustusi misjonijuhatajana oli misjonäride arvu suurendamine Euroopas. Kirik oli saatnud sõja ajal Euroopasse väga vähe misjonäre ning keset toidunappust ja muid majanduslikke probleeme ei tahtnud Euroopa valitsusametnikud nüüd välismaalastele viisasid anda. President Smithil seisis ees raske ülesanne veenda neid ametnikke misjonäre oma riiki lubama. President Smith kirjutas ühes kirjas oma tütrele Emilyle, kuidas ta kord sel eesmärgil Londonisse sõitis.

„Meie Ameerika suursaadik on olnud väga kena ja tal õnnestus meie jaoks korraldada kokkusaamine Suurbritannia tööministri, sõõr Robert Horne’iga. Kui me end tema kantseleis tutvustades suursaadiku kirja sõõr Roberti sekretärile ulatasime, küsis too, kas saaksime

oma kokkusaamise edasi lükata, kuna tema ülemus pidi mõne minuti pärast kolmeks nädalaks Šotimaale sõitma. Kinnitasin talle, et oleksime väga tänulikud, kui saaksime temaga praegu viis minutit rääkida, sest me ei elanud Londonis ja meil oli asjaga kiire. Sekretär läks söör Roberti juurde ja naasis peagi teatega, et ta lükkab oma sõidu edasi ja kohtub meiega kell neli päeval. Olin palvetanud tol hommikul eriti tuihingeliselt, et tee meile võiks avaneda, ja kui meid tagasi kutsuti, olin meie Taevasele Isale eriti tänulik.”

Kokkulepitud tunnil kutsuti president Smith koos kaaslastega söör Robert Horne'i erakabinetti. „Püüdsime rääkida talle, mida meil vaja on, ja kinnitasime talle, et seda, mida me palume, on Suurbriitannial vaja. Ta kuulas peaaegu poolteist tundi äärmise huviga osa Kiriku ajaloost, meie tõekspidamistest jne.

Kui olin lõpetanud, küsis ta meilt veelkord, mida me temalt tahame, ja kui me ütlesime talle, et tahaksime võimalust suurendada oma misjonäride väge kahesaja viiekümneni nagu enne sõda, ütles ta, et tal on hea meel anda oma osakonnale juhiseid mainitud arvu misjonäride maale lubamiseks niipea, kui nad peaksid saabuma. Loomulikult olime ülimalt rahul ja kinnitasime talle lahkudes, et ta oli suuresti kergendanud meie murekoormat.

Olen kindel, et saime sõpradeks ühe Inglismaa mõjuvõimsama mehega ja ma ei kõhkleks hetkekski, kui oleks jälle vaja tema juurde minna.”²

James Gunn McKay, üks president Smithi misjonäridest, kes viibis samuti kohtumisel söör Robert Horne'iga, ütles hiljem: „Vaata, millise imelise töö ta ära tegi. Tookord olid seal [misjonil] vaid mõned vanemad. Tee näis olevat tõkestatud ja ometi tuli ta Issanda inspiratsioonist pakatavana ning koputas ametnike ustele, et pälvida nende usaldust. Lõpuks saime erilise võimaluse, mida olime soovinud, et vanemad võiksid tulla ja oma tööd jätkata ning täita missiooni Jumala aate edendamisel ja tema töö tegemisel, ja sel viisil andis ta meile kindla tunnistuse, et Jumal juhatab seda tööd.”³ Vanem McKay pani president Smithi edu tema „usu ja pühendumise ning ligimesearmastuse [arvele] kõigi nende vastu, kellega ta lävis.” „Tegin temaga tööd,” ütles ta. „Pidasin temaga nõu, palvetasin koos temaga ja tean, et tema usk ja lojaalsus on põhjatud nagu elu.”⁴ [Vt 1. soovitus lk 175.]

George Albert Smithi õpetused

Usu vägi avaldub pühakirjades.

Meile on antud teada, et ilma usuta on võimatu olla Jumalale meelepärane [vt Hb 11:6]. See on jõud, mis paneb tegutsema, ning pühakiri on pilgeni täis tõendeid usu väest. Noa usk võimaldas tal ehitada laeva ning kuulekuse tõttu Jumala käskudele tema ja ta kodakond päästeti, samas kui need, kellel usku nappis, mattis suur veeuputus enda alla [vt 1Ms 6:13–22; 7:1–24].

Usu tõttu hoiti Lotti ja tema pereliikmeid, kui tuli taevast põletas maha Soodoma ja Gomorra linnad ning hävitas sealsed elanikud, kellel polnud usku [vt 1Ms 19:12–25].⁵

Usu kaudu päästis Mooses Iisraeli lapsed orjusest, kui nad läbi Punase mere nagu mööda kuiva maad läksid, samas kui neid jälitanud egiptlaste väed hukkusid. Rahvahulgale anti süüa leiba taevast. Kui Mooses lõi Hoorebi kaljut, purskas sellest vett nende janu kustutamiseks ning nad juhatati kõrbe kaudu töötatud maale. [Vt 2Ms 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6.]⁶

Kui Taaniel ei lakanud palvetamast avalikult Iisraeli Jumala poole, vastupidiselt määrusele, mille ta vaenlased olid tahtlikult välja mõelnud, et teda hävitada, heideti ta lõukoerte auku ja jäeti sinna kogu ööks. Ta teadis, et tema Taevane Isa võib ta päästa ja tema usaldus oli vankumatu. Järgmisel varahommikul läks kuningas augule ja leidis Taanieli elusana. Tema usk oli teinud metselajad kahjutuks ja ta pälvis kuninga poolehoiu. [Vt Tn 6:4–28.]

Kolm heebrealast, Sadrak, Meesak ja Abednego, kes keeldusid kummardamast Nebukadnetsari püstitatud kuldkuju, heideti tulesse ahju, mis oli köetud tavapärasest seitse korda kuumemaks. Nad usaldasid elavat Jumalat ja tasuks nende usu eest jäeti nad ellu. [Vt Tn 3:8–28.]

Usu tõttu kutsus prohvet Eelija taevast alla tule, mis neelas tema põletusohvri, ning kuningas ja rahvas veendusid, et Iisraeli Jumal on Jumal ja et Baal ei ole [vt 1Kn 18:36–40].

Usu tõttu jäi Jeredi vennale ja tema järgijatele alles nende isade keel keelte segamise ajal Paabeli torni juures ja nad toodi

„Usu kaudu päästis Mooses Iisraeli lapsed orjusest, kui nad läbi Punase mere nagu mööda kuiva maad läksid.”

läänepoolkerale [vt Et 1:33–43]. ... Samasugune usk võimaldas Lehhil tuua oma pere üle ookeani ja seada end sisse maal, mis on valituim kõikide maade seas.

Usk võimaldas Jeesuse jüngeritel pidada vastu neid vallanud tagakiusamisele ning juutide vastuseisust hoolimata panna alus evangeeliumile, mille Päästja oli neile andnud.⁷

Usu tõttu tegid maailma Lunastaja ja need, kes olid Temaga seotud, kõik imed. Aegade algusest peale kuni praeguseni on olnud vaid ustaval inimesel Jumala vägi.⁸ [Vt 2. soovitus lk 175.]

Käesoleval evangeeliumi ajajärgul avaldub usu vägi õigemeelsete pühade elus.

Käesoleval viimasel evangeeliumi ajajärgul läks poisiohtu prohvet [Joseph Smith] oma vankumatu usu pärast Jumalasse metsa, laskus põlvili ja palvetas ning sai temale antud esimese suure taevase

ilmingu osaliseks, mille tõttu Jumaluse omadused taas inimkonnale teatavaks tehti. Usu tõttu võis ta minna Kumoori künkale ja saada ingli käest pühad ülestähendused, mille ta hiljem tõlkis Jumala annid ja väega. Usu tõttu juhatas ta oma rahva Kirtlandist Missouri maale ja tagasi Illinoisi, ja olgugi et neid korduvalt rüüstati ja kodudest välja aeti, jäi neil nende südamesse külvatud usk alles ja nad teadsid, et Jumal arvestab nendega. Usu tõttu rajati prohvet Joseph Smithi juhatusel suur Nauvoo linn ja usu tõttu sai ta hiilgavad tõed, mis on kirjas Õpetuses ja Lepingutes.

Usu tõttu juhatas Brigham Young rahva siia läänepoolsele maale [Soolajärve orgu], ning kui ta jõudis mäetippu ja heitis pilgu orule, andis Jumal talle tunnistuse, et see on koht, kuhu Iisrael tuleb asustada. ... Usu tõttu pani rahvas nurgakivi suurele templile [Soolajärve templile] oma nõrkuses ja vaesuses, uskudes, et Jumal loob võimalused ja annab vahendid selle suure ehitise valmimiseks. Usu tõttu näitas meie Taevane Isa rahva vastu halastust, kui nad vaatasid murelikena pealt, kuidas rohutirtsud nende vilja hävitasid, ega saanud millegagi seda takistada, ning nende palvetele vastati Jumala ettenägelikkusega, millest nad said tunnistuse, kui kajakad saabusid nende saaki päästma ning neid jäljast vabastama. ...

... Usu tõttu on selle töö eesotsas seisnud mehi aeg-ajalt inspireeritud meile vajalikku juhatused andma. Usu tõttu saame teadmisi ... nendelt, kes Issanda nimel õpetavad, ning Trööstija elavdab nende mõistmist, tuletab neile meelde seda, mis on läinud, ja näitab neile seda, mis on tulemas, näidates seeläbi ilmutuse vaimu.⁹

Usuga on Iisraeli vanemad läinud teele, jättes maha kodu ja neile armsad inimesed ning pidades vastu maailma etteheidetele tunnistamaks, et Jumal elab, et Jeesus on Kristus ja et Joseph Smith oli Issanda prohvet. Usu tõttu on teie haiged terveks saanud, teie surnud ellu äratatud. Kui ülestähendused selle rahva seas tehtud imedest oleksid kättesaadavad, ... annaks see tunnistust usu kaudu ilmsiks saanud Jumala väest, mis jääb kõikidel maailma ajastutel ületamatuks.

Vennad ja õed, see põhimõte suunab meid taeva poole, annab meile lootust elulahingus. Kui satume segadusse ja näeme enda ees takistusi, millest me näiliselt üle ei saa, saame, uskudes maailma

*„Usu tõttu juhatas Brigham Young rahva
[Soolajärve orgu].”*

Lunastajasse, pöörduda Tema poole ja teada, et meie palvetele vastatakse, nii nagu meile hea on.¹⁰ [Vt 3. soovitus lk 175.]

Sageli on küsitud: On see võimalik, et poisid ja tüdrukud, noored mehed ja noored naised, kes on üles kasvanud selles Kiriku põlvkonnas, oleksid nõus taluma raskusi, puudust ja katsumusi, millele nende isad ja emad evangeeliumi nimel vastu pidasid? Kas nad jätaksid maha oma mugavad kodud, et rahvastada uus maa oma usu huvides?

Ma ütlen teile, et kui nende südamesse on külvatud teadmine selle töö jumalikkusest, nagu meie seda teame, kui neile on antud usk, kuna meie oleme pidanud Issanda käskle, kui neid on õpetatud teadma, et Jeesus on Kristus ja et Joseph Smith oli Issanda prohvet, siis ma ütlen teile jah, nad teevad, mida nende isad ja emad on teinud, võtavad oma koha sisse viimse aja Iisraeli ridades.

Isegi kui see tähendaks puudust, kui see tähendaks haigusi ja muresid või koguni kodust väljasaatmist, pitseeriksid sajad ja tuhanded meie pojad ja tütreid vajadusel oma tunnistuse oma eluga, teades, et see on Kristuse evangeelium.¹¹ [Vt 2. soovitus lk 175.]

**Kui rakendame usku, avab Issand meile
võimaluse Tema palvet täita.**

Mul on meeles, kuidas tundsin üks päev mõjutust öelda misjonärile, kes läks teatud linna, kus meil ei lubatud pidada tänavakoosolekuid:

„Pea meeles, anna Issandale võimalus! Sul tuleb abi paluda. Anna Issandale võimalus. Palu tal tee avada.”

Noormees läks sellesse linna, läks linnapea kabinetti ja küsis, kas ta võiks temaga kokku saada. Ta tahtis paluda, kas nad võiksid selle määruse ära muuta.

Kohale jõudes sai ta teada, et linnapea oli linnast ära. Noormees väljus kabinetist, pööras pilgu koridorile ja nägi ühel uksekoridori lõpus silti „Politseiülemate kabinet”. Ta kõhkleks hetkeks, kuid miski ütles talle: „Anna Issandale võimalus.” Ta astus politseiülemate kabinetti ja ütles talle, milleks ta tulnud oli. Kui ta lõpetas, ütles mees:

„Heakene küll, mis tänavanurka sa tahaksid?”

Noormees vastas: „Ma ei tunne seda linna nii hästi kui teie. Ma ei tahaks paluda kohta, mida te ei soovitaks või kus me häiriksite liiklust. Kas te tuleksite koos minuga seda nurka valima?”

Mõelda vaid, et üks misjonär palub politseiülemal evangeeliumi jutlustamiseks tänavanurk valida!

Politseiülem ütles:

„Muidugi tulen ma teiega.”

Viieteistkümne minuti pärast oli neil üks parimaid tänavanurki linnas välja valitud koos loaga jutlustada Jeesuse Kristuse evangeeliumi seal, kus seda tänavatel jutlustati viimati enne [Esimest maailmasõda]. ...

Issandal on võimalik korda saata asju, mida meie ei suuda, ja ta ei palu meilt kunagi midagi, ilma et ta selle võimalikuks teeks.

Ta ütles seda meile Nefi vahendusel. Ta ei nõua midagi ilma, et ta valmistaks selleks tee.

„Ja sündis, et mina, Nefi, ütlesin oma isale: Ma lähen ja teen seda, mida Issand on käskinud, sest ma tean, et Issand ei anna inimestele ühtegi käsku ilma, et ta valmistaks neile tee, et nad võiksid täide saata seda, mida ta neil käsib.” [1Ne 3:7]

Kui Issand on teil midagi teha palunud või ootab teilt midagi ja te ei tea lihtsalt, kuidas alata, siis andke endast parim. Liikuge vajalikus suunas, usaldage Issandat, andke talle võimalus ja ta ei vea teid kunagi alt.¹²

Kui imeline on teada, et me võime tahtmise korral oma Taevasel Isal käest kinni hoida ja temalt juhatus saada. Inimestel terves maailmas pole sellist kindlustunnet nagu sellel rahval.¹³ [Vt 4. soovitus lk 175.]

Usk on Jumala and õigemeelsetele.

Meie usk on tingitud õigemeelsest elust. Meie usk ei saa olla selline, nagu peaks, kui elame sündsusetult. Aga kui me peame Issanda käske, saab meil olla usku ning see kasvab ja suureneb, nii nagu suureneb meie õigemeelsus.¹⁴

Kui kellelgi meist napib usku sellesse töösse, tuleb see sellest, et me pole pidanud Jumala käske. Kui keegi ei tea, et see on meie Isa töö, tuleb see sellest, et nad pole oma kohust täitnud. Tean sama kindlalt kui ma elan, et see on Issanda töö, ja see teadmine tuleb Tema käskude pidamisest.¹⁵

Me teame, et usk on and Jumalalt, see on viljasaak õigemeelse elu eest. See ei tule meie käsu peale, vaid on meie Taevase Isa tahte täitmise tulemuseks. Kui meil napib usku, heitkem pilk iseendasse, et näha, kas oleme pidanud Tema käske, ja tehkem viivitamatult meelearandust, kui me seda teinud pole. ... Suurendagu Issand meie usku ja elagem selle vääriliselt.¹⁶

Ma loodan, et need, kes on selle imelise anni saanud, elavad ka selle vääriliselt.¹⁷ [Vt 5. soovitus lk 175.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Otsige tõendeid George Albert Smithi usu kohta loost lk-del 167–168. Üks president Smithi misjonär ütles, et sellega, mis ta korda saatis, „andis ta meile kindla tunnistuse, et Jumal juhatab seda tööd” (lk 168). Kuidas on kellegi teise, näiteks pereliikme või lähedase sõbra usk teid mõjutanud?
2. Vaadake üle näited usust lk-del 169–173. Tooge veel näiteid usust, mis on teie jaoks eriti tähendusrikkad. Kuidas aidata nende näidete varal kedagi, kes rakendab usku, kuid pole veel saanud soovitud õnnistusi?
3. Kuidas on teie usk andnud teile „lootust elulahingus”? Kuidas saab usk aidata meil saada jagu hirmust või ületada muid „takistusi, millest me näiliselt üle ei saa”? (Lk 171)
4. Lugege lk-l 173 algavat osa ja võrrelge seda looga „George Albert Smithi elust”. Milliseid sarnaseid kogemusi olete te ise kogunud? Mida tähendab „anda Issandale võimalus”?
5. President Smith õpetas, et „usk on and Jumalalt”, mis „ei tule meie käsu peale” (lk 174). Kuidas mõjutab see põhimõtte teie püüdlusi oma usku suurendada ja teistes usku esile kutsuda? Mis on mõned konkreetset asjad, mida me saame teha, et elada usu anni vääriliselt? (Vt Al 32:35–43.)

Samateemalised pühakirjakohad: Hb 11:1–11, 17–34; Jk 2:17–24; Al 32:26–43; Et 12:6–22; Mn 7:27–39; ÕL 136:42

Abiks õpetamisel: „Aitamaks tunnis osalejatel küsimustele vastata, võiksite neile öelda enne millegi lugemist või ettekandmist, et te ootate neilt vastuseid. ... Näiteks võite te öelda: „Kuulake, kui ma selle lõigu ette loen, et võiksite siis rääkida, mis teile selle juures kõige enam huvi pakub” või „püüdke seda pühakirjakohta kuulates mõista, mida Issand räägib meile usu kohta”” (*Teaching, No Greater Call*, lk 69).

Viited

1. Greeting. – Millennial Star, 10. juuli 1919, lk 440–441.
2. Glenn R. Stubbs. A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951, doktori väitekirj, Brigham Youngi Ülikool, 1974, lk 142–143. –
3. James Gunn McKay. Conference Report, okt 1921, lk 156.
4. James Gunn McKay. A Biography of George Albert Smith, lk 160.
5. Conference Report, apr 1923, lk 75–76.
6. Conference Report, okt 1913, lk 102.
7. Conference Report, apr 1923, lk 75–76.
8. Conference Report, okt 1913, lk 102.
9. Conference Report, okt 1913, lk 102–103.
10. Conference Report, okt 1913, lk 102–103.
11. As to This Generation. – Improvement Era, veebr 1949, lk 73.
12. Give the Lord a Chance. – Improvement Era, juuli 1946, lk 427.
13. Conference Report, apr 1947, lk 164.
14. Conference Report, okt 1950, lk 6.
15. Conference Report, okt 1915, lk 27–28.
16. Conference Report, okt 1913, lk 103.
17. Conference Report, apr 1923, lk 77.

Püsige Issanda poolel

*Issand on andnud meile käsud, et
hoiduksime kurjast ja leiaksime õnne.*

George Albert Smithi elust

George Albert Smithi vanaisa George A. Smith teenis palju aastaid Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis ja Esimeses Presidentkonnas Brigham Youngi nõuandjana. George Albert Smith kordas sageli nõuandet, mida tema vanaisa oma perele andnud oli: „Issanda territooriumi ja kuradi territooriumi vahel on selge eraldusjoon. Kui püsitate Issanda poolel, olete tema mõju all ja teil pole mingit soovi valesti käituda. Aga kui te sentimeetri võrra üle joone kuradi poolele astute, olete kiusaja võimu all, ja kui tal läheb õnneks, ei suuda te isegi selgelt mõelda ega arutleda, kuna olete kaotanud Issanda Vaimu.”

George Albert Smith ütles, et juhendus kogu elu oma valikute tegemisel sellest nõuandest: „Kui olen tundnud vahel kiusatust midagi teha, olen küsinud endalt: „Kummal pool joont ma olen?” Otsustades olla turvalisel poolel, Issanda poolel, tegutsen ma iga kord õigesti. Seega kiusatuse tekkides mõelge palvemeelselt oma probleemi üle ja Issanda mõju aitab teil targasti otsustada. Ainult Issanda poolel on meil turvaline.”¹ [Vt 1. soovitus lk 185.]

George Albert Smithi õpetused

Issanda poolel püsimine nõuab ranget kuulekust käskudele.

Kogu turvalisus, kogu õigemeelsus ja kogu õnn on Issanda pool joont. Kui peate Issanda kāske, pidades hingamispäeva, olete te Issanda pool joont. Kui teete oma isiklikke palveid ja perepalveid, olete te Issanda pool joont. Kui olete tänulikud toidu eest ja väljendate seda tänu Jumalale, olete te Issanda pool joont. Kui armastate

*„Kui järgime Issandalt saadud nõu ja soovitusi,
on meie teekond sel rajal õnnelik.”*

oma ligimest nagu iseennast, olete te Issanda pool joont. Kui olete ausad oma asjaajamistes kaasinimestega, olete te Issanda pool joont. Kui peate Tarkuse Sõna, olete te Issanda pool joont. Ja nõnda võin ma võtta läbi kümme käsku ja muud käsud, mis Jumal on andnud meile juhatuseks, ning öelda taaskord, et kõik, mis teeb meie elu rikkamaks ja teeb meid õnnelikuks ning aitab meil valmistuda igaveseks rõõmuks, on Issanda pool joont. Vigade otsimine selles, mis Issand meile meie juhatuseks andnud on, ei ole Issanda pool joont.² [Vt 2. soovitus lk 185.]

[Issand on öelnud]: „Mina ei saa vaadata patule vähimagi mööndusega,” vähimagi mööndusega [ÕL 1:31]. Miks? Sest Ta teab, et kui me teeme pattu, jääme ilma õnnistusest, millest võiksime rõõmu tunda, kui me ei hülgaks rada, mis selle õnnistuseni viib.³

Ikka ja jälle kuuleme kedagi ütlemas: „Pole vaja üksikasjadesse laskuda. Issand ei pane eriti pahaks, kui me vaid osa ära teeme.” See, kes nii räägib, on juba kuradi pool joont, ja te ei peaks teda kuulama, sest kui te seda teete, juhitakse teid eksiteele. Keegi, kellel on Issanda Vaim, ei räägi nii. Issand ise on öelnud, et meil tuleb käske pidada: „On olemas seadus, mis on tagasivõetamatult otsustatud taevas enne selle maailma rajamist, millel põhinevad kõik õnnistused.” (ÕL 130:20) Jeesuse Kristuse evangeelium peab õpetama meile, kuidas seda õnnistust välja teenida.⁴

Meie armastav Taevaisa annab meile käsud, et nende abil õnne leida.

Nähes oma laste suhtumist ja teades, et neil on vaja juhatust, andis Issand meile oma headuses kümme käsku ja teisedki käsud, mida meile aeg-ajalt õnne leidmisel abiks antud on. Te näete, kuidas inimesed maailmas sinna-tänna jooksevad ja õnne otsivad, kuid ei leia seda. Kui nad vaid peatuksid piisavalt kaua, et Issanda nõu kuulda võtta, tuleks ka õnn. Teist viisi selle leidmiseks pole.⁵

Lapsena märkasin või arvasin märkavat, et Issanda käsud on seadused ja reeglid, mis Ta mulle juhatuseks andnud on. Ma arvasin märkavat, et kui nendele seadustele mitte kuuletuda, järgneb sellele karistus, ja võisin ilmselt lapsena tunda, et Issand on siin elus asjad nii korraldanud ja asjalood nõnda seadnud, et mul tuleb kuuletuda

„Issanda niinimetatud seadused, pühakirjades kirjas olevad nõuanded ja käesolevaks ajaks ja maailmaajastuks antud ilmutused on vaid meie halastava Taevaisa sulnis hääl.”

teatud seadustele või karistus on kärke tulema. Kuid vanemaks saades näen kõike teisest vaatevinklist ja mõistan, et Issanda niinimetatud seadused, pühakirjades kirjas olevad nõuanded ja käesolevaks ajaks ja maailmaajastuks antud ilmutused on vaid meie halastava Taevaisa sulnis hääl. Need on kõigest soovitusel ja nõuanded armastavalt vanemalt, kes on meie heaolu pärast rohkem mures kui meie maised vanemad olla saavad, ning seetõttu see, mis näis mulle kord karmi seaduse nime kandvat, on nüüd kõikiteadva Taevase Isa armastav ja hell nõuanne. Ja ütlen seega, et mul pole raske uskuda, et parim, mis ma teha saan, on pidada Jumala kärke.⁶

Kogu mulle ja minu lähedastele osaks saanud õnn on tulnud selle tulemusena, et oleme püüdnud pidada Jumala kärke ja elanud õnnistuste vääriliselt, mida ta on lubanud neile, kes teda austavad ja tema kärke peavad.⁷

Kui järgime Issandalt saadud nõu ja soovitusi, on meie teekond sel rajal õnnelik. See teerada ei pruugi olla alati kergete ja mugavate killast, kuid viimaks lõppeb see meie Taevase Isa juures ning meile saavad osaks hiilgus, surematus ja igavene elu.⁸ [Vt 3. soovitus lk 185.]

Vastane püüab meid oma pettuse ja kavalusega eksiteele juhtida.

Tänapäeva maailmas on kaks mõju, mis on olnud olemas algusest peale. Üks neist on toetav, sellest kiirgub õnne ja see tugevdab iseloomu. Teine mõju hävitab, teeb inimestest koletised, lammutab ja heidutab. Me kõik oleme alati mõlemale. Üks neist lähtub Taevasest Isast ja teine kurjuseallikast, mis on püüdnud maailmas algusest peale inimpererele hävitust tuua.⁹

Meid kõiki kiusatakse, keegi pole kiusatustest prii. Vastane kasutab meie petmiseks kõikvõimalikke vahendeid, ta katsetas neid maailma Päästja peal, kuid tulutult. Ta on katsetanud neid ka paljude teiste meeste peal, kellel on olnud jumalik volitus, ning on mõnikord nõrga koha leidnud. Nõnda kaotab see inimene millegi, mis oleks võinud olla suureks õnnistuseks, kui ta oleks vaid olnud ustav.¹⁰

Üks mees ütles kord mulle, või õigemini märkis kohas, kus ka mina juhtusin olema: „Miks need inimesed siin näivad arvavat, et ma olen kurjuse kehastus, kuigi ma ei ole?” Ja mina ütlesin talle: „Vennas, oled sa kunagi teadnud kedagi, kes on kurjuse kehastus, ja on sellest ka ise teadlik?” See on üks kuradi riugastest: saada teid oma võimu alla, ilma et te seda teaksite. Ja see on üks meie raskustest.¹¹

Prohvet Nefi nägi sadu aastaid tagasi, mis juhtub, et inimesed vaidlevad üksteisega ning eitavad Püha Vaimu ja Iisraeli Püha väge ning esitavad õpetusena inimeste käskimisi. Tänapäeva maailmas püütakse mõjutada inimesi uskuma, et nad võivad saada igavese elu omaenda mõistuse ja omaenda jõuga. Lubage mul ... lugeda teile Nefi raamatust:

„Ja samuti saab olema paljusid, kes ütlevad: Söö, joo ja ole rõõmus; ometi kardad Jumalat – ta mõistab õigeks vähese patustamise.”

Tahan, et te paneksite seda tähele: „Ta mõistab õigeks vähese patustamise.” See kaval vastane teab, et kui ta vaid saaks mehe või

naise veidigi valesti käituma, oleksid nad sel määral tema territooriumil ja tema võimuses.

„Ometi kardad Jumalat – ta mõistab õigeaks vähese patustamise; jah, valeta pisut, kasuta ära teist tema sõnade pärast, kaeva auk oma naabrile; see ei tee mingit kahju; ja tee kõike seda, sest homme me sureme; ja kui on nõnda, et me oleme süüdi, siis Jumal peksab meid mõne hoobiga ja lõpuks saame me päästetud Jumala kuningriiki.” [2Ne 28:8]

Kas see pole täpselt see, mida kurat ütleb inimestele praegusel ajal niisama selgelt, nagu siin kirjas on? Ah, tee pisut pattu, see ei tee mingit kahju, valeta pisut, sellest pole midagi. Issand annab selle andeks, sa saad vaid mõned hoobid ja sind päästetakse lõpuks Jumala kuningriiki. Just seda ütleb ta mehele või naisele, kellele on õpetatud Tarkuse Sõna, öeldes, ah, joo pisut teed, see ei tee sulle midagi halba, tarvita veidi tubakat, vahet ju pole, veidi alkoholi ei tee mingit kahju. Need on väikesed asjad. Ta tegutseb alati vähehaaval ega tee kõike korraga. Ma tahaksin, et see meile meelde jääks. ... Just need tähtsusetud, salamisi kurja tegevad sosistused panevad inimkonna komistama ja saadavad meid kuradi võimusesse. ...

Ning Nefi jätkab:

„Ja teisi ta rahustab ja suigutab nad lihalikku turvatundesse, nii et nad ütlevad: Siionis on kõik hästi; jah, Siionit saadab edu, kõik on hästi – ja nõnda petab kurat nende hingi.”

Ma tahan, et te paneksite seda tähele: „Ja nõnda petab kurat nende hingi ning juhivad neid ettevaatlikult ära alla põrgusse.” [2Ne 28:21] Ja nii, täpselt nii ta seda teebki. Ta ei tule ega haara teist füüsiliselt kinni ega vii teid oma territooriumile, vaid sosistab „Tee pisut halba”, ja kui tal see korda läheb, siis veel ja veel pisut midagi halba ning siis nii, nagu tsiteeritud: „Ta petab nende hingi.” Just seda ta teebki. Ta paneb teid uskuma, et te saate midagi, kuigi te hoopis kaotate. Nõnda petetakse meid iga kord, kui me ei järgi Jumala seadust või ei pea käsku, sest selles ja tulevases maailmas saame kasu vaid tänu kuulekusele meie Taevase Isa seadusele.

... See kummaline kirjeldus „Ning juhivad neid *ettevaatlikult* ära alla põrgusse” on paljutähendav. Nõnda ta tegutseb. Mehed ja naised on tänapäeva maailmas alid sellele mõjule. Neid tõmmatakse

sinna ja tänna, see sosin ei lakka ja nad ei mõista, mida Issand neilt soovib, vaid jäävad vanakurja territooriumile, tema võimu alla, sinna, kuhu Issanda Vaim ei lähe.

Nefi jätkab: ...

„Ja vaata, teised ta meelitab ära ja räägib neile, et põrgut ei ole; ja ta ütleb nendele: Ma ei ole mingi kurat, sest teda ei ole olemas – ja nõnda ta sosistab neile kõrva, kuni ta haarab neist oma hirmsate ahelatega, millest pole mingit pääsu.” [2Ne 28:22]

Mu vennad ja õed, selline on olukord tänapäeva maailmas. Nefi poleks suutnud seda selgemini väljendada, kui ta ka praegu just siin maailmas oleks. Ja vastane tegutseb. Ja kuna meie Taevane Isa soovis säästa oma lapsi sellest kurjast õpetusest ja tõekspidamisest, saatis ta lapsprohvet Joseph Smithi maailma, andis talle jumaliku volituse, rajas oma Kiriku ning hakkas inimlastele taas tõde õpetama, et neid eksiteelt ära juhtida.¹²

Meil tuleb õppida oma kirgedest, oma halbadeist kalduvustest üle olema. Meil tuleb õppida kiusatustele vastu seisma. Just selle jaoks oleme me siin, ning selleks, et teha seda veelgi täiuslikumalt, on evangeelium taastatud maa peale ja meil on võimalik sellest osa saada ning meis on jõud, mis lähtub Püha Vaimu väest. Ühelt poolt on meil piiratud vastupanuvõime nagu tavalisel inimesel, kes ei tea tõde, kuid teiselt poolt on meie vastupanu talle võrdväärne ja sellele lisandub vastupanuvõime, mis tuleb tõe ja oma olemasolu eesmärgi teadmisest.¹³ [Vt 4. soovitus lk 186.]

Me hoidume kurjast, kui otsustame allutada end Issanda mõjule.

Mulle meenub üks tore meesterahvas, kes oli aastaid tagasi Ameerika Universalistide Kiriku juhatuses esimees. Ta tuli siia [Salt Lake Citysse] külla ja käis kahes meie pühapäevakoolis. Üks [laste] tund oli tema jaoks eriti huvitav. Lõpuks, kui [tund] hakkas läbi saama, küsis pühapäevakooli juhataja: „Kas te tahaksite [klassile] paar sõna öelda?” ... Mees vastas: „Tahan küll.” Ta ütles: „Kui saaksin vaid elada sellises õhkkonnas, mille leidsin eest selles väikeses ... hingamispäeva kooli tunnis täna hommikul, ei jääks mul midagi muud üle, kui hea inimene olla.” [Vt 5. soovitus lk 186.]

„Kui hoolikad me viimse aja pühadena olema peaksime, et elada iga päev nii, et võiksime olla Issanda väe mõju all.”

Olen sellele päris palju mõelnud. Me valime hoolikalt, millist õhku hingame, et võiksime terved olla. Aga vahel satume enese hooletusest kõlvatute mõjude alla, mis hävitavad meie võime kurjale vastu panna ning meid juhitakse tegema midagi sellist, mida me tegema ei peaks ja mida me ei teeks, kui oleksime Issanda mõju all. Kui me vaid oleksime alandlikud, kui me vaid oleksime palve-meelsed, kui me vaid elaksime nii, et võiksime iga tund tõsimeelselt öelda „Taevasa, olen nõus ja innukas tegema, mida sina minult ootad”, oleks meie maise elu kogemus iga päev rikkam.¹⁴

Meie otsustada on, kuhu me välja jõuame. Jumal on andnud meile valikuvabaduse. Ta ei võta seda meilt ära ja kui ma teen seda, mis on vale, ja jõuan kuradi territooriumile, teen ma seda omast tahtest, kuna see valik on minu võimuses. Ma ei saa kedagi teist süüdistada. Ja kui ma otsustan pidada Jumala käske, elada nii, nagu peaksin, ja püsida Issanda pool joont, teen ma seda, kuna peaksin nii tegema,

ja saan selle eest oma õnnistused. See pole kellegi teise tegude tagajärg.¹⁵

Kui hoolikad me viimse aja pühadena olema peaksime, et elada iga päev nii, et võiksime olla Issanda väe mõju all ja et võiksime pöörduda eemale sellest, millel on kalduvus murda meie vägi teeneda välja selestiline kuningriik.¹⁶

Veenduge, et teie jalad on tugevasti kaljul. Veenduge, et teile saab selgeks, mida Õpetaja teilt soovib, ja teades neid soove, veenduge, et te peate Tema käske ja seadusi. Veenduge, et teie puhas elu annab teile õiguse Püha Vaimu kaaslusele, sest kui te olete puhtad, vooruslikud ja ausameelsed, pole vanakurjal väge teid hävitada.¹⁷

Ma palvetan, et vaataksime enda sisse ja uuriksime järele, kummal pool joont me oleme. Kui me oleme Issanda pool, siis jäägem sinna, sest see tähendab igavest õnne parimate meeste ja naiste kaaslastena, kes on kunagi maa peal elanud.

Kui oleme mingilgi viisil libastunud, kui oleme olnud hooletud, kui oleme kuulunud kiusajat ja läinud üle joone, et saada osa sellest, mis on maailma arvates ihaldusväärne ja mis pole Issanda sõnul meile hea, siis naaskem nii ruttu kui võimalik teisele poole, palugem Issandalt oma rumaluse eest andeks ja jätkakem siis tema abiga elu, mis tähendab igavest õnne.¹⁸

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege osa „George Albert Smithi elust” (lk 177) ja Mn 7:10–19. Kuidas teada, millal te olete „Issanda pool joont”? Mida me saame teha, et aidata üksteisel Issanda pool joont püsida?
2. Lk-l 177 algavas lõigus nimetab president Smith mõned käsud, millele peaksime kuuletuma, et Issanda pool joont püsida. Milliseid muid käitumisnorme on Issand andnud, aitamaks meil Tema pool joont püsida?
3. Lugesdes lk-l 179 algavat osa, mõtisklege, kuidas aidata president Smithi õpetuste abil kedagi, kelle arvates on käsud liiga piiravad.

4. Sirvides lehekülgi 181–183, otsige president Smithi kirjeldatud Saatana tegutsemisviise ja mõelge aegadele, mil olete olnud ise nende tegutsemisviiside tunnistajaks? Kuidas saame aidata noortel neid tähele panna ja neist jagu saada? Kuidas „oma olemasolu eesmärgi teadmisesest” (lk 183) on abi kiusatusest hoidumisel?
5. Mõelge, kuidas lugu lk-l 183 võiks käia teie kohta. Millised on mõned kohad ja olukorrad, kus teil puudub igasugune soov kurja teha? Mida me saame teha, et luua sellist õhkkonda oma kodus? Töökohas? Ühiskonnas? Isiklikus elus?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 4:1–11 (vt ka joonealustes märkustes toodud viiteid katkenditele JSTs); Jk 4:7; 1Jh 5:3–4; Al 13:27–28; He 5:12; ÕL 82:8–10

Abiks õpetamisel: „Enne tunni algust tahvlile kirjutatud küsimused aitavad tunnis osalejatel mõelda teemale juba enne seda, kui tund peale hakkab” (*Teaching, No Greater Call*, lk 93).

Viited

1. A Faith Founded upon Truth. – Deseret News, 17. juuni 1944, Kiriku leheküljed, lk 9. 2. Conference Report, okt 1945, lk 118. 3. Sharing the Gospel with Others, valinud Preston Nibley, 1948, lk 198; kõne kuupäevaga 4. nov 1945, Washington, D.C. 4. Seek Ye First the Kingdom of God. – Improvement Era, okt 1947, lk 690. 5. Conference Report, apr 1941, lk 25. 6. Conference Report, okt 1911, lk 43–44. 7. Conference Report, apr 1949, lk 87. 8. Conference Report, apr 1937, lk 36.	9. A Faith Founded upon Truth. – Deseret News, 17. juuni 1944, Kiriku leheküljed, lk 9. 10. Conference Report, okt 1945, lk 117. 11. Conference Report, apr 1948, lk 179. 12. Conference Report, apr 1918, lk 39–41. 13. Conference Report, okt 1926, lk 102. 14. Conference Report, okt 1929, lk 23. 15. Conference Report, okt 1932, lk 27. 16. Conference Report, okt 1926, lk 103. 17. Conference Report, okt 1906, lk 48. 18. Seek Ye First the Kingdom of God. – Improvement Era, okt 1947, lk 691.

Tarkuse Sõna ajalikud ja vaimsed õnnistused

*Meie Taevane Isa andis meile Tarkuse
Sõna, et õnnistada meid hea tervisega ja et
valmistada meid ette igaveseks eluks.*

George Albert Smithi elust

Lapsena haigestus George Albert Smith kõhutüüfusesse. Diagnoosi pannud arst ütles ta emale, et poeg peaks jääma kolmeks nädalaks voodisse, ei tohiks süüa tahket toitu ja peaks jooma veidi kohvi. President Smith meenutas hiljem:

„Kui arst lahkus, ütlesin emale, et ma ei taha kohvi. Olin õppinud, et Tarkuse Sõna, mille Issand andis Joseph Smithile, soovitab meil kohvi mitte juua.

Mu ema oli sünnitanud kolm last ja kaks neist olid surnud. Ta oli minu pärast eriti mures.”

Väike George Albert Smith palus selle asemel preesterluse õnnistust, mille tema koduõpetaja talle ka andis.

„Kui arst järgmisel päeval kohale tuli, mängisin ma teiste lastega õues. Ta oli üllatunud. Ta vaatas mind üle ja avastas, et haigus on läinud ja ma näisin olevat terve.

Olin Issandale terveksaamise eest tänulik. Olin kindel, et tema on mu terveks teinud.”¹

President Smith tahtis, et pühad mõistaksid, et Tarkuse Sõnale kuuletumine toob mitte ainult füüsilist tervist vaid ka vaimseid õnnistusi. Ühel üldkonverentsi preesterluse istungil rääkis ta loo Vana

President Smith õpetas, et kuna Taaniel kuuletus Issanda tolle aja terviseseadusele, väärnis ta „Kõigeväelise inspiratsiooni”.

Testamendi prohvetist Taanielist, kes viidi vangina Babüloni, kus ta pidi sööma kuninga rooga ja jooma kuninga viina:

„Taaniel oli Jumala prohvet ja ta oli prohvet, sest ta pidas Jumala käske. Tahaksin, et ... jätaksite selle sõnumi meelde. Taaniel järgis koos oma kaaslastega Jumala õpetusi toidu ja joogi kohta ning keeldus toidust, mida pakuti kuninga laual [vt Tn 1:3–16].”

President Smith selgitas seejärel, et kuna Taaniel kuuletus Issanda tolle aja terviseseadusele, ei jäänud ta mitte ainult ellu, vaid sai ka suure vaimse õnnistuse, „Kõigeväelise inspiratsiooni” osaliseks.² [Vt 1. soovitus lk 195.]

George Albert Smithi õpetused

Tarkuse Sõna on meie kõiketeadva Isa armastusest ajendatud nõuanne.

Loen teile ette osa sellest, mida Issand ütles Kirikule 27. veebruaril 1833.

„Tarkuse Sõna, kasuks ülempreestrite nõukogule, kes on kogunenud Kirtlandis, ja Kirikule ning samuti Siionis olevatele pühadele –

saadetavaks tervitusena, mitte käsu või sundusena, vaid ilmutuse ja tarkuse sõnana, mis näitab Jumala korda ja tahet kõikide pühade ajalikul päästel viimsetel päevadel.”

Mõelge hetkeks sellele – „kõikide pühade ajalikul päästel viimsetel päevadel”.

„Antud lubadust sisaldava põhimõttena, mis on kohandatud nõrkade ja kõige nõrgemate pühade võimetega, kes on või keda võib kutsuda pühadeks.” [Vt ÕL 89:1–3.]

Edasi räägib Issand meile sellest, mis on meile hea, selgitab, millist toitu oleks meil soovitav tarbida, ning hoiatab meid seejärel mõnede asjade eest, mis on olnud kõige kahjulikumad ja tervistkahjustavamad [vt ÕL 89:5–17].

Mulle näib, et meid on rahvana imeliselt õnnistatud. ... Issand on olnud meile halastav ning on meid paljuski hoiatanud, nõustanud ja ettevaatusele manitsenud.³

Minu arvates on Tarkuse Sõna kui soovitus meie lahkelt Taeva-isalt, kes soovib näha oma lapsi üha enam Tema sarnastena. ... Ma võtan seda kui isalikku nõuannet kelleltki, kes ütles mulle minu vajadusi teades: „Mu poeg, need asjad pole sulle head ja kui sa neist eemale hoiad, annan ma sulle kaaslaseks oma Püha Vaimu ja rõõmu, kui sa elad maailmas, ja lõpuks igavese elu.” Kui rumal minust oleks siis neid keelatud asju tarbida, olles veendunud, et Issand on andnud mulle nõu nende tarvitamisest hoiduda. Tunneksin end neid tarbides hukkamõistu all, kui Tema, kes teab paremini, kui keegi teine, ütleb, et need on kahjulikud, ja on mind nende eest hoiatanud. ...

... Ta pidas seda piisavalt tähtsaks, et see meile anda ja meid hoiatada, ja kui Tema, kes teab kõike, pidas vajalikuks neis ajalikes küsimustes soovitusi ja nõu anda, kui hoolikalt peaksime meie, kes me ei tea, mis homne toob, seda jumalikku nõuannet järgima. Minu arvates on viimse aja pühadel Tarkuse Sõna näol seadus, mis neid ülendab ja tõstab nad kõrgemale neist, kes seda pidada ei suuda.⁴

Jeesuse Kristuse evangeelium on selleks, et hoida hingi, kelle elamuks on keha, igavese õnne jaoks. Kui rumalad me oleme, kui anname teed maailma harjumustele ja tavadele! ... Meie Taevane Isa [hoiatas] oma headuses ja armastuses meie vastu: „Kurbuse ja sepiustuste pärast, mis on ja saavad olema salaplaane pidavate inimeste südames viimsetel päevadel, olen ma teid hoiatanud ja hoiatan teid ette, andes teile ilmutuse läbi selle tarkuse sõna.” (ÕL 89:4) ... Jeesuse Kristuse evangeeliumi eesmärgiks on aidata meil mõista, kui ilus on elu, kui elada nii, nagu Issand on ette näinud. Ta on öelnud meile, kuidas hoida eemale asjadest, mis maailma hävitavad.⁵

Kas te usute, et Tarkuse Sõna andis meile Issand? Kas te ikka usute, et ta teab, mis meie jaoks hea on? Kas te arvate, et talle teeks heameelt, kui me seda seadust järgiksime? Ta on kinnitanud, et see on nii. Kas te usute, et ta mõtleb seda tõsiselt?⁶

Vennad ja õed, me ei saa karistamatult Tarkuse Sõnasse halvustavalt suhtuda. Meie Isa andis selle nõuande ja soovitusena, mitte käsu või sundusena, vaid tarkuse sõnana, et meie kehad võiksid olla päästetud ajalikult ja meie hinged igaveseks eluks ette valmistatud.⁷ [Vt 2. soovitus lk 195.]

Issand lubab neile, kes Tarkuse Sõnale kuuletavad, tervist nii kehas kui vaimus.

Ma olen tänulik selle imelise Tarkuse Sõna eest, olgugi et see on nii lihtne ja Issanda sõnul „kohandatud nõrkade ja kõige nõrgemate pühade võimetega, kes on või keda võib kutsuda pühadeks”. Ma peatun hetkeks, et küsida ... , kas me oleme seda väärt, et meid pühadeks kutsutaks? Kõik, kes loodavad olla kutsutud pühadeks, peaksid kindlasti Tarkuse Sõna järgima. Ja mida see meile tähendab? See teeb elu paremaks, see hoiab meid eemal mürgistest aurudest, mida paljud inimesed tubaka suitsetamise tõttu hingavad. Tänu sellele pääseme tubaka närimise tulemusena tekkivast iiveldusest. Kui me seda järgime, säästab see meid tees ja kohvis sisalduvate [meelemürkide] tarbimise tulemusel hädiseks muutumisest ning alkoholi hävitavast mõjust. ...

Meie Taevane Isa ei räägi meile ainuüksi seda, millest meil tuleks hoiduda, vaid ütleb, mis meile kasulik on. Ta on öelnud meile, et kõik teravili, tervislikud taimed, väentaime vili jne on inimesele head. Loomade ja taevalindude liha ja neid asju, millele ta viitab, võime me tarvitada säästlikult ja tänuga; ja tahan rõhutada sõna tänuga.⁸

Me näeme, et tervise seaduse järgimine annab vaimset ja kehalist jõudu, ning avastame, et kui neile ei kuuletuta, järgneb sellele vaimsete ja kehaliste võimete mandumine. Meie Looja, meie vaimude Isa, kes andis meile võimaluse maa peal elada, ütles, et teatud asjad, millele selles ilmutuses viidatakse, pole meile head. Ta on andnud meile väärt lubadusi, kui me sellele seadusele kuuletume – lubadusi seoses tarkuse, tervise ja jõuga, ning et hävitaja ingel möödub meist nagu Iisraeli lastest ega tee meile kahju [vt ÕL 89:18–21].⁹ [Vt 3. soovitus lk 195.]

Tarkuse Sõnale kuuletumine tugevdab meie usku ja vaimsust.

Olen täiesti veendunud, et kui Issand andis meile Tarkuse Sõna, andis Ta selle meile oma halastuses mitte ainult selleks, et oleksime terved, kui elame maailmas, vaid et meie usk võiks saada tugevamaks, et meie tunnistus meie Issanda ja Õpetaja missiooni

„Meie Taevane Isa ei räägi meile ainuüksi seda, millest meil tuleks hoiduda, vaid ütleb, mis meile kasulik on.”

jumalikkusest võiks kasvada, et me võiksime seeläbi olla paremini valmis tema juurde naasma, kui meie töö siin on lõppenud. Ma kardan, et Siioni poegade ja tütaradena ei suuda me vahel mõista, kui tähtis see suur sõnum maailmale on.¹⁰

Tahan öelda teile, et minu hinnangul on mõnede inimeste jaoks tühiasjana tunduv tubaka tarvitamine aidanud kaasa nende vaimse elu hävitamisele, meie Isa Vaimu eemale peletamisele, on võõrandanud neid heade meeste ja naiste seltskonnast, ning on pannud neile sündinud lapsi neid põlgama ja halvustama, ning ikkagi ütleb kurat inimesele: „Ah, see on vaid tühiasi!”¹¹

Me elame ajal, mil Issand on taas oma rahvaga rääkinud. Meie, kes me oleme Kiriku liikmed, kes me oleme elanud oma Taevaisa nõuete järgi, mõistame täiuslikult, et Jumal elab, ja et Ta annab palga neile, kes teda usinasti teenivad. Me mõistame, et Ta on andnud teatud reeglid ja eeskirjad, millest siin elus juhinduda, ning kuulekus Tema

nõuetele tagab meile Tema poolehoidu ja meie kuulekusele järgnevad õnnistused; kui me aga ei kuuletu Tema õpetustele, kui me ei pane tähele Tema tarka nõu, ei luba Ta meile midagi, ja me laseme võimalustel, mida meile teist korda ei anta, raisku minna. Ma tunnen, kui tähtis see on, et viimse aja pühad sellele konkreetsele seadusele [Tarkuse Sõnale] kuuletuvad. Usun, et kui sellele kuuletuda, võiksid viimse aja pühad tunda rõõmu palju suuremast usust. Me loeme Mormoni õpetustest, et kui selle rahva seas ei tehtud imesid, oli selle põhjuseks see, et neil polnud usku; ja ta ütles neile veel, et „hirmus on inimese olukord” ilma usuta. [Vt Mn 7:37–38.] Kui me rikume teadaolevat Issanda tahet, hääbub selle tagajärjel meie usk, sest Vaim ei heitle meiega alati. ...

... Ma usun kindlalt, et selle lihtsa nõuande eiramise tõttu on usk mõne meie inimese südames kahanenud. Kui laiem üldsus Tarkuse Sõna järgiks, suureneks viimse aja pühade seas usk ja selle tulemusena jõuaksid meieni suuremad teadmised; sest sellele kuuletumise kaasnaks kalduvus kuuletuda ka teistele meie Isa seadustele, ja iga seaduse järgimisega kaasneb kindel õnnistus.¹² [Vt 3. ja 4. soovitus lk 195.]

Tarkuse Sõnale kuuletudes valmistume igaveseks eluks.

Olen vahel mõtisklenud, kas viimse aja pühad mõistavad, et [Tarkuse Sõna] on antud meie ülenduseks; mitte ainult meie ajalikuks õnnistamiseks, vaid et valmistada meid ette vaimseks eluks. ...

Meile on öeldud, et Jumala hiilguseks on mõistus [vt ÖL 93:36] ning arukad mehed ja naised äratavad meis kõigis imetlust, mistõttu meil peaks olema soov panna alus suuremale vaimuväele ja mitte teha midagi, mis seda nõrgendaks. Mõnede elus on ilmne, et nad jätaavad end ilma vaimuväest, millest nad võiksid rõõmu tunda, kui nad vaid ei tarvitaks jätkuvalt midagi, mis Taevase Isa sõnul hea pole; selle tulemusena pole nad enam nii arukad ja neil ei õnnestu valmistuda Igaveseks eluks, mis peaks olema nende ülim eesmärk.¹³

Kui me usume, nagu väidame, et Jeesus on Kristus, ja et me oleme meie Taevase Isa lapsed, kui hoolikalt peaksime siis end ülal pidama, et väärida meie valduses olevat templit, mis loodi Jumala näo järgi. Kui paljud meist mõistavad, et pannes suhu asju, mida meie Isa

on keelanud, rüvetame me vaimu templit? Kui paljud meist leiavad aega järele mõelda, et kui anname järele liha nõrkustele, jätame end ilma võimalustest, mis meid tulevikus ees ootavad, ja lõikame end lahti õnnistustest, mis Issand on ustavatele tallele pannud?¹⁴

Kuuletumine sellele seadusele, mis on kohandatud meie seas kõige nõrgemate võimetega, on alusmüüriks, millele võib lisada palju suuri õnnistusi, mida meie Isal on hea meel anda, millele meil poleks muidu õigust ja mida me muidu saada ei võiks. Kuidas võiks keegi meist tunda, et tal on õigus mitte kuuletuda ühele lihtsale Jumala seadusele, millele, nagu Ta on ise omaenda häälega öelnud, suudab igaüks meist kuuletuda. Kas võime arvata, et suudame pidada kinni kõrgemast seadusest ja jõuda suure ülenduseni, suutmata täita seda lihtsat nõuet?¹⁵ [Vt 3. soovitus lk 195.]

**Parim viis, kuidas õpetada oma peret Tarkuse
Sõnale kuuletuma, on ise sellest kinni pidada.**

Kui Isad ja emad peavad Tarkuse Sõna, võivad nad anda edasi oma järelkasvule voorusi ja jõudu, mida nad muidu neile anda ei saaks. Usun, et meie Isa Vaim saab olema kaaslaseks nende südames ja kodudes, kes seda seadust peavad, ning nende soov kuuletuda kandub üle nende lastele. ... On hästi tuntud tõsiasi, et tubaka mõju lapse ajule on kahjulikum, mälu hävitav ja aistinguid nüristav; ka alkoholi mõju noorele ajule on väga kahjulik: see murrab soovi olla auväärne ja ausameelne, ning viib kõlvatuste ja kuritegevuseni. ... Issand on andnud meile selle seaduse headusest ja armastusest, lubades teatud õnnistusi, kui me Tema nõu kuulda võtame. Mu vennad ja õed, tahaksin innustada teid seda oma kodus õpetama. Pöörake sellele oma kasvueas laste tähelepanu, ja samuti tasule, mis tuleb sellele kuuletudes.

Lubage mul öelda teile, et parim tõend teie usust sellesse seadusesse, et me usume, et see pärineb Jumalalt, on selle järjepidev järgimine oma elus. Me võime seda päev osa jutlustada, kui me aga praktikas sellest üle astume, võib meie eeskuju osutada hukatuslikuks neile, keda me armastame rohkem kui elu, sest nende arvates on turvaline meie juhatusele järgneda.¹⁶

Lubage mul paluda teilt, et te uuriksite Tarkuse Sõna palvemeelselt. Ärge seda pelgalt lugege; uurige seda palvemeelselt. Avastage, miks meie Taevane Isa selle andis. Ta lubas seda andes pikemat iga ja õnne, mitte sel juhul, kui me seda ei järgi, vaid siis, kui me seda järgime. Lugege Tarkuse Sõna oma pere juuresolekul ja olge neile eeskujuks. Kui me seda teeme, jätkab Siion kasvamist. Kui me seda teeme, on Jumala Talle Kirik jätkuvalt head tegevaks väeks maailmas.¹⁷ [Vt 5. soovitus lk 195.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk v–vii.

1. Lk 189 viitab president Smith loole, kus Taaniel keeldus kuninga roast ja viinast. Lugege Tn 1 ja mõelge, kas teil on olnud kogemusi, kus teile on pakutud midagi sellist, mis on Tarkuse Sõnas keelatud. Kuidas oleks sellises olukorras õige Tarkuse Sõnale kuuletuda ja samas teiste vastu aupaklik olla?
2. Sirvige esimest osa õpetustest (lk 189–190). Kuidas kasutada neid õpetusi kellegi abistamiseks, kellele Tarkuse Sõnale kuuletumine raskusi valmistab?
3. Sirvige läbi lk 191–194, kus president Smith räägib mõnedest õnnistustest, mida on lubatud neile, kes Tarkuse Sõnale kuuletuvad (vt ka ÕL 89:18–21). Kuidas on need õnnistused teie elus täitunud? Milliseid teisi õnnistusi selle seaduse järgi elamine teile toonud on?
4. Lk 193 lubab president Smith, et Tarkuse Sõnale kuuletumisega kaasneb „kalduvus kuuletuda”. Mida see teie jaoks tähendab?
5. Mida te arvate, kuidas aitab meie kuulekus Tarkuse Sõnale Kirikul saada „head tegevaks väeks maailmas”? (Lk 195) Uurige palvemeelselt ÕL 89, nagu president Smith soovitas, ja mõtisklege, mida teha, et kuuletuda Tarkuse Sõnale veelgi täielikumalt.

Samateemalised pühakirjakohad: 1Kr 6:19–20; Al 34:36; ÕL 29:34; 130:20–21

Abiks õpetamisel: „Te näitate nende vastu, keda õpetate, armastust, kui kuulate neid tähelepanelikult ja tunnete siirast huvi nende elu vastu. Kristlikul armastusel on vägi pehmenendada südameid ja aidata inimestel olla vastuvõtlikud Vaimu sosistustele” (Teaching, No Greater Call, lk 46).

Viited

1. Boyhood Experiences. – Instructor, veebr 1943, lk 73.
2. Conference Report, okt 1943, lk 44.
3. Saints Blessed. – Deseret News, 12. nov 1932, Kiriku leheküljed, lk 5.
4. Conference Report, apr 1907, lk 19–21.
5. Seek Ye First the Kingdom of God. – Improvement Era, okt 1947, lk 688.
6. Conference Report, okt 1935, lk 121.
7. Conference Report, apr 1907, lk 21.
8. Conference Report, okt 1923, lk 72–73.
9. Conference Report, apr 1907, lk 19.
10. Conference Report, apr 1907, lk 19.
11. Conference Report, apr 1918, lk 40.
12. Conference Report, okt 1908, lk 83–84.
13. Conference Report, apr 1907, lk 19.
14. Conference Report, apr 1905, lk 62.
15. Conference Report, okt 1908, lk 84.
16. Conference Report, apr 1907, lk 21.
17. Conference Report, apr 1949, lk 191.

Iseenda ja teiste ajalik päästmine

Kui järgime Issanda nõu, tuleme paremini toime omaenda ajalike vajadustega ja meist on suurem abi neile, kes meie ümber abi vajavad.

George Albert Smithi elust

George Albert Smithist sai Kiriku president Teise maailmasõja lõpus. Paljud rahvad olid sõjast muserdatud ning tuhanded inimesed ilma toidust ja muust hädavajalikust. President Smith kirjeldas nende täbarat olukorda ühes konverentsikõnes ja innustas pühasid nende kannatusi leevendama: „Nad kõik on [Jumala] lapsed. Neil on meid vaja; neile ei piisa ainuüksi meie moraalsest toest ja usuõpetusest, vaid neil on vaja toitu, riideid, küljealust ja kõiksugu abi, kuna paljudel juhtudel pole neil midagi järele jäänud. Kui te vaid näeksite mõnda kirja, mis saabuvad meie kantseleisse mõnedelt sealsetelt vaestelt inimestelt, murraks see teie südame. Inimesed viidi nende kodudest eemale mõttega, et neil lubatakse kusagil mujal elama asuda, ja äkitselt nad hoopis hüljati, ja kui nad koju tagasi läksid, leidsid nad need eest rüüstatutena ja ennast kõigest, mis neil oli, ilma jäetute ja abitutena, ilma et neil oleks kohta, kuhu minna.”¹

Kuna Kirikus oli juba palju aastaid tavaks toitu varuda, oldi valmis antud olukorras appi tulema. Sellised abiandmispuudlused said alguse 1945. aasta lõpupoole, kui president Smith läks Washingtoni, et teha Ameerika Ühendriikide presidendi Harry S. Trumaniga korraldusi toidu ja riiete saatmiseks Euroopasse. Kokkusaamise jooksul ütles president Truman: „Aitame teid rõõmuga, nii nagu saame. ... Kaua teil selle valmispanemiseks aega läheb?”

Tema üllatuseks vastas president Smith: „Kõik on valmis. ... [Oleme] ehitanud viljahoidlaid ja täitnud need viljaga ning suuren-

George Albert Smith koos teiste Kiriku juhtidega piiskopi laohoonet külastamas. Tänu toidutagavaradele oli Kirik valmis aitama neid, kes pärast Teist maailmasõda abi vajasisid.

danud oma linnu- ja loomakarju, ning vajame nüüd autosid ja laevu, et saata suurtes kogustes toitu, riideid ja voodiriideid puudustkan- natavatele inimestele Euroopas. Meil on Kirikus üks organisatsi- oon [Abiühing], kus on valmis pandud üle kahe tuhande isetehtud lapiteki.”

President Smith teatas pühadele, et nende saadetiste tulemusena „jõudsid soojad riided, voodiriided ja toit viivitamatult paljude ini- mesteni. Kohe kui saime autod ja laevad, oli meil kõik vajalik Eu- roopasse saatmiseks valmis.”²

Umbes 15 aastat varem pöördus vanem Smith toonase Kahe- teistkümnepäevase Apostli Kvoorumi liikmena Abiühingu poole ühel teisel puuduse all vaevlemise perioodil – suure majanduslanguse ajal. Ta õpetas, et abivajajate aitamine on midagi enamat ajaliku toetuse pakkumisest; selleks on vaja ka tõelist lahkust ja ligimesearmastust:

„Minu hinnangul pole olnud kunagi aega, mil lahkus on olnud rohkem hinnas kui praegu. Need on ajad, mil inimeste hinged on järele katsutud ja nende südamed proovile pandud. Need on ajad, mil isegi paljud viimse aja pühad nälga ja muret tunnevad. ...

... Usun, et meie Taevane Isa on andnud meile arenemisvõima- luse. ... Nüüd on aeg avastada, kas meie seas on armastust, mis Päästja sõnul meie südames olema peaks.”³ [Vt 1. soovitus lk 206.]

George Albert Smithi õpetused

Kui me oma asjadega arukalt ümber käime, oleme valmis rasketeks aegadeks.

Varajastele pühadele anti president Brigham Youngi juhtimise all nõu hoida aasta jagu toiduaineid käepärast, et kui keegi peaks oma viljasaagist ilma jääma, peaks ta vastu järgmise hooajani. ...

Vennad ja õed, meil võib küll olla raskeid aegu, aga me võime nendeks valmis olla, kui mõtleme seitsmele külluseaastale ja seits- mele nälja-aastale vaarao päevil ning planeerime nagu nemad [vt 1Ms 41]. Selline olukord võib tulla taas. Seda me ei tea. Küll aga teame, et Kiriku alguspäevil andis Kiriku Presidentkond ja juhtkond rahvale nõu varuda piisavalt toitu, et hädaolukorras toime tulla. Alates ajast, mil inimesed end siin põhjalikult sisse seadsid ning

talupidamine hakkas vilja kandma ja looma- ja linnukarjad suure-
nema, pole keegi selle tulemusena tõsist toidupuudust kannatanud.⁴

Elame ohtlikul ajal. Pühakirjad täituvad ja mulle näib, et just
praegu on see aeg, mil äravalitud ise, kui see oleks võimalik, petta
saaksid. Väärrib tähelepanu, kui kerge on neil, kes soovivad suu-
rendada oma rahalist kasu maailmas, leida põhjust selgete õpe-
tuste eiramiseks, mis Issand on andnud meie elu kohta. Ja mind
hämmastab, kuidas paljudele inimestele saab harjumuseks võtta
kuulda neid, kes räägivad seda, mis on vastuolus meie Taevase Isa
ilmutatud tahtega. ...

... Sellele rahvale on antud nõu hoida oma jõuvarusid ja vahen-
deid. Meid on õpetanud need, keda Issand on üles kasvatanud
andma meile juhatust, et peaksime elama oma sissetuleku piires, et
me ei peaks järgima maailma kommet ja kulutama sama kiirelt ja
isegi kiiremini, kui suudame teenida raha, mida me kätte saame, et
iseenda ja oma pere eest hoolt kanda.

Kardan, et viimse aja pühad on paljudel juhtudel pimestatud
omaenda edevusest, soovist olla maailma sarnane; ja meie Taevane
Isa on öelnud meile nii selgesõnaliselt, et me ei saa elada nagu
maailm ja samas tunda rõõmu tema Vaimust.⁵

Mõned inimesed ... raiskavad oma vara ja kulutavad oma raha
ebavajalikele asjadele ja võivad raskete aegade saabudes avastada,
et ei suuda oma kohustusi täita.

Võiksime võtta õppust sipelgalt. Ta kogub tagavarasid, kui need
on saadaval, ja hoiab päevadeks, mil neid pole võimalik saada. Selle
tulemusena on tema toiduvärsed hästi tallele pandud. Palju suurem
putukas rohutirts nii ei tee. Ta ei hoia midagi tagavaraks, vaid jätab
kõik vajaliku juhuse hooleks ning selle tulemusena nälgib enamik
rohutirtse surnuks.

Kardan, et mõned inimesed on nagu see rohutirts ega kasuta oma
võimalusi ära mõistlikult. Kui nad võtaksid õppust sipelgalt, panek-
sid nad vajaliku toidu tallele ja neil oleks alati midagi käepärast.⁶
[Vt 2. soovitus lk 206.]

„Vennad ja õed, meil võib küll olla raskeid aegu, aga me võime nendeks valmis olla.”

Issand on õpetanud meid ise oma tööga elatist teenima.

Tõsiasi, et nii palju raha on saanud paljudele inimestele kättesaadavaks, tekitab noortes mõnedel juhtudel tunde, et kuna raha tuleb suhteliselt kergelt, pole aus töörassimine vajalik ega ka ihaldusväärne. Ja ometi olen ma kindel, et maa peal pole iial elanud kedagi, kes suutmata endale ise ausalt ja usinalt elatist teenida, poleks alla käinud.

Me teame, et kui meie lapsed kasvavad üles tegevusetult, pole see Issandale meeltemööda.⁷

Kui palju paremal järjel me oleme, olles hõivatud mingi mõistliku tööga.⁸

Meie Taevane Isa ... ütles ammu aega tagasi, et Siionis on laisklejad, ... ja ta ütles: „See, kes laiskleb, ei saa süüa leiba ega kanda töötajate riideid.” [ÕL 42:42.] Ma oletan, et ta ei pidanud silmas neid, kes tööd ei leia ja kes püüavad enda eest seaduslikult hoolt kanda.

Ma oletan, et ta viitas teiste kulul elamisele, mis mõne inimese jaoks harjumuseks kujuneb. ... Minu meelest pole ühelgi inimesel siin maailmas õigust arvata, et ta võib loota elatise teenimisel kellelegi teisele. Ma ei arvanud juba lapsena, et keegi teine peab minu elatusvahendite eest hoolt kandma. Issand andis mulle mõistust. Ta nägi ette, et ma peaksin tööd tegema ja ma hakkasin tööle kahe-teistkümnene aastasena ning see valmistas mulle rõõmu ja ma olen teeninud elatist ja aidanud teisi rohkem kui viiskümmend aastat.

Ma tänan Jumalat töö eest, rõõmu eest, mis kaasneb, kui maailmas midagi teha. Ma ei pea silmas mingit konkreetset tööd, peaasi, et see oleks auväärne. Issand on aga mõista andnud, et meil tuleb olla usinad. Ta on öelnud vanal ajal, et me peame palehigis elatist teenima [vt 1Mo 3:19].⁹ [Vt 3. soovitus lk 207.]

Ei rikkad ega ka vaesed tohi oma südant varanduse külge kinnitada.

„Häda teile, rikkad, kes te ei taha jagada oma omandist vaestele, sest teie rikkused rikuvad teie hinge; ning teie nutulauluks nuhtluse ja kohtumõistmise ja meelepaha päeval saab see: Lõikusaeg on lõppenud, suvi on läbi – ja minu hing ei ole päästetud!” (ÕL 56:16)

Just nii ütleb Issand rikaste kohta, kes keelduvad jagamast oma vara nendega, kes on vaesed. Kuid ta ütleb midagi sama tõsist ka vaesele, kes ei anna endast parimat. Ta ütleb:

„Häda teile, vaesed, kelle süda ei ole murtud, kelle vaim ei ole kahetsev ja kelle kõht ei ole rahul ning kes ei ole hoidnud oma käsi eemal teiste inimeste asjadest, kelle silmad on täis ahnust ja kes ei taha näha vaeva omaenda kätega!” (ÕL 56:17) ...

... Seejärel ta jätkas: „Aga õnnistatud on vaesed, kes on südamelt puhtad.” See on midagi hoopis muud: „... õnnistatud on vaesed, kes on südamelt puhtad, kelle süda on murtud ja kelle vaim on kahetsev, sest nemad saavad näha Jumala kuningriiki tulemas väe ja suure auhiilgusega neid vabastama; sest maa rammusus saab neile.” (ÕL 56:18)

Need on need, kellel pole maailma rikkust, kuid kellel on ikkagi elu, olemus ja mõistus ning kes on innukad tegema seda, mida Issand neilt ootab. ...

Vennad ja õed, meie ühingutes on nii rikkaid kui ka vaeseid. Kui oleme vaesed, saame olla just niisama väärilised, nagu Issand siin välja toob. Me saame olla südameilt puhtad ja anda endast parima ning tema ei lase neil, kes annavad endast parima, kannatada eluks vajaliku pärast Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku rahva seas. ...

Ma loodan, et me pole kibestunud, kuna mõned mehed või naised on jõukad. Kui oleme aga jõukad, siis loodan, et me pole enesekesksed ja Isa teiste laste vajaduste suhtes ükskõiksed. Kui meil läheb paremini kui neil, peaksime olema tõelised vennad ja õed, mitte teesklejad. Meie sooviks peaks olema kujundada siin maailmas välja selline organisatsioon, et teised, nähes meie häid tegusid, oleksid sunnitud ülistama meie Taevase Isa nime. ...

Me ei tohi võtta omaks teiste inimeste halbu harjumusi. Meie mõtelaad ei tohi lubada meil võtta seda, mis kuulub teisele. Vaadake üle kümme käsku ja te leiate eest ühe lühikese lõigu: „Sa ei tohi himustada!” [2Mo 20:17] ...

Me ei tohi selliselt mõelda. Teised võivad nii teha, aga kui meil on südames Jeesuse Kristuse evangeelium, ei saa meid sellega seoses sisse vedada.

Meile on öeldud, et me ei saa teenida Jumalat ja mõnda muud isandat [vt Mt 6:24]. Meil tuleb langetada otsus ja kui me tahame olla Jumala teenijad ja oma Taevase Isa lapsed ning pälvida tema õnnistusi, peame me tegema seda teda austades ja pidades tema käske. Meil peaksid olema tunded ja armastus, kui ma tohin nii öelda, kogu maailma vastu, nii palju kui nad tahavad seda vastu võtta.¹⁰ [Vt 4. soovitus lk 207.]

Kümnise ja muude annetuste kaudu aitame me kaasa Issanda tööle ja õnnistame abivajajaid.

Issand on andnud meile erilise võimaluse anda üks kümnendik oma sissetulekust Tema Kiriku tarbeks, Tema töö arenemiseks maailmas. Need, kes maksavad kümnist, saavad oma õnnistused. ... Me ei saa oodata õnnistusi ilma tõsimeelsete pingutusteta. Meilt nõutakse seda, mis näib mõnele ohverdusena. Ma oletan, et inimesed mõtleavad kümnisest kui ohverdusest, kuigi see pole tegelikult seda; see on hoopis tõeline investering, mis tagab igavese

dividendi. Meie Taevane Isa annab meile kõik, mis meil on. Ta annab selle kõik meie kätte, andes meile õiguse jätta üheksa kümnendikku sellest enda tarbeks, ning palub seejärel, et paneksime Tema kümnendiku sinna, kuhu Ta juhatab, kus Ta teab, et see Kiriku arendamisel kõige enam head korda saadab.

Kuuldes täna hommikul [ühe üldkonverentsi istungi ajal] aruan-deid selle suure Kiriku kohta, avaldas mulle kõige enam muljet fi-nantsaruanne – teadmine, et selline suur rahvarohke organisatsioon, mis tegutseb nii mitmeti, on keset maailmas valitsevat rahutust ja vaeva olukorras, kus keegi Kiriku Presidentkonnast võib siin ees seista ja tõsimeelselt öelda, et sellel Kirikul ei ole võlgu. Samas kui rahvad ja enamik inimesi on võlgades, on Kiriku asjad ometi nii korraldatud, et sel pole võlgu. Mõelgem sellele. Toetagem Kirikut. Järgigem Kiriku tegevjuhtkonda. Elagem nii, et Issand saaks meid õnnistada, nagu Ta õnnistab oma Kirikut.¹¹

Kui olete maksnud ausalt kümnist, võin ma öelda kõhklemata, et ülejäänud üheksa kümnendikku on maksjatele suuremaks õnnis-tuseks kui sada protsenti neile, kes pole kümnist maksnud. See on Issanda töö. ... Inimesed poleks sellega hakkama saanud. Kogu teie helduse ja annetuste juures, kogu teie misjonitöö ja vaeste eest hoo-litsemise juures, ... kõige selle juures, mida te olete lihtinimestena andnud, tunnistan ma, et see, mis on teile järele jäänud, toob teile rohkem õnne, rohkem rahu, rohkem tröösti ja suuremat kinnitust igavesest elust kui see, millest mõni teine rahvas maailmas täna rõõmu tunneb.¹²

Olen kindel, et Issand armastab neid alandlikke, ustavaid hingi, kes on nõus ulatama kätt abivajajatele, olgu selleks abiks siis toit, riided, voodiriided või heasüdamlikkus, sest see kuulub Jeesuse Kristuse evangeeliumi juurde.¹³ [Vt 5. soovitus lk 207.]

**Kui me oma varaga heldelt ringi käime,
ei pea keegi puudust tundma.**

Ühelgi mehel, naisel ega lapsel Viimse Aja Pühade Jeesuse Kris-tuse Kirikus pole vaja tunda puudust, sest Kirik on organiseeritud abistama neid, kellel puudub eluks vajalik. Kõigi jaoks on piisavalt ja jääb veel ülegi. ... Jumal on lasknud inimestel jõukaks saada,

„Issand on andnud meile erilise võimaluse anda üks kümnendik oma sissetulekust Tema Kiriku tarbeks, Tema töö arenemiseks.”

ja kui nad on teinud seda õigesti, kuulub nende vara neile, ja ta õnnistab neid selle kasutamisel, kui nad kasutavad seda õigesti.¹⁴

Me oleme üha enam maailma mässitud ja unustame inimesed, kes kannatavad, keda me paljudel juhtudel aidata võiksime.¹⁵

Mõelge meestele, kes on olnud töötud, ja samuti naistele. ... Mõelge kõigile meie Isa hädasolevatele lastele, keda ta armastab täpselt niisama palju kui meidki. Mõelge nendele kannatustele, kui meie, kel on olnud rohkem õnne, ei käi heldelt ümber varaga, mis Issand on meie kätte andnud. See ei käi ainult vara kohta, vaid me ei tohiks jätta tema lapsi ilma ka julgustavatest sõnadest ja abist nii, et me ei külasta kodusid, kus nii paljud abi vajavad, ega anna, mida igaühel võimalik anda on. Vennad ja õed, kõik need võimalused on antud meile meie iseloomu parandamiseks ja kujundamiseks ning et võiksime koguda endile varandusi taevasse, kus koi ega rooste

ei riku ja kus vargad sisse ei murra ega varasta [vt Mt 6:20]. Neid võimalusi pakub meile kõiketeadev Isa, kes teades algusest peale lõppu, on öelnud: „See on õige tee, käige seda!”

Vaadakem ... oma naabruskonnas ringi! Ärge jätke seda piiskopi ja Abiühingu hooleks, vaid näidaku igaüks meist armastusest ajendatud heasüdamlikkust nende vastu, kes meid nii väga vajavad. Ja mida me ka ei teeks, ärme pane neid, kes meilt abi paluvad, tundma end kerjustena. Andkem, mida me anname, otsekui see oleks olnud nende oma. Jumal on selle meile laenuks andnud. Meie, kellele on kogunenud vara, [käitume] vahel, otsekui kuuluks see meile. Kõik, mis meil on, meie toit, riided, peavari, kodud ja võimalused on kõik antud meile kui majapidajatele meie Taevase Isa Kirikus ja kuningriigis ja kui me ... jagame oma vara, olgu selleks või lesknaise lepton, saame me temalt, kes elab kõrges, need õnnistused, mida vajame meie ajal siin maa peal, ja kui jõuab kätte aeg, mil siit edasi minna, leiame end ees ootamas õnnistuse armastavalt Isalt, kes on meie jõupingutusi tunnustanud.¹⁶

Kui me tahame kuuluda Issanda kuningriiki, selestilisse kuningriiki, on meil praegu võimalus selleks ette valmistuda – teesklematu armastuse, töökuse, usinuse ja visadusega, soovides teha kõik, mis meie võimuses, teiste õnnistamiseks, soovides anda – ilma midagi vastutasuks ootamata, vaid soovides anda, sest ma ütlen teile: „Õndsam on anda kui võtta!” [Ap 20:35] Jeesuse Kristuse Evangeelium pole ainult oma vara, aga ka iseenda andmise evangeelium, ja ma tänan oma Taevast Isa, et kuulun organisatsiooni, mis on saanud sellised juhised.¹⁷ [Vt 6. soovitus lk 207.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk v–vii.

1. George Albert Smith ütles pühadele suure majanduslanguse ajal: „Usun, et meie Taevane Isa on andnud meile arenemisvõimaluse” (lk 199). Mida see teie jaoks tähendab? Kuidas me areneme abivajajaid teenides?
2. Lugeses esimest osa õpetustest (lk 199–200), mõelge sellele, mida te saate teha, et alustada säästmist ja toidu varumist või

seda veelgi paremini teha. Tooge näiteid õnnetusjuhtumitest või eriolukordadest, milleks te peaksite valmis olema. Mida saavad preesterluse kvoorumid ja Abiühingud teha, et aidata liikmetel nendeks juhtudeks valmistuda?

3. Sirvige lk 201 algavat osa ja lugege ÕL 68:31. Miks Issand nõuab, et me ise oma tööga elatist teeniksime? Kuidas oleks tõhus lastele töö tähtsust õpetada?
4. Lugege president Smithi hoiatusi rikastele ja vaestele lk 202–203. Millised tagajärjed on südame kinnitamisel varanduse külge? Mida me saame teha, et seda vältida?
5. Lugege lk 203 algavat osa, kus president Smith räägib kümnnise ja muude annetuste maksmise õnnistustest. Kuidas oleks tõhus õpetada nendest õnnistustest noortele või uutele liikmetele?
6. Uurides viimast osa õpetustest (lk 204–206), mõelge, mida konkreetset te saate teha, et aidata piiskopil ja teistel koguduse juhtidel rahuldada inimeste vajadusi teie koguduses või kogukonnas. Mida tähendab teie jaoks anda mitte „ainult oma vara, aga ka iseend“?

Samateemalised pühakirjakohad: Ef 4:28; Jk 1:27; 2Ne 5:17; Jb 2:17–19; Mo 4:22–25; ÕL 104:13–18

Abiks õpetamisel: „Iga tunnis osalejani võib jõuda isegi siis, kui õpetada paljusid inimesi korraga. Seda saab teha näiteks siis, kui tunni alguses igäuhte soojalt tervitada... Te jõuate igäuheni ka siis, kui tunnis osalejad tunnevad end teie tunnis oodatult ja kindlalt“ (Teaching, No Greater Call, lk 35).

Viited

1. Conference Report, apr 1948, lk 181.	9. Conference Report, okt 1934, lk 49–50.
2. Conference Report, okt 1947, lk 6.	10. Conference Report, okt 1949, lk 170–172.
3. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 706.	11. Conference Report, apr 1941, lk 25, 28.
4. Conference Report, apr 1947, lk 162, 165.	12. Conference Report, apr 1948, lk 16–17.
5. Conference Report, apr 1929, lk 30.	13. Conference Report, apr 1947, lk 162.
6. Improvement Era, aug 1946, lk 521.	14. Conference Report, okt 1949, lk 169, 171.
7. Some Warning Signs. – Improvement Era, juuli 1948, lk 425.	15. Conference Report, apr 1948, lk 181.
8. Conference Report, okt 1949, lk 171.	16. Saints Blessed. – Deseret News, 12. nov 1932, Kiriku leheküljed, lk 8.
	17. Conference Report, okt 1934, lk 52.

„Vanaisa tegi vaikselt veidi morssi, pani klaasid ja kannu kandikule ning viis selle õue vaeva nägevatele meestele.”

Heasüdamlikkuse vägi

Heasüdamlikkus ja kannatlikkus pehmenavad südameid ja innustavad teisi elama õigemeelselt.

George Albert Smithi elust

George Albert Smith uskus kindlalt, et heasüdamlikkusel on vägi südameid pehmenada. Ta õpetas, et peaksime „asuma probleeme lahendama armastuse ja heasüdamlikkusega kõigi vastu.”¹ Tema lapselaps rääkis sellest, kuidas vanaisa heasüdamlikkus ja teistega arvestamine töid pinevas olukorras rahu:

„Kord ühel palaval suvepäeval tekkis Salt Lake Citys vanaisa kodu lähedal tänaval mingi probleem ja töölised linnast olid tulnud seda parandama. Väljas oli palav, päike lõõskas ja kirkade ja labidatega töötamine pani meeste näod ja seljad tänavasse augu kaevamisel higist leemendama. Töölised ei pööranud oma sõnadele tähelepanu või polnud nende emad neile seda õpetanud, vaid vandusid ja lausused kõiksugu inetusi. Nende sõnad hakkasid peagi mitmete naabrite kõrvu riivama, kui nad oma aknaid jaheda õhu lootuses avasid.

Keegi läks välja ja palus meestel ropendamine lõpetada ning märkis ühtlasi, et vend Smith elab sealsamas – kas nad ei võiks näidata üles veidi aupaklikkust ja vaiksemad olla? Seepeale töid mehed kuuldavale terve rea uusi inetusi. Vanaisa tegi vaikselt veidi morssi, pani klaasid ja kannu kandikule ning viis selle õue vaeva nägevatele meestele, lausudes: „Sõbrad, paistab, et teil on väga palav ja te olete nii väsinud. Tulge õige ja istuge mu puude alla ja laske külmal joogil hea maitsta.” Viha lahtunud, reageerisid mehed lahkele pakkumisele tänu ja vagurusega. Pärast väikest meeldivat pausi asusid nad uuesti tööle ning lõpetasid selle hoolikalt ja vaikselt.”² [Vt 1. soovitus lk 215.]

Üks põhjus, miks president Smith inimesi nii heasüdamlikult kohtles, oli tema veendumus, et kõik on loomult head. Vaid mõni

nädal enne president Smithi surma külastas teda haiglas vanem Matthew Cowley Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist. „Läksin tema voodi äärde,” ütles vanem Cowley, „ning ta sirutas käe välja ja võttis mul käest ning ütles sellest tugevalt kinni hoides: „Noormees, pea kõik oma elupäevad meeles, et kõigis võib leida head, kui seda ainult otsida.””

Seejärel ütles vanem Cowley president Smithi kohta järgmist:

„Ta armastas kõiki, sest oskas neis head näha. Ta ei vaadanud patule vähimagi mööndusega, kuid armastas patustajat, sest teadis, et Jumal on armastus [vt 1Jh 4:16], ning et Jumala armastus ennistab inimhingi ja võib selle protsessi käigus patustajast püha teha.

Ehk leidub patuseid, kes ajasid tema armastuse segi austusega. Ta ei austanud patustajat, vaid armastas teda. Olen kindel, et need, keda ta armastas, vastasid sellele armastusele oma elus ja südames.”³

George Albert Smithi õpetused

Issanda Vaim on heasüdamlikkuse, mitte karmuse ja kriitika vaim.

Ma olen vahel kurb, kui kuulen ebasõbralikke asju mitte ainult inimeste kohta meie Kirikus, aga ka inimeste kohta maailmas. Ebasõbralikke asju ei öelda tavaliselt Issanda inspiratsiooni all. Issanda Vaim on heasüdamlikkuse vaim; see on kannatlikkuse vaim; see on ligimesearmastuse, armastuse, sallivuse ja pikameelsuse vaim; ja meie seas pole kedagi, kes ei vajaks kõiki neid voorusi, mida omandatakse siis, kui meie Taevase Isa Vaim on meiega.⁴

Kõik mõjuvahendid rahu tagamiseks tuleb käiku lasta. Lutsifer kasutab kõiki vahendeid inim perekonna hingede hävitamiseks. Ta teutseb rohkem kui kunagi varem ja teeb salamisi kurja. Ma ei raiska aega, et tema paljusid töövõtteid ette lugeda, kuid üheks tema teutsemisviisiks maailma algusest peale on ahvatleda üht inimest teise mainet hävitama, rääkides tema kohta midagi ebasõbralikku.⁵

Nii kerge on kedagi kritiseerida, nii kerge on vigu leida ja vahel räägime me kalgilt oma naabritest ja sõpradest. Meie Taevane Isa ütles meile järgmist ... :

„Ärge mõistke kohut, et teie üle ei mõistetaks kohut.

Sest missuguse kohtuga te kohut mõistate, niisugusega mõistetakse teile kohut; ja missuguse mõõduga te mõõdate, niisugusega mõõdetakse ka teile.

Aga miks sa näed pindu oma venna silmas, kuid palki omas silmas sa ei pane tähele?

Või kuidas sa ütled oma vennale: Lase ma tõmban pinnu sinu silmast!? Ja vaata, palk on su omas silmas!” [Mt 7:1–4.]

Meile on antud rahvana nõu mitte olla kriitilised ega ebasõbralikud, mitte rääkida halba nendest, kellega lävime. Selles suhtes peaksime me olema kogu maailmas suurimaks eeskujuks. Mõelge tänapäeva kriitikale. Võtke kätte ajaleht ja vaadake, mida ebasõbralikku ütlevad ühed teiste kohta, ja ometi on sellel, kes kritiseerib, sageli palk omas silmas ja ta ei näe üldse selgesti, vaid mõtleb, et pind on ta venna silmas.⁶ [Vt 2. soovitus lk 215.]

Kas oleme altid nägema oma naabri piiranguid ja nõrkusi? Ometi on see vastuolus Jeesuse Kristuse Evangeeliumi õpetustega. On üks liik inimesi, kelle vigadeleidmine ja kriitika on alati hävitav. Kriitikal ja kriitikal on vahe. Kui suudame kritiseerida konstruktiivselt Issanda Vaimu mõju all, võime muuta midagi, mida tehakse, kasulikul kombel ja õigesti. Kui me oleme aga meelestatud vigu otsima, teiste nõrkustele ja möödalaskmistele hävitaval kombel tähelepanu juhtima, ei ole see kunagi meie Taevase Isa Vaimu kaasluse tulemus ja teeb alati kahju.⁷

Peaksime otsima teistes vourusi ja neid siiralt kiitma.

Seisan täna õhtul siin, et kõneleda mehest, kes läks mõned aastad tagasi koju. ... Räägin Francis M. Lymanist [Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist] ja tahan öelda teile, et see suurepärane mees oli hell nagu lapsuke, sama hell kui väike laps ning tal oli kaunis soov aidata ja innustada. Olen kuulnud sageli tema tunnustavaid märkusi, kui ta vennad on teinud midagi kiiduväärset – üks neist kõneles hästi, teine oli veenvalt tunnistanud, kolmas teinud midagi muud kiiduväärset. Olen näinud, kuidas ta on käe nende ümber pannud ja öelnud: „Olen sinu ja su hea teo üle uhke.” Kas selline elu pole kiiduväärne? See on viis, kuidas teha end õnnelikuks. Kui

me kadetsemise asemel näeksime, tunnustaksime ja kiidaksime oma kaaslaste voorusi ja võimeid, kui näeksime [teistes] seda head, milleks nad on suutelised, kui palju parem see siis oleks.

Paljude meie elus on selline õhkkond, mis teeb meid kedagi teist kiites sõnakehvaks. Näib nagu me ei suudaks öelda, mida teiste õnnistuseks öelda võiksime. Otsigem oma kaaslastes voorusi ning kui me neid kõrvalt jälgime, tehkem neile rõõmu oma kiidusõnadega.⁸

Ma palun teid, mu vennad ja õed, olgem üksteise vastu helled. Olgem teistega sama kannatlikud, nagu tahame, et teised oleksid meiega. Pangem tähele oma naabrite ja sõprade voorusi ning rääkigem neist voorustest, selle asemel et vigu otsida ja kritiseerida. Kui me teeme seda, kiirgab meist päikest, ja need, kes meid kõige paremini tunnevad, armastavad meid.⁹ [Vt 3. soovitus lk 215.]

Heasüdamlikkusel on vägi inimesi paremaks muuta.

Ikka on neid, kes eksivad. Meie seas on neid, kes on sattunud eksiteele, aga nad on meie Issanda lapsed ja ta armastab neid. Ta on andnud meile teiega õiguse pöörduda nende poole heasüdamlikkuse ja armastusega ning püüda kannatlikkuse ja õnnistamissooviga neid nende eksiteelt eemale juhtida. Mul pole õigust mõista hukka kedagi, kes on vigu teinud ja kes ikka veel vigu teevad, kui mind just pole seda tegema kutsutud ja volitatud. Kui ma aga näen neid tegemas valesti, on mul võimaluse korral õigus pöörata nad mingil viisil tagasi rajale, mis viib igavesse ellu selestilises kuningriigis.¹⁰

Ärgem nurisegem oma sõprade ja naabrite üle, kuna nad ei tee seda, mida me tahame. Pigem armastagem neid tegema, mida meie Taevane Isa tahab. Me suudame seda ning see on ainus viis nende usalduse ja armastuse võitmiseks.¹¹

Milline rõõm, trööst ja rahulolu saab meie naabritele ja sõpradele osaks, kui oleme heasüdamlikud. Kuidas ma tahaksin kirjutada seda sõna suurte tähtedega otse taevasse. Heasüdamlikkus on vägi, mille Jumal on meile andnud, et avada kalgid südamed ja rahustada jonnakaid hingi ning aidata neil mõista Tema eesmärke.¹² [Vt 4. soovitus lk 216.]

Armastus ja heasüdamlikkus meie kodudes paneb lapsed meie nõu kuulama.

Meie kohuseks – peaksin ütleva, nii meie eriliseks võimaluseks kui ka meie kohuseks on varuda piisavalt aega, et ümbritseda oma lapsed turvatundega ning neid nõnda armastada ja nende armastus sel moel välja teenida, et nad kuulaksid hea meelega meie nõu ja soovitusi.¹³

Elage armastuse ja heasüdamlikkusega nii, et teie kodudes oleks ühtaegu rahu, armastus ja tänumeel. Ärge laske oma kodudel olla pelk koht, kuhu õhtul müts riputada, kus einestada ja siis kuhugi mujale joosta, vaid olgu teie kodu koht, kus viibib Issanda Vaim.¹⁴

Ma palvetan, et me võiksime täituda selle vaimuga, mis tuleb [Issandalt], ning mis on armastuse, heasüdamlikkuse, abivalmiduse, kannatlikkuse ja sallivuse vaim. Kui me siis hoiame seda vaimu kodus endaga, sirguvad meie poistest ja tüdrukutest just sellised, nagu me tahame.¹⁵

Mäletan, kuidas sõitsin mõned aastad tagasi rongiga põhjapoole. Märkasin rongi reisijatevagunis istumas naist, kellega olin kunagi tuttav olnud. ... Naine tundis mu ära, kui ma vagunis mööda vahikäiku edasi liikusin. Ta kõnetas mind ja ma küsisin: „Kuhu te lähete?” Naine vastas: „Lähem Portlandi (Oregoni osariigis, Ameerika Ühendriikides).” Teadsin, et ta pere olukord polnud kiita. Teadsin, et naise peres on mitu poega ja küsisin seega: „Mis teid Portlandisse viib?” Naine vastas: „Mu poeg on seal haiglas.”

Ma polnud teadlik, et keegi tema lastest oli ära kolinud, ja pärisin seega veidi selle kohta ning ta avas mulle oma südame. Ta ütles: „Mu noorim poeg lahkus mõne nädala eest kodunt ega öelnud meile, kuhu ta läheb. Me ei kuulnud temalt sõnagi, aga ta arvas kahtlemata, et läheb ise maailma avastama. Me saime esimest korda tema asukoha teada, kui Mercy haiglast Portlandis saabus telegramm, kus teatati, et meie poiss on haigena sinna haiglasse viidud.” Naine ütles: „Loomulikult šokeeris see sõnum meid väga. Ei jäänud muud üle kui raha kokku ajada ja teda kohe vaatama minna.”

... Naine oli valmis terve pika sõidu, päeval ja öösel pingil istuma, ega olnud oma poja ebasõbralikkuse ja mõtlematuse pärast tige,

„Elage armastuse ja heasüdamlikkusega nii, et teie kodudes oleks ühtaegu rahu, armastus ja tänumeel.”

vaid mõtles ainult, et see poiss on tema laps, kes kuulub talle ja et Jumal andis poisi temale ning et meie Taevane Isa ootab, et ta kasutab kõikvõimalikke vahendeid poja elu rikastamiseks ja tema ettevalmistamiseks eesootavateks võimalusteks. Nõnda istus see tubli naine seal pikkadel öötundidel, kui rong mööda rööpaid mürises, tundes igatsust oma poja järele, jõudes iga miiliga veidi lähemale magnetile, mis tema südant enda poole tõmbas. Kohale jõudes läks ta nii ruttu kui sai haiglasse. Tuli välja, et koht, kus mina peatuma pidin, ei jäänud haiglast kaugele, mistõttu ma läksin haiglasse, et näha, mis on juhtunud.

Armas ema istus oma poja voodi ääres. Pojal oli raskekujuline kopsupõletik ja ta lamas valudes. Ema ei praganud pojaga, et too polnud tema peale mõelnud; ta polnud tige, et poeg oli käitunud mõtlematult ja hoolimatult, vaid hoopis tänulik, et saab olla oma pojaga, kelle Jumal talle andnud oli. Ta püüdis hoolitseda lapse tervise eest,

kelle maailma toomise pärast ta oma Taevase Isaga partnerlusleppe oli sõlminud. Poiss oli muuseas umbes kuueteistkümnendaastane, kuid ikkagi tema laps. Ta püüdis poega julgustada, rääkides talle asju, mis töid talle rõõmu ja rahulolu, pakkudes talle võimalusi, millest ta võib terveks saades osa saada. Mure ja ahastuse asemel, mis enne ema saabumist palatit täitsid, peegeldusid poisi näoilmes nüüd täiuslik valgus, rahu ja õnn, kui ta vaatas ema poole, kes oli nõus andma oma elu, et poeg võiks sündida, ning kes oli läbinud nüüd pika maa, et tema kõrval istuda ja teda uuesti elule põetada.

Mind paneb vahel mõtlema, et kas need emad ikka mõistavad, kui imelised nad sellistel juhtudel oma laste silmis on. Ema polnud jõudnud seal eriti kaua ollagi, kui poeg oli juba otsustanud, et pole enam iial emale sõnakuulmatu, et ta ei suutu enam iial mõtlematult sellesse, mida ema talle andnud on, vaid otsustas, et ta hoiab talle aega antud nime au sees nii kaua, kui ta elab.¹⁶ [Vt 5. soovitus lk 216.]

Ma palvetan, et armastus meie Issanda evangeeliumi vastu põleks meie hinges ja rikastaks meie elu, ning et tänu Jeesuse Kristuse evangeeliumile, mis on armastuse ja heasüdamlikkuse evangeelium, oleksid mehed naiste ja naised meeste, vanemad laste ja lapsed vanemate vastu kenamad.¹⁷

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk v–vii.

1. Lugege lugu sellest, kuidas George Albert Smith väsinud töölilistele morssi valmistas (lk 209). Millal olete teie näinud heasüdamliku teo südantpehmendavat toimet? Milliseid probleeme saaks lahendada „armastuse ja heasüdamlikkusega kõigi vastu“?
2. President Smith õpetas vältima karmi kriitikat ja et peaksime olema seeläbi „kogu maailmas suurimaks eeskujuks“ (lk 211). Tooge näiteid olukordadest, kus me saame olla selliseks eeskujuks? Miks on teie arvates karm kriitika ja vigade otsimine kahjulikud?
3. Lk 211–212 räägib president Smith kuidas vanem Francis M. Lyman oma vendadele kiitust jagas. Kuidas on kellegi siiras

kiitus teid mõjutanud? Mõelge hetkeks kellelegi, keda teie peaksite kiitma.

4. President Smith õpetas, et „heasüdamlikkus on vägi, mille Jumal on meile andnud, et avada kalgid südamed” (lk 212). Millised lood meenuvad teile pühakirjades, mis seda põhimõtet illustreerivad? (Näidete leidmiseks vt Mt 9:10–13; Al 20:1–27.)
5. Sirvige lugu emast, kes läks haiglasse oma poega vaatama (lk 213–215). Miks on vahel raske reageerida loos mainitud ema kombel, kui laps on õigelt teelt kõrvale kaldunud? Mõtisklege palvemeelselt, kuidas heasüdamlikkus ja kannatlikkus saaksid parandada teie suhteid pereliikmetega.

Samateemalised pühakirjakohad: Õp 15:1; Mt 18:15; Jh 8:2–11; Ef 4:29–32; 3Ne 12:22–24; ÕL 121:41–46

Abiks õpetamisel: Väikesed vestlusrühmad „annavad suurele arvule inimestele võimaluse õppetunnis kaasa lüüa. Inimesed, kes tavaliselt osalema ei kipu, võivad jagada väikeses rühmas mõtteid, mida nad terve rühma ees ei avaldaks” (Teaching, No Greater Call, lk 161).

Viited

1. Conference Report, apr 1941, lk 28.	9. Conference Report, okt 1934, lk 50.
2. Martha Stewart Hatchi tsitaat, <i>The Lord Needed a Prophet</i> , koost Susan Arrington Madsen, 1990, lk 130–131.	10. Conference Report, apr 1937, lk 34.
3. Matthew Cowley. Conference Report, apr 1951, lk 166–167.	11. Conference Report, okt 1945, lk 174.
4. Conference Report, apr 1937, lk 34.	12. <i>To the Relief Society</i> . – <i>Relief Society Magazine</i> , dets 1932, lk 709.
5. <i>To the Relief Society</i> . – <i>Relief Society Magazine</i> , dets 1932, lk 704.	13. Conference Report, apr 1929, lk 33.
6. Conference Report, okt 1949, lk 168–169.	14. Conference Report, apr 1948, lk 183.
7. Conference Report, okt 1934, lk 50.	15. Conference Report, okt 1950, lk 9.
8. <i>To the Relief Society</i> . – <i>Relief Society Magazine</i> , dets 1932, lk 707.	16. <i>Deseret News</i> , 15. mai 1926, osa 4, lk 6.
	17. Conference Report, okt 1948, lk 167.

Laste kasvatamine valguses ja tões

*Issand on andnud vanematele vastutuse õpetada
oma lastele evangeeliumi sõna ja eeskujuga.*

George Albert Smithi elust

President George Albert Smith meenutas elu lõpul, kuidas tema vanemad teda kasvasid ja mida nad talle õpetasid:

„Sündisin tagasihoidlikus kodus. ... Mu vanemad elasid väga tagasihoidlikes oludes, aga ma ülistan oma Loojat ja tänan teda kogu südamest, et ta saatis mind nende kodusse.

Kasvasin üles Salt Lake Citys. Kaheksa-aastasena ristiti mind City Creeki jõekeses. Mind kinnitati Kiriku liikmeks Seitsmeteistkümnenda koguduse paastukoosolekul ja sain teada, et see on Jumala töö, kui olin alles poisike. Sain teada, et maa peal elavad prohvetid. Sain teada, et Kõigeväelise inspiratsioon mõjub neile, kes elavad vääriliselt, et sellest elus rõõmu tunda. ...

Ma ei tea maailmas ühtegi inimest, kellel oleks suurem põhjus tänulik olla kui minul. Olen tänulik võimaluse eest sündida, tänulik vanemate eest, kes õpetasid mulle Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja olid kodus eeskujuks. Kui olen teinud elus midagi, mida poleks tegema pidanud, oleks see miski, mida ma kindlasti ei õppinud oma emakodus. Paljulapselises peres kulus emal parasjagu kannatlikkust, kuid ta oli meiega alati kannatlik. Kodus oli alati meeldiv, tore ja armas.”¹

George Albert Smith püüdis järgida ka oma kodus oma vanemate eeskujuga ning õpetada kannatlikkuse ja armastusega. Tema tütar Edith jutustas ühest kogemusest oma nooruseas:

*George Albert Smithi naine Lucy ning nende tütred
Edith (vasakul) ja Emily (paremal)*

„Ta andis meile pidevalt nõu, kuidas käituda, pöörates rõhku aususele ja õiglusele. Mul on meeles, et kui ma ühel päeval klaveritunnist koju tulin, unustas trammijuht minult sõiduraha küsida. ... Ta läks minust millegipärast mööda ja ma jõudsin oma peatusesse viiesendine ikka veel pihus ja ausalt öeldes olin tasuta sõidust päris elevel.

... Jooksin lõbusas tujus isa juurde, et talle oma heast õnnest rääkida. Ta kuulas kannatlikult mu lugu. Hakkasin juba arvama, et olen tõeline võitja. ... Olin kindel, et trammijuht ei teadnud, et ma sõidu eest ei maksnud ja seega oli kõik hästi.

Kui olin oma loo lõpetanud, ütles isa: „Aga kullake, isegi kui trammijuht seda ei tea, siis meie sinuga teame, et see on teada Taevasele Isale. Seega tuleb meil kolmekesi ikkagi kindlad olla, et sa selle eest, mis sa saanud oled, ka täit hinda maksad.”

Edith läks uuesti tänavanurgale ja tasus trammi saabudes sõidu eest. Ta tänas hiljem isa olukorra lahendamise eest: „Olen tõesti tänulik Isa eest, kes oli piisavalt tark, et heasüdamlikult mu tähelepanu veale juhtida, sest kui see oleks tähelepanuta jäänud, oleksin ma arvanud, et ta kiidab selle heaks, ja ma oleksin ehk teine kordki midagi sarnast proovinud.”² [Vt 1. soovitus lk 227.]

George Albert Smithi õpetused

Vanemate esmaseks kohustuseks on oma lastele evangeeliumi õpetada.

Üks teie suurimaid ja rikkalikemaid õnnistusi tuleb siis, kui õpetate, nii nagu peate, ja koolitate, nii nagu peate, neid valitud vaime, keda meie Taevane Isa saadab sel viimsel ajal maailma. ... Ärge jätke oma laste koolitamist riigikoolide hoolde. Ärge jätke nende koolitamist Algühingu, Pühapäevakooli, [Kiriku noorteühingute] hoolde. Nad on teile abiks ja annavad oma panuse, kuid pidage meeles, et Jumal ise on öelnud, et kui vanemad ei õpeta oma lastele usku Jumalasse, meelearandust, ristimist ning käte pealepanemist, kui nad on kaheksa aasta vanused, on patt vanemate pea peal [vt ÕL 68:25–28]. Vennad ja õed, see ei ole ähvardus. See on heasüdamlik ja armastav nõuanne meie Taevaselt Isalt, kes teab kõike ning saab aru ja mõistab, mida see tähendab, kui lastel lastakse üles kasvada ilma selle õpetuseta.³

Tahan väga, et see, mida ma nüüd ütlen, igale vanemale Siionis meelde jääks: kuigi Issand on kandnud hoolt kõikide nende suurepärase haridusasutuste eest, kuigi teaduse panus meie mugavusse ja õnnistamisele on väga suur, kuigi Kirik on loonud kohad, kuhu me saame saata oma lapsed Kristuse evangeeliumi õpetust saama, ei vabasta see meid teiega vastutusest ja kohustusest omaenda lapsi õpetada. See on kohustus, mille meie Taevane Isa on pannud meie õlule. ... Sellest ei piisa, et mu lastele õpetatakse usku, meeleanamist ja ristimist ning käte pealepanemist Püha Vaimu annamiseks ainult abiorganisatsioonides. Mu Taevaisa on käskinud mul seda ise teha.⁴

Keegi teine ei saa täita osa, mille Jumal on määranud meile lapsevanemadena. Oleme võtnud endale kohustuse, kui oleme olnud vahendajateks laste toomisel maailma. Me ei saa panna seda vastutust ühelegi organisatsioonile. See kuulub meile. ... Ennekõike lasub meil teiega kohustus mitte ainult soovitada ja nõu anda, vaid koolitada oma eeskujuga, veetes meile armsate inimeste, nende poiste ja tüdrukutega piisavalt aega, et neid ei juhitaks ... keelatud radadele.⁵

Kutsuge oma pere enda ümber ja kui teil pole minevikus õnnestunud aidata neil mõista elu eesmärke ja anda neile teadmisi meie Issanda Evangeeliumist, siis tehke seda nüüd, sest ma ütlen teile Issanda teenijana, neil on seda vaja just praegu ja tänasest peale.⁶
[Vt 2. soovitus lk 227.]

Muud huvid ei tohi panna meid oma laste õpetamise kohustust silmist kaotama.

Luuka evangeeliumis räägitakse meile, et tuleb aeg, mil inimesed on mattunud murede ja rikkuste ja elu lõbude alla [vt Lk 8:14]. Mõtlen ... praegugi meestele ja naistele, keda ma armastan, kelle vaimus on lämbumas nendest samadest asjadest, ning vastane juhatab neid mööda seda kergelt ja lõbusat rada ning nad ei pööra tähelepanu oma kohusele vanemate ja Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetena.

... Keset segadust, põnevust ja kõiksugu elulõbusid ... ärgem kaotagem silmist kohustust, mida võlgname nendele poistele ja tüdrukutele, kes on loodud Jumala näo järgi. Tema on nende vaimude Isa, ning ta peab meid vastutavaks neile antud õpetuse eest. Ma

loodan ja palvetan, et me õpetame neid nii, et kui lõpp kätte jõuab, võime me saada temalt selle õnnistuse: „See on hea, sa hea ja ustav sulane! Mine oma Issanda rõõmusse!” ning et meile armsad inimesed võiksid olla igavesti koos meiega.⁷

Tahaksin rääkida teile ühe loo. Mõned aastad tagasi elasid Indiana osariigis kaks poissi, noormehed, kes talus tööd tegid – talud asusid 8 kuni 11 kilomeetri kaugusel. Nad tegid iga päev kõvasti tööd, täitsid oma kohustusi, lüpsid lehma jne. Üks poistest läks umbes 13- või 14-aastasena ühel päeval isa juurde ja ütles: „Isa, ma tahaks linna minna. Tahaksin näha säravaid tulesid. Kas ma ei võiks mõnel õhtul varem linna minna, kui töötaksin kõvasti ja oma töö ära teeksin?” Isa lausus: „Sa ei saa seda teha, sest sa ei saa oma tööga valmis.” „Aga kui ma tõusen varavalges ja töötan kogu päeva, kas võiksin siis jalgsi linna minna? Linn pole eriti kaugel, oleksin seal tunni või paar ning tuleksin siis varakult koju tagasi.” Isa ütles: „Loomulikult võid sa linna minna, kui sa kõik oma kohustused ära täidad.” Isad, pange nüüd tähele. Poiss läkski linna. Ta jõudis kohale, kui oli juba peaaegu pimedaks läinud. Kauplused ja pangad olid suletud. Avatud oli palju piljardisaale ja hasartmängukohtasid. Kõik head inimesed olid sees, enamus neist omaenda kodudes. Tänaval ja neis kohtades olid vaid hulgused. Nad nägid noormeest linna tulemas ja võtsid ta kaasa. Ei läinud kaua, kuni nad olid näidanud talle asju, mida ükski poiss nägema ei peaks. Selline oli tema kogemus. Ta sai maitsta midagi sellist, mis polnud talle hea.

Ka teine poiss läks sama jutuga isa juurde. Ta ütles: „Isa, ma tahaksin mingi aeg linna minna. Kas sa ei tahaks, et ma läheks ja näeks midagi sellist, mida ma varem näinud pole? Selleks, et midagi näha, peaksin ma enne pimedat kohale jõudma.” „Poeg,” vastas isa, „arvan, et sul on õigus linna minna, ja ma arvan ka, et sul on õigus minna linna koos isaga. Vali päev ja ma aitan sind su kohustuste täitmisel. Nii jõuame piisavalt vara kohale, et saaksid kohtuda mõne mu kaaslasega.”

Ma räägin samast osariigist – need kaks talu polnud teineteisest kuigi kaugel. Poiss oli nädala jooksul päeva välja valinud. Nad täitsid kohustused ja läksid linna. Nad saabusid kohale veidi enne nelja. Nad jõudsid sinna enne pankade sulgemist. Poiss oli korralikult riides. Isa viis ta panka ja tutvustas pankurile, kes tal kätt surus ja

ütles: „Tule meid vaatama, kui sa linnas oled ja me korraldame sulle sooja vastuvõtu.”

Isa viis ta ärihoonetesse, kus ta asju ajas ning inimesed tervitasid poissi südamlikult. Nad jäid veel linna etendust vaatama ja kui nad siis pärast seda koos koju läksid, oli poiss saanud tuttavaks mõnede toredaimate meestega kogukonnas. Kui ta siis vanemaks saades linna läks, lävis ta seal selle tulemusena heade inimestega.⁸ [Vt 3. soovitus lk 227.]

Tahan öelda teile ... , et parim viis aja veetmiseks, oma aja kasutamiseks, on koolitada oma poistest ja tüdrukutest meie Taevase Isa õnnistuste väärilised.⁹

Vanema eeskujul võib laps jõuda turvatunde, õigemeelsuse ja õnneni.

Olgem oma lastele õigemeelsed eeskujud, tehkem perepalveid ja palugem õnnistust toidule. Laske oma lastel näha, et oleme abikaasadena teineteisesse kiindunud. Kuna selleks on veel aega, kasutage ära võimalus õnnistada abikaasadena üksteist armastuse, heasüdamlikkuse ja igakülgse abivalmidusega. Kui selleks on veel aega, kasutage ära võimalus õpetada oma poegadele ja tütardele, kuidas elada õnnelikult. ... Olgu meie kodud rahu, lootuse ja armastuse pühamud.¹⁰

Vaid mõni päev tagasi nägin ma kirja mehelt, kellel on ilmselt pool elu seljataga. Kirjas isale ütles ta: „See, kuidas sa sulle armastest inimestest hoolid, kuidas sa oled mind õpetanud, eeskujule, mille oled mulle seadnud, on inspireerinud mind tegema seda, mida Issand minult ootab. Olen tundnud, et sinu jälgedes käies on mul turvaline.” See oli üks arukas isa, see oli üks õnnis isa, kes oskas panna oma poega end niimoodi usaldama. ... Tänu isa käitumisele – tunnustas ta ju isa selle eest oma kirjas – tänu kodus nähtud eeskujule, on poeg täna Kirikus üks ustavamaid liikmeid. Ta võib elada maailmas ja pidada Issanda käske. Kodu innustas teda head tegema. Ta ei näinud kodus isekust vaid isetust. Vanemad ei olnud innukad muretsema kõike võimalikku ja seda isekalt endale hoidma, vaid läksid ja otsisid neid, kes abi vajasisid, ning julgustasid ja õnnistasid neid. Kõik kõnelused maailmas poleks saanud panna sellele mehele südamesse seda, mis on seal täna tema vanemate, nende eeskujule tõttu, kes temaga ühes kodus elasid.

„Parim viis aja veetmiseks, oma aja kasutamiseks, on koolitada oma poistest ja tüdrukutest meie Taevase Isa õnnistuste väärilised.”

Mul pole vähimatki kahtlust, et kogukondades, kus me elame, ja maailmas on sadu mehi ja naisi, ehk isegi tuhandeid, kes ütleksid sama oma isade ja emade õpetuste kohta. Kuid mul on hirm, et mõned meist on mõjutatud maailma tavadest ja kinnisideest järgida rahvamassi, ükskõik mida see ka ei usuks ega teeks. Sellisel juhul ei ole meie eeskuju õnnistuseks vaid võib meie laste õnne hävitada.¹¹

Tunnistagem oma igapäevaste tegude, aga ka oma jutuajamistega, et me usume, et see on Isa töö, ja meie rõõm saab olema sõnuleletamatu ning lapsed, kes meie kodudes üles kasvavad, saavad juurde usku ja alandlikkust. Nad üha arenevad ja saavad väe pöörata kõrvale vastase nooled, mis on nende poole suunatud, ning murede asemel, mis on inimlapse patuseuse tõttu vaevanud, saab olema trööst, rahu ja õnn ning ... siin maa peal saavad elama mehed ja naised, kel jagub iseloomujõudu elupahed kõrvale jätta.¹² [Vt 4. soovitus lk 227.]

**Oma noori armastades ja õpetades saame
aidata kaitsta neid kurjuse eest.**

Viimse aja pühad, õpetage oma lapsi kuuletuma moraalseadusele. Võtke nad otsekui oma armastuse käte vahele, et neil poleks vähimatki soovi anda järele kurjadele kiusatustele, mis neid igast küljest ümbritsevad. ...

Milline privileeg on vanematel oma kodus istet võtta, ümbritsetuna rikkumata poiste ja tüdrukute perest, kelle on andnud neile meie Taevane Isa, kes on meie vaimude Isa! Milline rõõm on lasta neil üheskoos osa saada meie Taevase Isa õnnistustest ja tunda rõõmu tema Vaimu kaaslusest ning veenduda, et nad saaksid lapselõlves sellise õpetuse osaliseks, et suureks sirgudes oleks nende elu rikkumata!

Mu vennad ja õed, ma palun teid, et te kaitseksite pealekasvavat põlvkonda tõsimeelsemalt, läbimõeldumalt ja kannatlikumalt kui eales varem lõksude eest, mille vastane nende jalge ette seadnud on. Paljud meie [filmid], raadiosaated, ajakirjad, raamatud jne on sobimatud ... ja kui me ei tee nende mõju kahjutuks heade õpetuste ja tervisliku keskkonnaga, aidates noortel olla tuttavad heade meeste ja naiste eludega ning sellest kasu ammutada, õpetades neile prohetite häid omadusi ja Jeesuse Kristuse Evangeeliumi tähendust, võivad mõned neist, keda armastame, meist eemale libiseda. ...

Õpetagem oma lapsi olema elus rikkumatud, olema ausad. Õpetage oma poisse kaitsma oma õdede ja tüdruksõprade vooruslikkust. Õpetage oma tütreid kaitsma poiste vooruslikkust, kellega nad läbi käivad. ... Spetsialiseerugem, kui nii võib öelda, oma poiste ja tüdrukute kasvatamisele Jumala Vaimu mõju all, et vastasel puuduks igasugune vägi neid eksiteele juhtida.¹³ [Vt 5. ja 6. soovitus lk 228.]

**Evangeeliumi uurimine perena aitab
meil hoida lapsi enda lähedal.**

Vennad ja õed, meie eriline võimalus, meie kohustus, on kutsuda oma pere kodus kokku, et üksteisest rõõmu tunda, üksteist tugevdada ja toetada ning pühakirjatõdesid õpetada. Igas kodus tuleks innustada lapsi lugema Issanda sõna, nagu seda on meile kõigil evangeeliumi ajajärkudel ilmutatud. Peaksume lugema Piiblit,

Mormoni Raamatut, Õpetust ja Lepinguid ning Kallihinnalist Pärlit; mitte ainult neid oma kodus lugema, vaid ka selgitama neid oma lastele, et nad võiksid mõista ... Jumala läbikäimist maa rahvastega.

Vaatame, kas suudame seda tulevikus rohkem teha, kui oleme teinud minevikus. Saagu meile põhimõtteks ja harjumuseks koguda oma pere kodus enda ümber. Küsi igaüks meist iseendalt: „Kas olen täitnud kodus oma kohuse lugeda ja õpetada evangeeliumi, nagu seda on Issanda prohvetite kaudu ilmutatud? Kas olen hoidnud oma lapsi enda lähedal ning teinud kodust meeldiva koha, kus on tunda aupaklikkust, armastust, mõistmist ja pühendumist?”

Kui me pole seda teinud, parandagem meelt oma tegematajätmistest ning tõmmakem oma pered enda ümber ja õpetagem neile tõde. ...

Igas südames peaks olema küsimus: „Kas olen oma kodu korda seadnud?” Mitte, kas mu naaber on seda teinud, vaid kas *mina* olen teinud seda, mida Issand minult nõudnud on?¹⁴

Meie lapsed on kalleim kingitus, mille meie Isa meile annab. Kui oskame juhatada neid käima päästmiserajal, saab meie ja nende rõõm olema igavene. ...

Üks viis, kuidas neid enda lähedal hoida, on kodus sageli koos olla. Kirik on palunud, et igal nädalal leitaks aega vähemalt ühele koduõhtule, kus kogu pere viibiks koos ja tunneks rõõmu üksteise seltskonnast, tunneks rõõmu lihtsatest asjadest perega tulekolde ääres koos olles ning arutaks üksteisega seda, mille väärtus on suur ja igikestev.

... 1915. aastal kirjutas Esimene Presidentkond „vaiade ja koguduste juhatajatele ning lapsevanematele Siionis” järgmist, mida ma nüüd tsiteerin:

„Me anname nõu ja innustame alustama kogu Kirikus pereõhtu pidamist, mil isad ja emad saavad oma poisid ja tüdrukud kodus enda ümber koguda ning neile Issanda sõna õpetada. ... See pereõhtu peaks olema pühendatud palvetamisele, kiriku- ja muude laulude laulmisele, pillimängule, pühakirjade lugemisele, perekondlikele teemadele ja evangeeliumi põhimõtete õpetamisele ning juhatuse andmisele nii eetilistes eluprobleemides kui ka laste ülesannetes ja kohustustes vanemate, kodu, Kiriku, ühiskonna ja rahva ees.”

„Kui pereõhtut viimse aja pühade seas ka tegelikult peetaks, ... kui palju õnnelikke peresid siis oleks.”

Ja neile, kes teevad, mida neilt palutakse, anti järgmine lubadus:

„Me lubame, et kui pühad sellele nõuandele kuuletuvad, on selle tulemuseks suured õnnistused. Kodus kasvab armastus ja vanematele kuuletumine. Iisraeli noorte südameis tugevneb usk ning nad saavad jõudu võidelda neid ümbritsevate halbade mõjude ja kiusatustega.”

Need põhimõtted ja lubadused on ikka veel jõus.¹⁵

Kui pereõhtut viimse aja pühade seas ka tegelikult peetaks, kui elaksime ühel õhtul nädalas omade seas, Issanda vaimu mõju all, omaenda tulekolde ääres nende keskel, kelle Issand on meile andnud ja keda ta on üksikasjalikult meil õpetada käskinud, kui palju õnnelikke peresid siis oleks seal, kus täna on mure, kurbus ja lahkkelid. ...

... Kui jätame maailma ja välised asjad ukse taha ning edastame oma poegadele ja tütardele palve ja tänulikkuse mõju all neid rikkalikke tõdesid, mis Issand on meisse tallele pannud meie ja nende heaolu nimel, järgneb sellele tõeline usu tugevdamine. Loodan, et kui me oleme sellest nõuandest eemaldunud, õnnestub meil selle juurde tagasi pöörduda. Koguge oma lapsed enda ümber ja olgu meie kodud kohad, kus võib viibida Issanda Vaim. Kui täidame oma osa, võime me teada ja olla kindlad, et meie Taevane Isa täidab oma osa.¹⁶ [Vt 7. soovitus lk 228.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk v–vii.

1. Mõelge loole lk 217–219. Miks George Albert Smithil oma tütre Edithi õpetamine nii hästi õnnestus? Mõelge tagasi oma noorusajale, mil kumbki vanematest õpetas teile midagi, mis on teile elus mõju avaldanud. Miks see õppetund nii hästi mõjus?
2. Uurige esimest osa õpetustest (lk 219–220) ja ÕL 93:37–40. Miks on Issand andnud lastele evangeeliumi õpetamise kohustuse vanematele, selle asemel et anda seda teistele organisatsioonidele? Kuidas saavad Kiriku organisatsioonid vanematele selle kohustuse täitmisel abiks olla? Kuidas saavad olla abiks sugulased? Mõelge, kuidas te saaksite olla Kiriku noortele õigemeelseks eeskujuks, kui teil endal lapsi ei ole, olles ühtlasi toeks nende vanematele.
3. Sirvige lugu lk 221–222. Kuidas lapsed sellest kasu saavad, kui vanemad nendega aega veedavad? Mis on mõned mured ja elu lõbud (lk 220), mis võivad panna meid kohustusi pere ees hooletusse jätma? Mida teha, et neist segavatest teguritest üle saada?
4. Lugege lk 222 algavat osa. Mõelge, kuidas suhtute teie „maailma tavadesse” ja kuidas võib teie suhtumine mõjutada teie lapsi. Mis on mõned „igapäevased teod”, mis annavad meie lastele meie tõekspidamisest eriti tugeva tunnistuse?

5. Millised on mõned kiusatused, millega lapsed ja noored teie kogukonnas silmitsi seisavad? Uurige lk 224 algavat osa ning otsige, mida vanemad, vanavanemad ja teised saavad teha, et aidata noortel kiusatusele vastu panna.
6. President Smith andis nõu, et me peaksime „spetsialiseeruma” oma laste kasvatamisele Vaimu mõju all (vt lk 224). Mida see teie jaoks tähendab? Mida saavad vanemad teha, et spetsialiseeruda oma laste kasvatamisele õigemeelsuses?
7. Lk 226–227 kordab president Smith lubadusi, mis on antud peredele, kes peavad regulaarseid pereõhtuid. Kuidas on need lubadused teie peres täitunud? Millist nõu annaksite perele, kes pole varem iial pereõhtut pidanud, kuid tahab nüüd sellega alustada?

Samateemalised pühakirjakohad: Õp 22:6; Js 54:13; En 1:1–3; Mo 4:14–15; Al 56:45–48; ÕL 68:25–31; vt ka „Perekond: Läkitus maailmale” – Liahona, okt 2004, lk 49.

Abiks õpetamisel: „Pange hoolega tähele, et te ei lõpeta head arutelu liiga varakult, püüdes esitada kogu ettevalmistatud materjali. Kuigi materjali läbivõtmine on oluline, siis veel olulisem on aidata tunnis osalejatel tunda Vaimu mõju, leida lahendust oma küsimustele, suurendada arusaamist evangeeliumist ja pühenduda üha sügavamalt käskude pidamisele” (Teaching, No Greater Call, lk 64).

Viited

1. After Eighty Years. – Improvement Era, apr 1950, lk 263.
2. Edith Smith Elliott. No Wonder We Love Him. – Relief Society Magazine, juuni 1953, lk 367.
3. To the Relief Society. – Relief Society Magazine, dets 1932, lk 708–709.
4. Conference Report, apr 1926, lk 145.
5. Conference Report, apr 1933, lk 72.
6. Conference Report, apr 1937, lk 36.
7. Conference Report, apr 1926, lk 146–147.
8. President Smith Gives Scouting Address. – Deseret News, 22. veebr 1947, Kiriku leheküljed, lk 8.
9. Conference Report, okt 1948, lk 181.
10. Conference Report, okt 1941, lk 101.
11. Conference Report, apr 1937, lk 35.
12. Conference Report, apr 1913, lk 29.
13. Conference Report, okt 1932, lk 24–25.
14. The Family Hour. – Improvement Era, apr 1948, lk 248.
15. The Family Hour. – Improvement Era, apr 1948, lk 201.
16. Conference Report, apr 1926, lk 145–146.

„Teilt nõutakse, et te andestaksite”

*Teistele andestades vabastame end vihakoormast
ja valmistume igaveseks eluks.*

George Albert Smithi elust

1897. aastal, kui George Albert Smith oli alles noor mees, värvati ta Utah' osariigi Rahvuskaardiväkke. Mõnede oma kaaslaste kannustusel kandideeris ta valimistel kaardiväe ametikohale, kuid valimistele eelnenud nädalatel hakkas üks rivaalitsev kaardiväelane tema kohta kuulujutte levitama ja George Albert Smithi kõlblusetus käitumises süüdistama. Selle tulemusena kaotas seersant Smith valimised, mis ta oleks enda arvates võitma pidanud. Olukorra tegi veelgi raske- maks see, et kuulujuttude levitaja oli olnud tema sõber.

Kuigi ta üritas sellest mitte välja teha, oli George Albert Smithi süda solvangu tõttu kibedust täis. Ta läks järgmisel pühapäeval kirikusse, kuid ei pidanud õigeks sakramenti võtta. Ta palvetas ja palus abi ning mõistis, et peab vimmatunde pärast meelt parandama. Ta otsustas sõbra üles otsida ja temaga ära leppida.

George Albert Smith läks otse selle mehe kabinetti ja ütles leebelt: „Vend, anna mulle andeks, et olen sind viimastel nädalatel nii vihanud.”

Sõbra süda leebus otsekohe. „Vend Smith, sinul pole vaja vabandada,” ütles ta. „Hoopis mina pean sinult andeks paluma.” Nad surusid kätt ja jäid sellest ajast peale headeks sõpradeks.¹ [Vt 1. soovitus lk 236.]

Mõned aastad hiljem sai teistele andestamisest George Albert Smithi eluaegne eesmärk. Ta pani isikliku töökspidamisena kirja: „Ma ei taha teadlikult haavata kellegi tundeid, isegi mitte selle, kes

„Pidage meeles Jumaliku Õpetaja eeskujtu, kes sõnas halastamatu ristipuu küljes rippudes: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!””

võib olla minu vastu eksinud, vaid püüan teha talle head ja saada temaga sõpradeks.”²

Üks president Smithi lähikondsetest täheldas, et andestamisvõime oli tõesti üks teda eristavaid omadusi: „Ta andestas tõepoolest kõikidele inimestele. Ta oli kogu oma elu teadlik Jumala käsust: Jumal andestab sellele, kellele ta andestab. Mis aga meisse puutub, siis meie peame andestama kõikidele inimestele. Tema suutis seda teha ja jättis seejärel asja Jumala hoolde. Olen kindel, et nii kui ta andestas, nii ta ka unustas. Kui keegi, kes andestab, suudab ka unustada, on ta tõepoolest üks ebatavaline inimene, tõeline jumalamees!”³

George Albert Smithi õpetused

Kui mõistame Jeesuse Kristuse evangeeliumi, on meil suurem kalduvus teistele andestada.

Üks asi, mille poole meil oleks hea püüelda, on kalduvus andestada üksteise üleastumised. Andestamise vaim on voorus, ilma milleta ei saa me iial täiel määral osa õnnistustest, mida me saada loodame.⁴

Inimesed maailmas ei mõista, ... mis tunne oli Päästjal, kui ta hüüdis hingeahastuses oma Taevase Isa poole mitte selleks, et neid, kes temalt sureliku elu võtsid, süüdi mõista ja hävitada, vaid ta ütles:

„... Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!” (Lk 23:34)

Selline suhtumine peaks olema kõikidel Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetel. Selline suhtumine peaks olema kõikidel Jumala poegadel ja tütaridel ning mulle näib, et olekski, kui nad mõistaksid täielikult päästmisplaani. ... Viha ja vimme südames ei too meile rahu ega õnne.⁵

Issand on andnud meile palju teada, on ilmutanud meile oma mõtteid ja tahet, on õpetanud meile seda, mida maailm ei tea, ja vastavalt saadud informatsioonile peab Ta meid vastutavateks ja ootab, et meie elu oleks ülevam, ideaalsem kui neil, kes ei mõista Evangeeliumi sama täielikult kui meie. Andestamise vaim on miski, mida viimse aja pühadel oleks tulus veelgi täielikumalt üksteise seas üles näidata. ... Peaksume jõudma omadega niikaugemale, et suudame oma vendadele andestada.⁶ [Vt 2. soovitus lk 236.]

Kui andestame teistele, näitame tänu andestuse eest, mida Taevane Isa meie vastu üles näitab.

Loen selle [teistele andestamise] küsimusega seoses mõned salmid Matteuse kaheksateistkümnendast peatükist, alustades kahekümne esimese salmiga. Näib, et apostlid olid just siis Õpetajaga ning Peetrus astus Tema juurde ja ütles:

„Issand, mitu korda ma pean, kui mu vend mu vastu eksib, temale andeks andma? Ons küllalt seitsmest korrast?”

„Jeesus ütles temale: „Ma ei ütle sulle mitte: Seitse korda! vaid: Seitsekümmend korda seitse korda!” [Mt 18:21–22]

Seejärel andis Päästja tähendamissõna ... kahest mehest. Üks neist võlgnes oma isandale suure summa raha. Ta tuli isanda juurde ja ütles talle, et ei suuda oma võlga ära maksta ja palus, et ta võlg andeks antaks. Teenija isandal hakkas temast kahju ja ta kustutas võla. Mees, kes oli andeks saanud, läks ja otsis otsekohe üles teise sulase, kes talle veidi võlgu oli ja nõudis oma raha tagasi. Vaene mees ei suutnud oma kohustust täita ja palus omakorda, et ta võlg talle andeks antaks, kuid talle ei andestatud. Selle asemel võttis oma isandalt andeks saanud mees ta kinni ja heitis vanglasse. Kui teised sulased seda pealt nägid, läksid nad mehe isanda juurde ja rääkisid talle. Isand sai vihaseks ja andis mehe, kellele ta oli andestanud, piinajate kätte, kuni ta kogu oma võla ära maksab. Väiklase hinge tõttu polnud sulane talle näidatud halastuse eest tänulik ja kaotas ligimesearmastuse puudumise tõttu kõik. [Vt Mt 18:23–35.]

Vahel näeme me endi seas raskusi esile kerkimas ja unustame, kui kannatlik on meie Taevaisa meie vastu, ning võimendame oma südames midagi tühist, mida meie vend või õde võib olla teinud või meie kohta öelnud. Me ei ela alati seaduse järgi, mida Issanda soovi kohaselt antud küsimuses järgima peaksime. Me unustame käsu, mille Ta andis apostlitele palves, kus neil kästi palvetada, et nad võiksid saada andeks oma võlad, nagu nemadki andeks annavad oma võlglastele [vt Mt 6:12]. Ma arvan, et meil on selles suhtes palju õppida. Me pole täitnud oma Taevase Isa nõudeid nii täielikult, kui peaksime.⁷ [Vt 3. soovitus lk 236.]

Otsustades mitte solvuda, võime me vabastada oma südamed kõikidest ebasõbralikest tunnetest.

Meid on õpetatud armastama oma vaenlasi ja palvetama nende eest, kes meid taga kiusavad ja meist halba räägivad [vt Mt 5:44]. ... Kui teid kirutakse, siis ärge teie vastu kiruge. Kui teised räägivad teist halba, tundke neile kaasa ja palvetage nende eest. Pidage meeles Jumaliku Õpetaja eeskujus, kes sõnas halastamatu ristipuu küljes rip-pudes: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!”⁸

Vahel on mõni juhiametis olev vend kedagi Kiriku liikmetest mingil viisil, ilmselt ise seda teadmata solvanud, ja see meie Isa laps tunneb end vaikselt jätkuvalt haavatuna, selle asemel et teha, nagu Issand on käskinud, ja minna teda riivanud mehe juurde ning rääkida talle heasüdamlikult, mida ta tunneb oma südames, ja anda sellele vennale võimalus öelda talle: „Mul on kahju, et olen sind solvanud ja soovin, et sa mulle andestaksid.” Selle tulemusena tunneme vahel, kuidas pahameel Saatana ässitusel püsib.⁹ [Vt 4. soovitus lk 236.]

Me ei tunne oma kaasinimeste vastu mingit vimma, meil pole selleks vähimatki põhjust. Kui nad meist valesti aru saavad, meie sõnu väänavad ja meid taga kiusavad, tuleb meil meeles pidada, et nad on Issanda kätes. ... Seega kui me võtame Issanda õhtusöömaaja sakramenti, ... ärgu olgu meie südames ühtegi ebasõbralikku tunnet ei üksteise ega meie vendade ja õdede vastu, kes pole meie usku.¹⁰

Teistele andestades valmistame end ette selestiliseks kuningriigiks.

Elagu igaüks meist nii, et vastasel poleks meie üle mingit väge. Kui teie vahel on erimeelsusi, kui teie ja teie naabrite vahel on olnud lahkarvamusi, siis lahendage need nii ruttu kui vähegi võimalik Issanda Vaimu mõju all, selleks et kui aeg tuleb, võiksite nii teie kui te järeltulijad, kes teile järgnevad, olla valmis saama pärandit selestilises kuningriigis.¹¹

Õpetuse ja Lepingute raamatust leiame andestamisteemalise viite, kus Issand annab ühe käsu. See on kirjas kuuekümnenda neljandas osas ja käib meie kohta tänapäeval. Kirjas on järgmine:

„Kui teie ja teie naabrite vahel on olnud lahkarvamusi, siis lahendage need nii ruttu kui vähegi võimalik Issanda Vaimu mõju all.”

„... Tõesti, ma ütlen teile: Mina, Issand, annan patud andeks neile, kes tunnistavad üles oma patud minu ees ja paluvad andestust, kes ei ole teinud surmapattu.

Minu jüngrid otsisid vanal ajal süüd üksteise vastu ja ei andnud oma südames üksteisele andeks; ja selle kurja tõttu neid vaevati ja nuheldi kibedasti.

Mispärast, ma ütlen teile, et teil tuleb andestada üksteisele, sest see, kes ei andesta oma vennale tema eksimusi, seisab Issanda ees süüdimõistetuna, sest tema patt on siis suurem.”

Viimasena loetud salm on see, mida ma tahan eriti rõhutada.

„Mina, Issand, andestan sellele, kellele ma andestan, aga teilt nõutakse, et te andestaksite kõikidele inimestele.

Ja te peaksite ütlema oma südames: Mõistku Jumal kohut minu ja sinu vahel ning tasugu sulle vastavalt sinu tegudele.” [ÕL 64:7–11]

Kui meie elu oleks selline, et naabriga erimeelt olles võiksime me selle asemel, et ennast üksteise vastu kohtumõistjateks seada, pöörduda ausalt ja kohusetundlikult oma Taevaisa poole ja öelda: „Issand, mõista kohut minu ja mu venna vahel. Sina tunned mu südant, Sina tead, et ma ei tunne tema vastu mingit viha. Aita meil näha ühtemoodi ja anna meile tarkust käituda teineteisega õigemeelselt,” kui vähe erimeelsusi siis oleks ning mis rõõm ja õnnistused meile siis osaks saaksid! Kuid aeg-ajalt kerkivad esile väikesed ras-kused, mis häirivad meie igapäevast tasakaalu, ja me oleme jätkuvalt õnnetud, sest kanname halba mõju oma südames ja meil pole ligimesearmastust. ...

... „Nüüd, ma räägin teile teie perede kohta: Kui inimesed löövad teid või teie peret ühe korra ja te talute seda kannatlikult ning ei sõima neid ega otsi kättemaksu, saab teile tasutud;

aga kui te ei talu seda kannatlikult, siis loetakse see teile määratud õiglaseks karistuseks.” [ÕL 98:23–24]

Ka selle sõna oleme saanud Õpetajalt. Kui elame selle seaduse järgi, edeneme me heasoovlikkuse ja jõu poolest ning armus meie Taevase Isa juures. Meie laste südames tugevneb usk. Nad armastavad meid meie sirgeseljalisuse ja ausameelse elu pärast ning on rõõmsad, et on sündinud sellistele vanematele. Ma ütlen teile, et see käsk pole antud ilma asjata; sest Issand on kuulutanud, et Ta pole ühtegi seadust andes ükskõikne, vaid iga seadus on antud selleks, et me seda peaksime ja selle järgi elaksime.

Oleme siin maailmas vaid lühikest aega. Noorimad ja tugevaimadki meist valmistuvad lihtsalt teiseks eluks ning enne, kui me jõuame oma Isa hiilgusse ja tunneme rõõmu õnnistustest, mida loodame saada ustavuse läbi, peame me elama kannatlikkuse seaduste järgi ning andma andeks neile, kes meie vastu eksivad ja vabastama oma südamed kõigist vihatunnetest nende vastu.

„Ja taas, kui sinu vaenlane lööb sind teist korda ja sa ei sõima oma vaenlast ja talud seda kannatlikult, on sinu tasu sajakordne.

Ja taas, kui ta lööb sind kolmandat korda ja sa talud seda kannatlikult, kasvab sinu tasu neljakordseks.” [ÕL 98:25–26] ...

Elagu meis Õpetaja Vaim, et võiksime andestada kõikidele inimestele, nagu Tema on käskinud, andestada mitte ainult huultega, vaid

sügaval südames kõik üleastumised, mis võidakse meie vastu toime panna. Kui me teeme seda läbi elu, püsivad Issanda õnnistused meie südames ja meie kodudes.¹² [Vt 5. soovitus allpool.]

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk v–vii.

1. Mõtisklege lk 229 oleva loo üle ja lugege 3Ne 12:22–24. Miks Issand nõuab, et lepiksime oma vendade ja õdedega, enne kui saame tulla Tema juurde?
2. Lk 231 selgitab president Smith, et meie teadmised päästmisplaanist peaksid aitama meil olla andestavamad. Miks see nii on? Kuidas „jõuda omadega niikaugele” (lk 231), et suudame teistele andestada?
3. Uurides lk 232 algavat osa, mõelge ajale, mil Taevane Isa andestas teile. Miks me ei ole teie arvates ise andestuse väärilised, kui me ei suuda andestada teistele?
4. Lugege läbi teine lõik lk 233. Mis takistab meid leppimast Kiriku juhi või kellegi teisega, kes on meid teadlikult või enese teadmata solvanud? Mida teha, et neist raskustest jagu saada?
5. Sirvige viimast osa õpetustest (lk 233–236). Kuidas andestamisvalmidus valmistab meid ette selestiliseks kuningriigiks? Kuidas meie peresid õnnistatakse, kui me teistele andestame?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1Ne 7:16–21; ÕL 42:88

Abiks õpetamisel: „Kui keegi esitab küsimuse, kaaluge võimalust lasta teistel sellele vastata, selle asemel, et vastata sellele ise. Näiteks võite te öelda: „See on huvitav küsimus. Mida ülejäänud teist arvavad?” või „Kas keegi oskab sellele küsimusele vastata?”” (Teaching, No Greater Call, lk 64).

Viited

1. Vt Merlo J. Pusey. The Inner Strength of a Leader. – Instructor, juuni 1965, lk 232.
2. President George Albert Smith's Creed. – Improvement Era, apr 1950, lk 262.
3. Matthew Cowley. Conference Report, apr 1951, lk 167.
4. The Spirit of Forgiveness. – Improvement Era, aug 1945, lk 443.
5. Conference Report, okt 1945, lk 169.
6. Conference Report, okt 1905, lk 27.
7. Conference Report, okt 1905, lk 27.
8. Conference Report, okt 1904, lk 65–66.
9. Conference Report, okt 1905, lk 27.
10. Conference Report, okt 1906, lk 50.
11. Mehhiko misjonikonverentsi kõned, 26. mail 1946, George Albert Smith Family Papers, Utah' Ülikool, 121. laegas, lk 288.
12. Conference Report, okt 1905, lk 27–28, 30.

„Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile nõnda nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmuigu ja ärgu mingi araks!” (Jh 14:27)

Õigemeelne elu hädaohtlikel aegadel

*Kui oleme evangeeliumile ustavad, võime
leida kaitset meie ajal valitsevate ohtude eest
ja avaldada maailmas positiivset mõju.*

George Albert Smithi elust

George Albert Smithi teenistus üldjuhina hõlmas enamiku 20. sajandi esimesest poolest. Selle perioodi jooksul nägi maailm mitmeid laastavaid ja rahunuid sündmusi, teiste seas suur majanduslangus ja kaks maailmasõda. Need hädad koos tema arvates ühiskonna kõlbluse üldise allakäiguga panid president Smithi ütleva rohkem kui ühel korral: „Selle maailma seis on kriitiline.”¹ Ta nägi maailma sündmustes viimse aja kohta antud prohvetlike kuulutuste täitumist ja oli veendunud, et ainsaks lootuseks maailmas rahu saavutada on kuulekus Jumala seadustele. Kui Esimene maailmasõda oli haripunktis, hoiatas ta: „Sõda ei lakka ja vaen siin maailmas ei lõpe enne, kui inimlapsed parandavad meelt oma pattudest, pöörduvad Jumala poole ning teenivad teda ja peavad tema kätte.”²

Keset neid raskeid aegu leidis president Smith, et paljud inimesed olid muutunud heitunuks. Ta teatas: „Mul on olnud eriline võimalus viibida eri pool [Ameerika Ühendriike] ja harva leiab eest neid, kes pole äärmiselt pessimistlikud olukorra tõttu, mille üle meil ei näi mingit kontrolli olevat.”³ President Smith tunnistas, et sõda, looduskatastroofid ja vaimne oht kuuluvad viimsel ajal elu juurde, kuid õpetas samas pühadele, et paljudest hädadest neil ohtlikel aegadel saab pääseda, kui elada evangeeliumi järgi ja hoiduda kiusatustest.

Talle andis julgust ka usk, et õigemeelsetel viimse aja pühadel võib olla vägev mõju neid ümbritsevale maailmale. Ta õpetas, et pühad ei peaks maailmas valitseva olukorraga leppima, vaid peaksid

jääma kogukonnas aktiivseks ja püüdlema selle poole, et nende mõju oleks tuntav hoolimata vastuseisust, millega nad võivad kokku puutuda. „Meil kõigil on kohustus teha maailmast oma elu jooksul õnnelikum koht,” ütles ta.⁴

Abiühingu üldjuhataja õde Belle S. Spafford rääkis ühest kogemusest, kui president Smith oli talle seda põhimõtet õpetanud. Peagi pärast tema ametissekutsumist teatati õde Spaffordile Üleriigilise Naistenõukogu koosolekust New Yorgis. Abiühing oli palju aastaid sellesse nõukogusse kuulunud, kuid hiljuti olid mitu nõukogu liiget Kiriku vastu vaenulikud olnud ja viimse aja pühade esindajaid koosolekutel häbistanud. Õde Spafford ja tema nõuandjad tundsid seetõttu, et Abiühing ei peaks enam nõukogu liige olema ning panid soovitusena kirja oma vaated. Õde Spafford meenutas hiljem järgmist:

„Ühel hommikul läksin üksinda president George Albert Smithiga kokkulepitud kohtumisele ja võtsin kaasa soovituskirja koos terve rea põhjustega soovituskirja kirjutamiseks. President luges trükimaterjali hoolega läbi ja uuris seejärel: „Kas see pole mitte see organisatsioon, millega õed liitusid enne sajandivahetust?”

Vastasin: „Jah, härra.”

Tema lausus: „Kas ma saan õigesti aru, et te ei soovi enam selle liikmed olla?”

Ma vastasin: „Jah, härra.” Ja lisasin: „Teate, president Smith, see nõukogu ei anna meile midagi.”

President vaatas mulle üllatunult otsa. Ta ütles: „Õde Spafford, kas te mõtlete alati sellele, mida te saate? Kas te ei arva, et oleks ülim aeg mõelda sellele, mida teil on anda? Usun,” jätkas ta, „et mormoonidest naistel on maailma naistele midagi anda ja nad võivad neilt ka midagi õppida. Selle asemel et lasta teil oma liikmelisusest lahti öelda, soovitan ma teil võtta mõned oma võimekamad nõukoguliikmed ja koosolekule tagasi minna.”

Seejärel sõnas ta rõhutatult: „Olgu teie mõju tunda!”⁵

Õde Spafford kuuletus sellele nõuandele ja määrati hiljem Üleriigilises Naistenõukogus juhtivale ametikohale ning valiti lõpuks nõukogu juhatajaks. [Vt 1. soovitus lk 246.]

George Albert Smithi õpetused

Viimseteks aegadeks ennustatakse tõsiseid raskusi.

Meile on öeldud, et viimsetel päevadel tekib tõsiseid raskusi. ... Meid ei ole hoiatatud üksnes pühakirjade vahendusel, mis anti Päästja päevil ja enne tema aega ning pärast teda, vaid Issand on rääkinud meie enda päevil ja ajastul ja meie Taevase Isa ilmutused on kirjas Õpetuses ja Lepingutes. Kui loeme neid ilmutusi, saame teada, et meie läbielatud kogemusi oli ette ennustatud. ...

... Ajakirjandus toob meile iga päev ülevaateid kõikjal toimuvatest katastroofidest – inimelusid nõudvatest raevukatest tormidest merel, maavärinatest, suurtest keeristormidest, just sellistest, mis meile räägitu kohaselt viimsel ajal aset leiavad – ja mulle tundub, vennad ja õed, et kui inimesed võtavad asja tõsiselt ja loevad pühakirju, peavad nad ilmselt teadma, et Issanda sõnul viimsel ajal aset leidvad sündmused ongi aset leidmas. Viigipuu hakkab tõepoolest lehti ajama [vt JSM 1:38–39] ja need, kes kaasa mõtlevad, teavad, et suvi on peagi käes, et need asjad, mis Issanda ennustuse kohaselt eelnevad tema teisele tulemisele, on nüüd aset leidmas.⁶

Me oleme ikka veel ohus. Maailm vajab suurpuhastust, kui meie Taevase Isa pojad ja tütreid ei paranda meelt oma pattudest ega pöördu tema poole. See tähendab, et viimse aja pühad ehk Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed koos kõigi ülejäänutega peaksid olema eeskujuks, aga ennekõike peaksime meie ise eeskujuks olema.⁷ [Vt 2. soovitus lk 246.]

Ainus moodus rahu saavutada on Jeesuse Kristuse evangeeliumi kaudu.

Selle üleüldise häda leevendamiseks on vaid üks ravim – üks imerohi maailma haiguste vastu. Selleks on Jeesuse Kristuse evangeelium, täiuslik elu ja vabaduse seadus, mis on pühakirjade täitumises jälle taastatud.⁸

„Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile nõnda nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmuigu ja ärgu mingu araks.” (Jh 14:27)

Need on Rahuvürsti kinnitussõnad oma ustavatele järgijatele. Inimesed ei vaja tõesti midagi enam kui rahu ja õnne õnnistust ning et nende süda ei peaks tundma hirmu. Ja seda pakutakse meile kõigile, kui me vaid tahame sellest osa saada.

Kui evangeelium käesoleval ajajärgul maa peale taastati, ütles Issand taaskord, mida ta oli öelnud palju kordi Vanas ja Uues Testamendis, et rahu ja õnne hind on õigemeelsus. Sellest teadmisest hoolimata näivad paljud arvavat, et õnne saavutamiseks on mingi muu võimalus, ometi peaksime kõik nüüdseks teadma, et mingit muud võimalust pole. Ja ometi on Saatan oma vembutamiseega veennud enamikku inimkonnast õnne toovalt teerajalt lahkuma, ning ta on ikka veel sellega hõivatud. Õigemeelsuse vastane ei maga iial.

Kuid järgides Issanda õpetusi, pöördudes tema poole ja parandades meelt pattudest, käies ringi ja tehes head, saadab meid rahu, õnn ja edu. Kui kõik inimesed armastavad üksteist, kaovad viha ja ebasõbralikkus, mis maailmas nii laialt levivad.⁹

Neil ebakindlatel aegadel, mil inimesed jooksevad sinna-tänna, otsides mõnda uut plaani, millega rahu maailma tuua, olgu teada, et ainus tee rahuni siin maailmas on meie Issanda Jeesuse Kristuse Evangeeliumi rada. Muud teed pole. ... Tõe teadmine on väärt kogu maailma rikkust. Teadmine, et meie tee on turvaline, kui kõnnime mööda kohustusterada, nagu meie Taevane Isa on määranud, ja teadmine, et me saame jääda sellele rajale, kui seda tahame, hoolimata nende mõjust ja keelitustest, keda ei ole asetatud meie juhtideks, on hindamatu õnnistus.¹⁰

Elame ajal, mil rahvaste seas on täitumas pühakiri, kus Issand ütleb ühe oma prohveti kaudu, et viimsel ajal „... tarkade tarkus kaob ja ... mõistlike mõistus peidetakse”. (Js 29:14) Kogu maailma tarkuse juures pole ühelgi rühmal siiani õnnestunud näidata teed rahuni täieliku veendumusega, et see ongi see tee. Meil ... on õnn teada, et rahuni viib üks tee, mis annab ainukesena tulemusi, ja see tee on Jumala käskude pidamine, nagu on ilmutatud inimlastele muiste ja meie päevil. Kui seda teed järgitaks, leiaksid lahenduse kõik tõsised maailma probleemid ja sellele õnnetule maale tuleks rahu.¹¹

Kuigi maailm võib olla murest murtud ja taevad koguvad pimedust, lööb eredalt välku ja maa väriseb tuumast pinnani välja, siis

kui meie teame, et Jumal elab ja meie elu on õigemeelne, oleme õnnelikud ja rahu on sõnulseletamatu, sest me teame, et meie Isa on meie elu heaks kiitnud.¹² [Vt 3. soovitus lk 246.]

**Kui teeme, mida Issand on meilt
palunud, ei pea me kartma.**

Kui teeme, mida Issand on meilt palunud, ei pea me kartma. See on Tema maailm. Kõik mehed ja naised on Tema alamad. Kõik kurjuseväed saavad kontrolli alla Tema inimeste pärast, kui nad austavad Teda ja peavad Tema kāske.¹³

Kui meie Taevane Isa usaldab meid, kui Tema armastus on meiega, kui väärime Tema õnnistusi, ei suuda kogu maailma väed meid hävitada, meie usku murda või saada jagu Kirikust, mis on saanud nime Jumala Poja järgi.

Lugege Teise Kuningate raamatu üheksateistkümnendast peatükist, kuidas Assuri kuningas Sanherib tahtis Jeruusalemma vallutada. Kuningas Hiskija, kes esindas Iisraeli, palus, et Issand nad päästaks, samas kui Sanherib pilkas teda, öeldes: „Ära arva, et su palved Jumalale sind aitavad. Palvetati ka kõigis nendes kohtades, kus ma olen olnud ja mille olen juba vallutanud. Sa ei saa abi.” Järgmisel hommikul leiti suur osa Assuri väest surnult maas lebamas ja Issand oli Jeruusalemma päästnud. [Vt 2Kn 19:10–20, 35.] Tema on meie tugevus, ... teie ja minu Isa, kõigi Isa; kui me vaid oleme väärilised, hoiab Ta meid, nagu Ta hoidis Heelamani poegi [vt Al 57:24–27] ning nagu Ta päästis Taanieli lõukoorte käest [vt Tn 6], heebrea lapsed tulisest ahjust [vt Tn 3] ja kuussada tuhat Aabrahami järglast, kui ta tõi nad Moosese juhtimisel Egiptusest ning uputas vaarao väe Punasesse merre [vt 2Ms 14:21–30]. Tema on selle universumi Jumal. Ta on meie kõigi Isa. Ta on kõikvõimas ja Ta lubab meid kaitsta, kui elame selle vääriliselt.¹⁴

Ükskõik kas pilved kogunevad, ükskõik kuidas sõjatrümmid lõövad, ükskõik mis olukord maailmas on, kus iganes Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus austatakse ja peetakse Jumala kāske, seal oleme kaitstud kurjuse vägede eest ning meestel ja naistel on lubatud elada maa peal kuni auväärt ja hiilgava lõpuni, kui nad peavad meie Taevase Isa kāske.¹⁵ [Vt 4. soovitus lk 246]

Meie kodud saavad olla rahu- ja pühapaigad isegi keset häda ja viletsust.

Ma arvan, et kuna kõikjal on muresid, kuna Issand on ennustanud Õpetuse ja Lepingute raamatu esimeses osas, et „rahu võetakse ära maa pealt” [ÕL 1:35], on meil kindlasti tunne, et aeg on käes. Peaksime ennast kindlasti analüüsima ning meie kodud peaksid olema kohad, kus on palve ja tänulikkus. Mehed peaksid olema oma naiste vastu heasüdamlikud ja naised peaksid hoolima oma meestest. Vanemad peaksid elama õigemeelselt ja hoidma nii oma laste armastust. Siis oleksid meie kodud kohad, kus on palve ja tänulikkus ning kohad, kus Isa saaks jagada meie väärilisuse tõttu oma valitumaid õnnistusi.¹⁶

Ma palvetan, et meie õigemeelne elu muudaks meie kodud pühaks, et vastasel poleks mingit väge meie koju tulla ning hävitada seal meie lapsi või neid, kes meie katuse all elavad. Kui austame Jumalat ja peame tema kärke, on meie kodud pühad, vastasel pole mingit mõju ning me elame rahus ja õnnelikult, kuni jõuab kätte surelikkuse lõppstseen ja me läheme oma tasu järele surematuses.¹⁷

Seadke oma elu vastavusse Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetustega ja te tunnete siis, kui häda ähvardab, kuidas tema kõigeväeline käsivars teid toetab. Tehke oma kodudest kohad, kus viibib Issanda vaim, olgu teie kodud pühapaigad, kuhu vastane ei saa tulla, kuulake vaikset tasast häält, mis õhutab teid õigemeelsetele tegudele. Minu palve viimsele kui ühele on, et teid ei pöörataks rajalt, mis viib Jumala tundmise ja Jumala väeni, ustavate pärandi, nimelt igavikulise eluni.¹⁸

Ma palvetan, et meie südames ja meie kodus võiks viibida armastuse, kannatlikkuse, heasüdamlikkuse, ligimesearmastuse ja abivalmiduse vaim, mis rikastab meie elu ning muudab maailma seetõttu helgemaks ja paremaks.¹⁹ [Vt 5. soovitus lk 246.]

Meie mõju maailmas saab olla positiivne.

Ma palun teid, ... olge oma elukohas kui ankrud, mis tõmbaks teisi teie poole ja nad tunneksid end turvaliselt. Paistku teie valgus

„Tehke oma kodudest kohad, kus viibib Issanda vaim, olgu teie kodud pühapäigad.”

nõnda, et teised, kes näevad teie häid tegusid, tunnevad südames soovi olla teie sarnased.²⁰

Meie kohus on olla eeskujuks, meie kohus on hoida kõrgel tõelippu. Meie kohus on innustada Isa teisi lapsi tema nõu ja soovitusi kuulama ning teha vastavaid ümberkorraldusi, et kus iganes me oleme, leiaksime Jumala vaimu oma hinges põlemas ja avaldaksime head mõju.²¹

Issand pole nõudnud midagi võimatut. Vastupidi, ta on andnud meile käsud, nõu ja soovitusi, mida kõigil meist on võimalik käesoleval ajal oma elus järgida. ...

... Vennad ja õed, me peame olema ustavad. Meie õigemeelne elu peaks pühitsema maa, kus me elame. ... Meil tuleb vaid parandada meelt oma pattudest, pöörata selg eksimustele, puhastada elu patust ning seejärel minna ja teha head. Meid pole vaja sel eesmärgil ametisse asetada. Iga mees, naine ja laps Jeesuse Kristuse Kirikus

võib minna ja teha head ning saada osa sellest tulenevast õnnistusest. [Vt 6. soovitus lk 247.]

... Võtkem käsile töö, mille ta on meie hoolde usaldanud, õnnistagem oma Isa lapsi, kus iganes nad on, ning meie elu on rikkam ja maailm tehakse õnnelikumaks. See ülesanne on pandud meie õlule. Meie Taevane Isa peab meid selle eest vastutavaks, kuidas me seda täidame. Jumal andku, et asuksime oma hinge alandlikkuses tegutsema, soovides südames teha head kõikidele inimestele, kus iganes nad asuvad, ja tooksime neile rõõmu, mis saab tulla üksnes tema seadustele kuuletudes ja tema käske pidades. Palvetan alandlikult, et meie südames ja kodus oleks rahu, et kuhu iganes me läheme, kiirguks meist ikka päikest ja rõõmu, et võiksime tõestada maailmale oma eluga, et me teame, et Jumal elab, ja saada seetõttu osa tema õnnistustest.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Kaaluge peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del v–vii.

1. Lugege lugu sellest, kuidas Belle S. Spafford president Smithilt nõu sai (lk 240). Mida saate teha teie, et „teie mõju oleks tuntav“?
2. Õpetuste esimeses osas (lk 241), räägib president Smith raskustest, mille kohta on ennustatud, et need eelnevad teisele tulemisele (vt ka 2Tm 3:1–7; ÕL 45:26–35). Miks on tähtis teada, et neid raskusi on ennustatud pühakirjades?
3. Sirvige lk 241 lõpus algavat osa. Mis on mõned probleemid maailmas, mida saaks lahendada kuulekusega Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumile? Kuidas on evangeelium toonud rahu teie isiklikku ellu? Teie perele? Teie suhetesse teisega?
4. Lk-l 243 toob president Smith pühakirjadest näiteid, kuidas Issand kaitseb oma rahvast. Kuidas on Ta kaitsnud teid ja teie perekonda? Kuidas kuulekus aitab meil hirmust jagu saada?
5. Millised ohud ähvardavad meie vaimset turvatunnet tänapäeval? Mida me saame teha, et meie kodud oleksid „pühapaigad, kuhu vastane ei saa tulla“? (Vt mõtete saamiseks lk 244 algavat osa.)

6. Lugege läbi lk 244 lõpus algava osa esimene ja neljas lõik. Kuidas on ustavad viimse aja pühad oma elukohas kui „ankrud”? Miks oma elu puhastamine patust annab meile jaksu „minna ja teha head”? Mõtisklege palvemeelselt, mida võiksite teha, et oma elu patust puhastada.

Samateemalised pühakirjakohad: Js 54:13–17; Mt 5:13–16; Jh 16:33; 2Ne 14:5–6; ÕL 87:6–8; 97:24–25; JSM 1:22–23, 29–30

Abiks õpetamisel: Võiksite paluda tunnis osalejatel lugeda „George Albert Smithi õpetuste” alapealkirju ja valida välja osa, mis on nende või nende pere jaoks tähendusrikas. Paluge neil uurida president Smithi õpetusi selles osas ja vastavaid küsimusi peatüki lõpus. Seejärel paluge tunnis osalejatel rääkida, mida nad õppisid.

Viited

1. Conference Report, apr 1948, lk 162.
2. Conference Report, apr 1918, lk 41.
3. Conference Report, apr 1932, lk 41.
4. Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace. – Improvement Era, sept 1945, lk 501.
5. Belle S. Spafford. A Woman's Reach, 1974, lk 96–97.
6. Conference Report, apr 1932, lk 42–44.
7. Conference Report, okt 1946, lk 153.
8. New Year's Greeting. – Millennial Star, 1. jaan 1920, lk 2.
9. At This Season. – Improvement Era, dets 1949, lk 801.
10. Conference Report, okt 1937, lk 53.
11. Conference Report, apr 1946, lk 4.
12. Conference Report, okt 1915, lk 28.
13. Conference Report, apr 1942, lk 15.
14. Conference Report, apr 1943, lk 92.
15. Conference Report, apr 1942, lk 15.
16. Conference Report, apr 1941, lk 27.
17. Conference Report, okt 1946, lk 8.
18. New Year's Greeting. – Millennial Star, 6. jaan 1921, lk 3.
19. Conference Report, okt 1946, lk 7.
20. Conference Report, okt 1945, lk 117–118.
21. Conference Report, okt 1947, lk 166.
22. Conference Report, apr 1932, lk 43–45.

Pildid

- Esikaas: Lee Greene Richards. *George Albert Smith*. © IRI.
- Lk 4: Carl Heinrich Bloch. Mäejutlus. Kasutatud Hillerødis Frederiksborgi lossis asuva Taani Rahvusliku Ajaloomuuseumi loal.
- Lk 12: Del Parson. Kristus teeb terveks pimedada mehe. © 1983 IRI.
- Lk 20: Heinrich Hofmann. Kristuse pale. Avaldatud C. Harrison Conroy Co, Inc loal.
- Lk 25: Harry Anderson. Vaadake mu käsi ja jalgu. © IRI.
- Lk 27: Robert T. Barrett. Vaadake oma väikesi. © 1996 IRI.
- Lk 36: Greg K. Olsen. Joseph Smithi esimene nägemus. © 1988. Koopiate tegemine keelatud.
- Lk 39: *Joseph Smith*. Avaldatud Community of Christ Archives (Independence, Missouri) loal.
- Lk 45: Walter Rane. Melkisedeki preesterlus on taastatud. © 2010 IRI.
- Lk 52: Foto avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu ja arhiivi loal.
- Lk 57: Joseph Brickey. Üks Jumala ees. © 2010 IRI.
- Lk 59: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Lk 62: Foto © 2006 Robert Casey.
- Lk 70: William Whitaker. Jeesus ütleb temale: „Maarja!“ © 1999 IRI.
- Lk 117: Harry Anderson. Minge siis ja tehke jüngriteks kõik rahvad. © IRI.
- Lk 143: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Lk 166: Jerry Harston. Eelija võitlus Baali preestritega. © 1978 IRI.
- Lk 170: Robert Barrett. Mooses lahutab Kõrkjamere veed. © 1983 IRI.
- Lk 172: VaLoy Eaton. Brigham Youngi saabumine. © 1986. Avaldatud Zions Banki loal. Koopiate tegemine keelatud.
- Lk 178: Heinrich Hofmann. Kristus ja rikas noormees. Avaldatud C. Harrison Conroy Co., Inc loal.
- Lk 188: Del Parson. Taaniel keeldub kuninga roast ja viinast. © 1983 IRI.
- Lk 208: Michael Malm. Morss kuumal päeval. © 2010 IRI.
- Lk 230: Harry Anderson. Ristilöömine. © IRI.
- Lk 238: Walter Rane. Rahu ma jätan teile. © 2004. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.

Sisuregister

A

Aaroni preesterlus. *Vt* Preesterlus

Armastus

armastage teisi neile sõbrakätt
ulatades, 15–16

evangeeliumi jagamisel, 138–139

käsk armastada, 14–15

toob tõelist õnne, 16–18

võib inspireerida inimesi tegema
seda, mis on õige, 17, 138–139,
212

väljendamisvõimalused, 16

Vt ka Heasüdamlikkus

Arvustamine

Kirikujuhtide arvustamine, 58–59

otsige teistes voorusi, selle asemel
et neid arvustada, 211–214

vastupidine Jeesuse Kristuse evan-
geeliumile, 211

Ausammus „See on see koht”,
xxxiii–xxxiv

E

Eelija

Eelija usk, 169

taastas võtmed surnute eest töö
tegemiseks, 73, 75

Eeskuju

evangeeliumi jagamisel, 128–129
meie eeskuju saab avaldada posi-
tiivset mõju, 244–246

vanemate eeskuju, 194–195,
222–223

Elu

elu eesmärk, 65–67

on igavene, 64–65

Emad

heasüdamlikkus ja osavõtlikkus,
215

Vt ka Lapsevanemad

Esimene nägemus

näitas, et taevad ei ole suletud,
33–35

näitas Joseph Smithi usku, 34, 35,
170–171

pani aluse usule, 35

täiendav tunnistus, et Jeesus on
Kristus, 26

Ettevalmistus

igaveseks eluks, 5–7, 65–66,
97–98, 233–236

misjonil teenimiseks, 129–131
õnnetusjuhtumiteks, 199–200

Evangeeliumi jagamine

armastuse ja heasüdamlikkusega,
138–139

eeskuju tähtsus, 128–129

innukus ja siirus, 116–118,
139–140

kaasnev tasu, 120–121

meie kohustus, 28, 118–119
126–128

Püha Vaimu tähtsus, 142–143

suurendab teiste õnne ja headust,
136–137, 140–141

vajadus, 114–116

võimalused kaasalöömiseks,
129–134

F

Farr, Lorin (vanaisa), xii

G

George Albert Smith
 abielu, xv
 abikaasa sureb, xxvi
 annab Belle S. Spaffordile nõu
 ühe üleriigilise organisatsiooni
 liikmeks jääda, 240
 annab Mormoni Raamatu jõulu-
 kingiks, xxii
 annab oma kuue tänavatöölisele,
 13
 apostlikutse, xix–xx
 apostlina, xix–xxx
 ema õpetab palvetama, xii–xiii,
 85–87
 Euroopa misjoni juhatajana, xxvii,
 125–126, 167–168
 heateod, xi, xxxvi–xxxviii, 2,
 11–13, 209–210
 huvi Kiriku ajalooliste paikade
 vastu, xxviii–xxx, xxxiii–xxxiv
 innustab ühte meest pühakirju
 lugema, 95–96
 isana, xvii–xix, 217–219
 isiklikud tõekspidamised, 1–2,
 136, 229–231
 jagab evangeeliumi, xxi–xxii,
 xxxii–xxxiii, 113–114, 136–137
 jõugu rünnaku all, xvii
 keeldub kohvi joomast, 187
 Kiriku presidendina, xxx–xxxvi
 külastab Joseph Smithi sünni-
 paika, 31
 külastab Kirtlandi templit, 73
 külastab Mehhiko presidenti,
 xxxii–xxxiii
 lapsed, xvii–xix
 lapseõlv, xi–xv, 217
 lepib teda solvanud sõbraga, 229
 misjon Ameerika Ühendriikide
 lõunaosariikidesse, xvi–xvii
 misjon Utah' osariigi lõunaossa, xv
 näeb unes vanaisa, xxiv–xxv
 nägemiskahjustus, xv, xxiii

pääseb palve läbi uppumisest, 87
 pühitsetakse diakoniks, 43
 saadab abi sõjast räsitud Euroo-
 passe, xxxvii, 197–199
 surm, xxxvi, 22
 terviseprobleemid, xxiii–xxvi
 toetatakse Kiriku presidendina, 53
 töötab 13-aastasena rõivavabri-
 kus, xiv–xv
 veenab oma lapsi jõulukingitusi
 ära andma, xviii
 õpetab tütrele ausust, 217–219
 õpib, kuidas lennuki piloodid
 udus navigeerivad, 103–104
 ühiskondlik teenimine, xxii–xxiii

H

Heasüdamlikkus
 meie kodudes, 213–215
 peaksime olema selles eeskujuks,
 211
 tuleb Issanda Vaimult, 210–211
 võib pehmendada südameid, 209,
 212
Vt ka Armastus
 Himustamine
 hoiatus himustamise vastu, 202
 Hingamispäev
 kirikuskäimine, 159–160
 pühitsemine toob õnne, 157–159

I

Igavene elu
 surelikkuse eesmärk on ette val-
 mistuda, 65–66
 Ilmutus
 isiklik, 105, 107–109
 prohvetile, 104, 105–107
 tänapäeval vajalik, 105–106
 Isad
 peaksid valmistama oma poegi
 ette preesterlust saama, 43
Vt ka Lapsevanemad

J

Jeesus Kristus

- andestas oma ristilööjatele, 231
 - andis preesterluse oma apostlitele, 44
 - elab tänapäeval, 23
 - ilmumine Joseph Smithile, 26
 - ilmumine nefilastele, 24–26
 - Jumala Poeg, 22–23
 - meie tunnistus Temast, 21–29
 - ristimine, 24
 - tunnistus Temast Mormoni Raamatust, 24–26
 - tunnistus Temast Piiblis, 24
 - ülestõusmine, 24–25
- Jeesuse Kristuse evangeelium
- ainus tee rahuni, 241–243
 - maailm vajab seda, 114–115
 - peaks tegema meist paremad inimesed, 7–8
 - toob õnne, 28, 37–38, 69–71
 - õpetab meid üksteist armastama, 14–15

Jeesuse Kristuse Kirik

- Jeesuse Kristuse Kiriku areng, 40, 147–148, 150–153
- juhatab Jeesus Kristus, 55, 106–107
- Kirikus on jumalik volitus, 46–47

Jumal Isa

- annab käske, sest armastab meid, 179–181
- kõik mehed ja naised on Tema lapsed, 13–14
- me võime saada Tema sarnaseks, 65
- Ta räägib inimesega, 105–106
- Tal on keha, 37–38

K

Kiriku juhid

- Issand juhatab oma rahvast
 - Kiriku juhtide kaudu, 55–56, 106–107
 - me ei peaks arvustama Kiriku juhte, 58–59
 - on valinud Issand, 54–55
 - turvaline järgida, 55
 - Vt ka* Kiriku president
- Kiriku juhtide toetamine, 53–60
- Kiriku president
 - Issand juhatab oma rahvast prohveti kaudu, 106–107
 - saab jõudu ja tarkust Jumalalt, 58
 - saab jõudu liikmete toetusest, 60
 - Vt ka* Kiriku juhid

Kodu

- võib olla turvaline paik, 244
- Vt ka* Perefond

Koduõpetajad

- George Albert Smithi mälestused, 43–44

Kumoori kuningas, xxix

Kurat. *Vt* Vastane

Kutsed

- liikmed on kohustatud täitma kutseid, 149–150

Kuulekus. *Vt* Käsud

Käsud

- hoiavad meid Issanda poolel, 177
- Jumal annab, kuna armastab meid, 179–181
- turvalisus tuleb kuuletumisest, 243

Kümnnis

- kümnnise maksimisega aitame kaasa Kiriku tööle, 203–204

L

Lapsevanemad
eeskuju, 194–195, 222–223
kohustatud õpetama lastele evan-
geeliumi, 219–222
peaksid olema laste vastu ar-
mastavad ja heasüdamlikud,
213–215, 224
Vt ka Perekond

Lepitus. *Vt* Jeesus Kristus; Üles-
tõusmine

Ligimesearmastus. *Vt* Armastus

M

Melkisedeki preesterlus. *Vt*
Preesterlus

Misjonitöö. *Vt* Evangeeliumi
jagamine

Mooses
Moosese käed, mida Aaron ja
Huur toetavad, 57
usk, 169

Mormoni Raamat
George Albert Smith jagab teis-
tega Mormoni Raamatut, xxi,
xxxiv
tunnistus Jeesusest Kristusest,
24–26
Vt ka Pühakirjad

Mõtted
me oleme oma mõtete vili, xiv

N

Noa
Noa usk, 169
vähesed võtsid tema hoiatusi
kuulda, 55

P

Palve
meid võidakse inspireerida
teadma, mille eest palvetada,
89–90

palvetage valitsusjuhtide eest,
90–91
perepalve, 90–92
poiss palub arstidel tema eest
palvetada, 88–89
vägi, 90–91

Pereajalugu
Issanda abi pereajaloo uurimisel,
80–83
Vt ka Templid ja templitöö

Perekond
heasüdamlikkus perekonnas,
213–215
palve toob üksmeelt, 91–92
pühakirjade uurimine, 99–100,
224–225
rohkem väärt kui miski maine, 67
Vt ka Lapsevanemad

Pereõhtu, 225–226

Piibel
tunnistus Jeesusest Krisusest, 24
Vt ka Pühakirjad

Preesterlus
hoidjad peavad olema väärilised,
48–49
noored mehed peaksid olema
saamiseks ette valmistunud, 43
taastamine, 44–46
talitused vajalikud selestilisse ku-
ningriiki minemiseks, 47–48
teenimisvõimalus, 43–44
tuleb anda Issanda viisil, 46
vaid tõelises Jeesuse Kristuse
Kirikus, 46–47
ärge suhtuge sellesse kergekäeli-
selt, 48

Püha Vaim
kaitseb ja aitab saada ülenduse,
109–110
tunnistuse allikas, 26, 107–109,
142–143

- vajalik evangeeliumi jagamisel, 142–143
- Pühakirjad
aitavad katsumustest jagu saada, 97–98
aitavad meil valmistuda selestiliseks kuningriigiks, 98
lugege perega, 99–100
väärtuslikumad kui inimfilosoofiad, 96–97
- R**
-
- Rahu
Jeesuse Kristuse evangeeliumi kaudu, 241–243
- Ristimine
Jeesuse Kristuse ristimine, 24
- S**
-
- Saatan. *Vt* Vastane
- Sakrament
enne kui võtad, vabasta oma süda ebasõbralikest tunnetest, 233
Päästja pani aluse, 160–162
vääriline võtmine tugevdab vaimujõudu, 162–164
- Smith, George A. (vanaisa)
annab perele nõu jääda Issanda poolele, 177
George Albert Smith näeb unes, xxiv–xxv
inspireeritud palvetama oma pere turvalisuse eest, 89–90
misjonitöö, 151
taust, xi–xii
- Smith, John (vanavanaisa), xii
- Smith, John Henry (isa), xi–xii, 89–90
- Smith, Joseph
andis oma elu tunnistuse eest, 38–40
- esimene nägemus, 26–27, 31, 33–36
kutsutud Jumalast noorusele ja kogenumatusele vaatamata, 35–37
taastas igavesed tõed, 37–38
tunnistus Jeesusest Kristusest, 26
usk, 34, 35, 170–171
- Smith, Lucy Emily Woodruff (abi-kaasa)
kohtamaskäimine ja abielu, xv–xvi
saab õnnistuse Wilford Woodruffilt, xvii
surm, xxvi
- Smith, Sarah Farr (ema), xii, 85–87
- Surelikkusele eelnev elu, 64, 65–66
- Surm
evangeelium aitab meil mõista, 61–65, 69–71
- T**
-
- Taaniel
kuuletus Issanda toonasele terviseseadusele, 187–189
Taanieli usk, 169
- Taastamine
evangeeliumi, 37
preesterluse, 44–46
- Taevane Isa. *Vt* Jumal Isa
- Talitused
surnutele, 76–80
vajalikud päästmiseks, 47
- Tarkuse Sõna
oma peredele õpetamine, 194–195
on Taevase Isa armastusest ajendatud nõuanne, 189–190
õnnistused kuuletumisest, 191–194

Teenimine

- abivajajate teenimine pärast Teist maailmasõda, 197
- Kirikus, 149–150
- võib leevendada kannatusi, 204–206
- õnn teenimisest, 16–18

Teerajajad, xxviii–xxx, xxxiii–xxxiv

Tehnika

- võib kasutada Issanda töö edasi- viimiseks, 148

Teistele andestamine

- aitab meil valmistuda selestiliseks kuningriigiks, 233–236
- näitab meie tänulikkust Jumala andestuse eest, 232
- peaks olema Kiriku liikmete loo- mused, 231

Templid ja templitöö

- eesmärk talituste võimaldamine, 76–80
- Idaho Fallsi templi pühitsemine Ameerika Ühendriikides, 73–75
- pühade ohverdused Kirtlandi templi ehitamisel, 73

Toidutagavara

- aitab meil olla valmis rasketeks aegadeks, 199–200
- võimaldas Kirikul aidata abivaja- jaid, 197–199

Tunnistus

- kõik võivad saada omaenda tun- nistuse, 26, 107–109

Tähendamissõna pulmapeost, 5–6

Töö, 201–202

U

Usk

- Jumala and õigemeelsetele, 174
- näited pühakirjadest, 169–170
- varajaste pühade usk, 170–173
- viis Joseph Smithi esimese näge- museni, 33, 34, 170–171

Usust taganemine

- aegade keskpaigas, 44
- preesterluse volituse kadumine usust taganemise ajal, 45
- Taevane Isa taastas vastuseks sellele evangeeliumi, 37

V

Vastane

- me suudame vastu panna, 183–185
- püüab meid petta, 181–183

Vastuseis

- ei peata Kiriku arengut, 150–153

Viimsed ajad

- on ennustatud tõsiseid raskusi, 241

Ü

Ülestõusmine, 24–25, 67

VIIMSE AJA PÜHADE
JEE SUSE KRISTUSE
KIRIK

ESTONIAN

